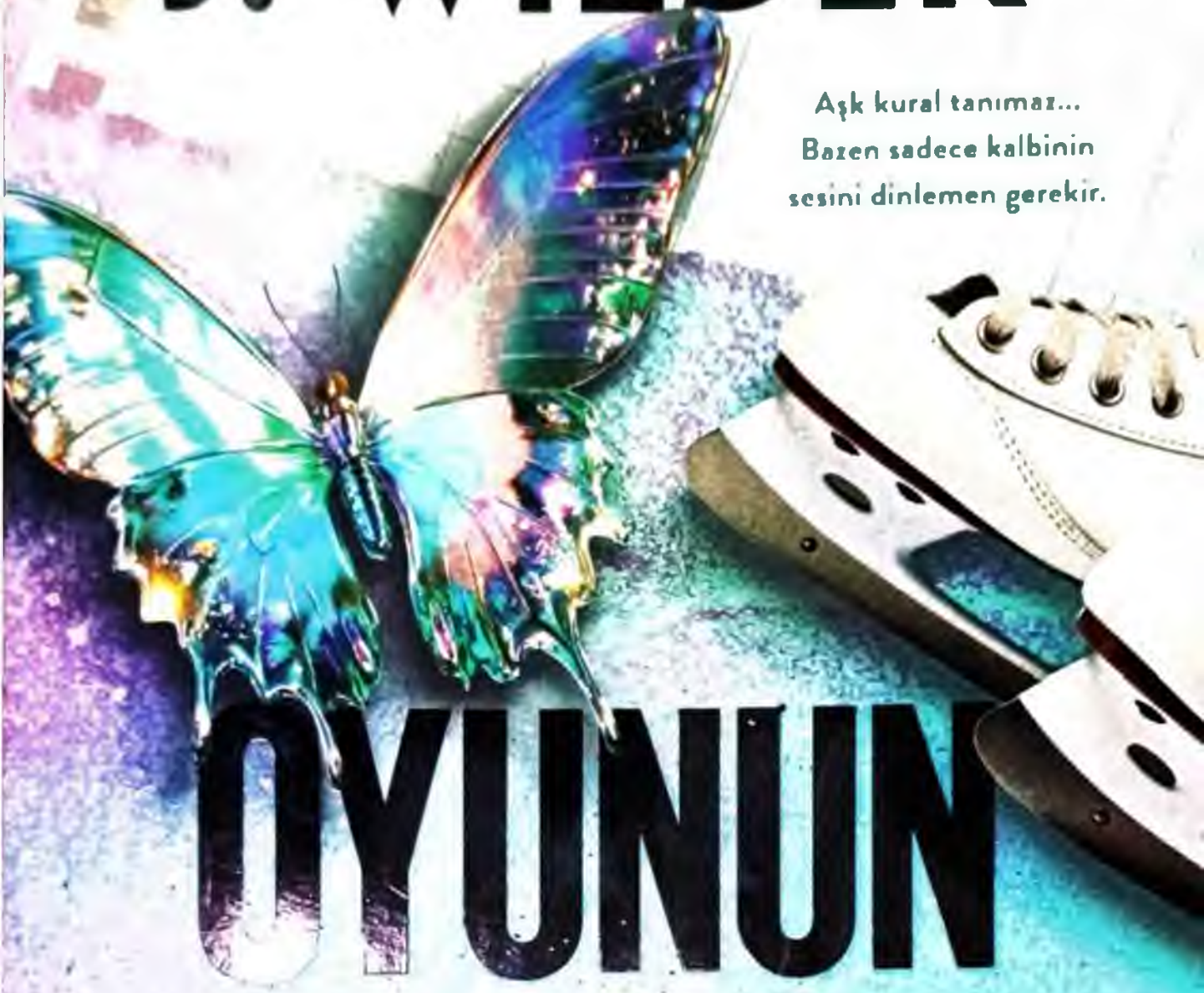
USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

J. WILDER

Aşk kural tanımaz...
Bazen sadece kalbinin
sesini dinlemen gerekir.

OYUNUN KURALLARI

KURAL TANIMAZLAR SERİSİ 2

LUCAS KNIGHT.

Buz üzerinde harikalar yaratan yıldız bir hokey oyuncusuydu.
Ve ona yedi yaşından beri âşıktım. Ama bir sorun vardı.

O, ERKEK KARDEŞİMİN EN YAKIN ARKADAŞIYDI...

Üstelik etrafı hep kızlarla çevriliydi.
Bana bakması imkânsız gibi görünüyordu ve bana karşı davranışlarıyla bunu belli ediyordu.

Ama neden kâbuslardan uyandığım gecelerde onu yanımda, beni sakinleştirirken buluyordum?
Neden randevuya çıktığımda beni kıskanıyordu?
Ve neden doğum tarihimi dövme yaptırmıştı?

Lucas son derece sahiplenici ve inanılmaz derecede öngörülemez biriydi. Ama onu görmezden gelmek imkânsızdı.
Aramızdaki çekim, kuralları ve sınırları yeniden belirliyordu.

Bazı kurallar çiğnenmek içindi... Ve belki de bu oyunun kurallarını yeniden yazmanın zamanı gelmişti.

SERİNİN İLK KİTABINI HÂLÂ OKUMADINIZ MI?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786255 882622

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

J. WILDER

OYUNUN KURALLARI

İngilizceden Çeviren: Ezgi Uğur

ARTEMİS YAYINLARI

YAZAR NOTU

Umarım Lucas'ı siz de benim kadar seversiniz!
Hepinize kucak dolusu sevgiler!

Temalar:

- Erkek kardeşinin en yakın arkadaşı
- Gizli mektup arkadaşı
- Kıskançlık
- Birbirine âşık ama itiraf edemeyen çift
- *Acı çekeceksin ama bu seni mutlu edecek*

Tetikleyici unsurlar:

- Sevilen birinin ölümü
- Kayıp ve keder tasviri

Not: Bu kitap üç tane duyarlık okuru tarafından incelenmiştir.

Duzenleme
Ny.ozlem

ÇALMA LİSTESİ

I Think I'm In Love – Kat Dahlia
That Part – Lauren Spencer Smith
Always Been You – Jessie Murph
Say You Won't Let Go – James Arthur
Just The Way You Are – Bruno Mars
Rewrite The Stars – Maddi Jane
Night Drive – Henry
Lose You To Love Me – Selena Gomez
Happier – Marshmellow, Bastille
Drivers License – Olivia Rodrigo
When We Were Young – Adele
Hate U Love U – Olivia O'Brien
If The World Was Ending – JP Saxe, Julia
All Too Well–Taylor Swift (10 dakikalık versiyonu)
Say Something – A Great Big World, Christina Aguilera
You Broke Me First – Tate McRaeDemons – Boyce Avenue, nnel Garcia
Figure You Out – Voila
Boyfriend – Dove Cameron
Too Good At Goodbyes – Sam Smith
Mercy – Shawn Mendes
Perfect – Ed Sheeran
Can I Be Him – James Arthur
Thinking Out Loud – Ed Sheeran

Giriş
PIPER

7 yaşındayken...

Buraya geleli daha bir gün olmuştu ama Marcus çoktan bir arkadaş edinmeyi başarmıştı. Ben eve tıkılıp kalmışken o ve sokağın ilerisindeki yeni komşumuz Jax, dışarıda sokak hokeyi oynamakla meşguldü. Spordan keyif alırdım, en sevdiğim futboldu ama hokey hiç mi hiç ilgimi çekmiyordu.

Evde volta atmaya başladım. Mutfak adasının etrafında dolandım, annemin kutuları yerleştirmekle meşgul olduğu oturma odasına girdim, sonra da evi turlamaya devam ettim. Herkes beni anneme benzetirdi, onun gibi sarışın ve mavi gözlüydüm. Ama şimdi saçımın çoğunu kestirmek zorunda kaldığımızdan kendimi daha çok babama benzetiyordum.

Beşinci turumda annem artık homurdanmaya başlamıştı ve bana dönüp, "Neden garaja gidip babana bakmıyorsun? Eminim bisikletini çıkarmıştır,[*] dedi.

"Gerçekten mi?" diye haykırdım heyecanımı gizleyemeyerek. Annem yangından beri beni gözünün önünden ayırmıyordu ama bir milyon kez etrafında dolanmam işe yaramış gibiydi.

Babam garajda kutuları açıyordu, içeri girince bana gülümsedi. "Merhaba, tatlım. Ne arıyorsun?"

"Annem bisikletime binebileceğimi söyledi."

Babamın gür, koyu renk kaşları kalktı ve çömeldiği yerden kalkarken alnı kırıştı. "Abini çağırmamı istemediğine emin misin?"

Babamın sırf benimle vakit geçirmesi için Marcus'u eve çağırması düşüncesi midemi bulandırıyordu. "Eminim."

"Tamam." Babam kaskımı takmama yardım etti ve ben binerken bisikleti sabit tuttu. Bisiklet sürmeyi öğreneli birkaç yıl olmuştu ama hâlâ dengemi tam sağlayamıyordum. Babam kaskıma hafifçe dokunup, "Mahallenin etrafından ayrılma, tamam mı?" dedi.

"Tamam, baba," deyip ona kocaman gülümseyerek sağ pedala bastım ve ilerlemeye başladım. Bisiklet başta biraz sallandı ama gidonu daha sıkı tutup pedalları çevirmeye devam edince dengemi sağladım.

Kaldırımda evimizin önünden geçip köşeyi döndüm. Her evin önünde uzanan parlak, yemyeşil çimenler en sevdiğim renk çiçeklerle doluydu. Boyum kadar olan bir çalı sallanmaya başladı ve dallarındaki yapraklar bir bir yere döküldü. Bisikletle oraya doğru yaklaşırken mideme bir ağrı girdi.

Benim yaşlarımda bir çocuk yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yaprakların arasından çıktı. Koyu renk saçlarının altları daha kısa kesilmişti ve bu mesafeden bile buğday tenindeki çilleri görebiliyordum. Daha önce hiç, bir erkek çocuğunun güzel olduğunu düşündüğüm olmamıştı ama bu çocuğu tarif edecek daha uygun bir kelime bulamıyordum.

Dikkatim dağıldığından kaldırımdaki çukuru görmedim. Bisikletim aniden durunca bir çığlık attım ve gidonun üzerinden fırladım. Ellerimin üzerine düşmek için çabaladım ama her şey çok hızlı olmuştu. Yüzümün kaldırıma sürtündüğü yerler yanıyordu, vücudum hıçkırıklarla sarsılırken gözümden yaşlar boşalıyordu.

"İyi misin?" Omzumda küçük eller hissettim, beni hemen yerden kaldırdı ve sıcacık vücuduna yasladı. Az önce gördüğüm çocuk sıyırıklarıma dokunmamaya özen göstererek yanağımı okşadı ve gözlerini bana dikip iyi olduğumu söyledi. Ben hıçkırarak ağlamaya devam ederken karşımda gülümsedi ve gözlerini benden ayırmadan, "İyisin, güvendesin," dedi. Kenarları altın sarısıyla çevrili kahverengi gözlerinden gözümü alamıyordum.

"Canım yanıyor."

"Yanar. Mahallede bu kadar gözü pek bir çocuk olduğundan haberim yoktu. Düşmeden önce havada nasıl süzüldüğünü görmeliydin. Harikaydı!" Bana şapşal bir gülümsemeyle baktı, nefesim yavaş yavaş düzene girmeye başlamıştı.

"Ben Lucas. Buralarda mı oturuyorsun?"

"Yeni taşındık." Başımı çevirip arkamdaki evi işaret ettim. "Şurası."

Güldü. "O benim evim."

Yanaklarım kıpkırmızı olmuştu, başka tarafa baktım. "Hayır, diğer taraftakini kastetmiştim."

Evine baktıktan sonra yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana döndü. "Arkadaş olmak ister misin, Fırlama?"

"İsterim—"

"Pipirik, ne oldu sana?" Marcus bisikletini bırakıp bize doğru koşmaya başladı, Jax de hemen arkasındaydı. "İyi misin?"

Başımı sallayıp dizlerimdeki ve kollarımdaki çiziklerin acısını unutmaya çalışarak ayaklandım. "Düştüm ama iyiyim."

"Annem her yerde seni arıyor. Eve dönmeni söyledi." Marcus başını eğerek beni tepeden tırnağa süzdü. "Acele etsen iyi olur. Çok kızacak."

Lucas bisikleti benim için tutuyordu. Bisikletimi elinden alırken karnımda kelebekler uçuşuyordu. Yeni bir arkadaşım olmuştu. "Gelmek ister misin?"

"Annem evden çıkmana izin vermez, Pipirik. Çocuk evde sıkılır."

Lucas'ın benimle gelmesini umarak ona baktım. Az önce bana arkadaş olmayı teklif etmişti ama kardeşim onu çağırınca kelebekler birden ortadan kayboluvermişti.

"Ben Marcus. Bizimle hokey oynamak ister misin?"

Lucas'ın beni unutması uzun sürmemişti. "Hokey oynamayı bilmiyorum."

"Biz sana öğretiriz," diyerek araya girdi Jax.

Lucas bana tebessüm ederek omuz silkti. "Seninle sonra oynarız."

Burnumu çeke çeke evin yolunu tuttum. İlk arkadaşımı bulduğum gibi kaybetmiştim.

Bir
PIPER

Bir Yıl Önce

Üniversiteden önceki yaz...

Jayden garsona, "Ben bir Coors Light bira alacağım, hanımefendiye de bir *pinot noir*," dedi.

Garsona teşekkür ettim ve içeceklerimizi getirmek üzere yanımızdan ayrılmadan önce tebessüm ettim. Jayden'la bir aydır birlikteydik ve beni yer bulması bir hayli zor bu restorana davet ettiğinde çok heyecanlanmıştım. Nero's'un duvarları İtalyan kırsallarını tasvir eden duvar resimleriyle süslenmişti ve içerisi sarımsak kokuyordu.

Jayden masada bana doğru eğildi. "Bu birkaç günde seni özledim."

Sırtımdan aşağı sıcacık bir ürperti yayıldı. Onunla ilgili hislerimden tam emin değildim ama arzulanmak çok güzel bir duyguydu. Alt dudağımı ısırdım, yanaklarımın ısındığını hissediyordum.

Birlikte geçirdiğimiz gecenin sabahında iş için erkenden gitmek zorunda kalmıştı ama o günden beri her gün beni aramıştı. Şimdi de karşımda gözlerini kısarak bana bakarken ağzımın kuruduğunu hissediyordum.

"Buyurun, hanımefendi." Garson kadehimi önüme koyarak beni cevap verme mecburiyetinden kurtardı.

"Teşekkür ederim." Garsona tebessüm ettim ve Jayden bizim için yiyecek bir şeyler sipariş ederken kadehe uzanıp kocaman bir yudum aldım. Bana Alfredo sipariş etti, ben de her ihtimale karşı çantamdan *Lactaid*'i* çıkardım.

Garson yanımızdan ayrılır ayrılmaz Jayden bana yaklaşıp parmaklarını bileğime koyup parmaklarımızı birbirine kenetledi. "Ee, güzelim, bu akşam bana gelecek misin?"

Elimi geri çekerken neredeyse şarabımı devirecektim ama devrilmeden kadehi yakalayınca gülümsedim. İstemediğimden değildi, geçen sefer böyle hissetmemiştim ama bu defa ne olduğunu anlayamadığım bir terslik vardı. Bakışlarını dudaklarımdan ayırmıyordu, ben de cevap vermek zorunda hissederek zar zor yutkundum. "Evet, tabii."

"Böyle kızarınca çok güzel oluyorsun." Dilini üst dişlerinin üzerinde gezdirip bana sırıttı.

Yanaklarımın kızardığını hissediyordum ve aklım onu son gördüğüm âna gitti.

"Jayden! Burada ne işin var?"

Ekmek tabağımdan başımı kaldırdığımda büyüleyici, esmer bir kız bize doğru yürüyordu. Yemyeşil gözlerini üzerime dikmişti. Beyaz, nakışlı elbisesi ve sade, klasik ayakkabıları ile Jayden'ın yakalarını kaldırdığı gömleği mükemmel bir uyum içindeydi. Sanki birbirleri için yaratılmışlardı.

---

* Laktoz intoleransı olan kişilerin süt ve süt ürünleri tüketmesini kolaylaştırmak için alınan laktaz enzimi takviyesi. -çn.

Jayden'ın bakışları önce bana, sonra tekrar kıza kaydı ve boynu kızardı. Kız kolunu Jayden'ın omzuna koyup onun kumral saçlarını kırmızı ojeli tırnaklarıyla okşayınca midemde bir huzursuzluk hissettim.

"Pazar gününe kadar dönmeyeceksin sanıyordum," diye fısıldadı ona.

Panikten Jayden'ın yakışıklı yüzü buruşurken vücuduma, kalbime, kollarıma ve parmak uçlarıma soğuk bir ürperti yayıldı. Şarap kadehimi daha da sıkı kavradım. Bu bir hataydı, değil mi? Öyle olmalıydı. Jayden benim... Şey, henüz adını koymamış olabilirdik ama aramızdaki kesinlikle bir kaçamak da değildi.

Geçen hafta birlikte olmuştuk.

Dürüst olmak gerekirse, birlikte olmuş sayılırdık desem daha doğru olurdu. Onun tatmin olduğuna şüphe yoktu; bense gergindim, kafam karışmıştı ve dikkatim dağılmıştı. Lanet olsun, güzeller güzeli sevgilisi sanki tüm cevaplar bendeymiş gibi yüzüme bakıyordu.

Üzgünüm, tatlım. Ben de senin kadar kayıp bir hâldeyim.

Jayden'ın ne diyeceğini merak ederek bakışlarımı ona çevirdim. Yüzündeki suçlu ifade karşısında hissettiğim yıkım yerini öfkeye bırakmıştı, o da hızla hayal kırıklığına dönüştü ve bir anda kendimi dış dünyadan kopmuş hâlde buldum. Buzlar kraliçesi. O aptal ağzını açmak üzereyken söyleyeceği hiçbir şeyin umurumda olmadığını fark ettim. Aramızdaki şey her ne ise bitmişti, artık sadece bir çıkış yolu arıyordum.

Jayden'ın yüzü daha da sıkıntılı bir hâl alırken içime buz gibi bir sakinlik çöktü. Bu sahneyi sanki bedenimden çıkıp uzaktan seyrediyormuşum gibi hissediyordum. Bu durumdan nasıl kurtulacağını görmek için sabırsızlanıyordum. Mantıken ilk tepkim

öfke, hayal kırıklığı, hatta belki de çıktığım adamın bir sevgilisi olduğunu öğrenmenin yarattığı yıkıcı hisler olmalıydı ama Jayden henüz hiçbir şey söylememişti ve orada öylece oturmasındaki bu küstahlık komik bile sayılabilirdi.

İki numaralı sevgilinin bakışları, Jayden'la benim aramda pinpon topu gibi gidip geliyordu, sonunda bende karar kıldı. Jayden ise hâlâ ağzını bir açıp bir kapatarak karşımda ölmek üzere olan bir balık gibi oturuyordu.

Yumruğumu sıktım, sonra açtım, dişlerimi gıcırdatıp mantıklı bir cümle kuramaması karşısında gözlerimi devirdim.

"Senin düzgün bir adam olduğunu düşündüğüme inanamıyorum," deyip sandalyemi geriye ittim, sandalye gıcırdayınca restorandaki tüm masaların dikkati bize yöneldi. Bakışlar karşısında yanaklarım kızarmıştı ve kaçma ihtiyacı hissettim. İki numaralı sevgilinin de gözleri kızarmıştı ve yaşarmaya başladı. Bu durumun komik olan ufacık kısmı da kızın gözyaşlarıyla uçup gitmişti. İçimi bir suçluluk duygusu kapladı.

Yüzümdeki ifadeden samimi olduğumu anlamasını umarak, "Bilmiyordum," dedim.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Ne kadar oldu?" diye sordu.

Açıklamaya gerek yoktu, bu pisliğin onu kandırdığı açıktı. Net bir ses tonuyla, "Bir ay," dedim ve ayağa kalkıp iki avucumu masaya dayadım, sonra da Jayden'ın üzerine eğildim. Gözümü ondan ayırmadan şarabımı elime aldım, kadehimdeki koyu kırmızı şarabı hafifçe döndürüp, "İkimizle de aynı anda mı çıkıyordun, Jayden?" diye sordum.

Bana sırıttı, bir ona bir bana baktı. "Sanırım ikiniz de benim ihtiyaçlarımı karşılamaya yetmediniz."

"Yanlış cevap." Öfke damarlarımı ele geçirmişken aklıma harika bir fikir geldi. Kadehi kaldırıp içindekini onun kusursuzca şekillendirilmiş saçlarına döktüm.

Jayden hemen şarabı püskürttü ama bana değil de sağımdaki kıza döndü. "Çok üzgünüm, biliyorsun değil mi?"

Bunun önemi olmamalıydı. Zaten onunla olmak istemiyordum ama gözümün önünde onu seçmesi, buz kesen tenimde öfkeden ufak çatlaklar oluşturmuştu. Kız ona doğru yaklaştı, ben de arkamı dönüp bu saçmalıkları bir saniye daha dinlemeden sandalyemden çantamı aldım.

Umarım kız aklını başına çabuk toplardı çünkü bu çocuğun değişmesi imkânsızdı. Nefesimi tutup sakinleşmeye çalıştım ve restorandan çıkıp gittim. Utançtan titrerken koşmak istiyordum ama kendimi tutup sakin adımlarla, başım dik bir şekilde ilerledim.

İyi olduğumu göstererek Jayden'ın pişman olmasını istiyordum. Umursamadığımı anlasın istiyordum. Yapmam gereken tek şey buradan bir an önce çıkıp gitmekti.

Birkaç adımda restorandan çıkıp yazın sıcak havasıyla buluştum. Gece vakti olmasına rağmen nemden kıyafetler tenime yapışıyordu ve saçlarıma özenle yaptığım bukleler bozulmuştu. Sokak lambaları yolu aydınlatıyordu ve geçen arabaların yoğun sesi arka planda hafif bir uğultuya sebep oluyordu.

Derin bir nefes alıp hafif titremelerimi görmezden gelerek yavaşça nefes verdim. Marcus ve diğerleri gelmeden evde olmam gerekiyordu. Jayden'da kalacağımı planladığımdan herkese Shana'ya gideceğimi söylemiştim. Beni görürlerse bir sürü soru soracaklardı.

Restorana kendi arabamla gelmediğim için lanet okuyarak birkaç kilometre uzaklıktaki evime doğru yürümeye başladım.

Sağdan virajlı asfalt yola sapmadan önce iki binalık mesafeyi aşmam gerekiyordu.

Neyse ki çocukların Jayden'dan haberi yoktu yoksa bunu başıma kakıp dururlardı. Marcus'un sesi çoktan zihnimde yankılanmaya başlamıştı. *Ben demiştim.* Benden sadece on bir ay büyük olmasına rağmen beni "korumak", Tanrı'nın ona verdiği bir görevmiş gibi davranmaktan vazgeçmiyordu. Annem okulumla görüşerek beni erken kabul etmeleri için yönetimi ikna etmişti bu yüzden aynı sınıftaydık. Yani bana küçük bir çocuk gibi davranmaya hakkı yoktu. Yine de tüm erkeklerin pislik olduğunu ve kendimi onlardan korumam gerektiğini söyleyip duruyordu. Öfkeden inlememek için kendimi zor tuttum. "Ben demiştim"in büyüklüğünü hayal dahi edemiyordum.

Erkeklerin pislik olabileceğini ben de biliyordum ama bunun üstesinden gelemeyeceğime karar vermesi fazla cinsiyetçi bir yaklaşımdı. Hem kızlar da gayet kötü olabilirdi.

Sağımda bir gölgenin hareket ettiğini görünce düşüncelerim yarıda kesildi ve omurgama bir ürperti yayıldı. Gözlerimi kısıp iki restoranın arasındaki karanlık köşeye baktım ama sokak lambası sadece birkaç metreyi aydınlatıyordu.

Bir an için olduğum yerde donakaldım, nefesimin kulaklarımda yankılanan sesi dışında bir şey duyamıyordum. Bir saniye sonra çöp tenekesinden bir rakun kafasını çıkarınca omuzlarım gevşedi.

Mantıken her sabah koştuğum caddede olduğumun ve bir şeylerin ters gitme olasılığının epey düşük olduğunun farkındaydım ama yıllarca, geceleri hiç yalnız kalmamaya alıştığımdan içimde bir tedirginlik vardı. Eve yürürken konuşmayı umarak Shana'yı aradım ama hat sesli mesaja yönlendirdi. Hiç şaşırmadım. Gecesinin benimkinden daha iyi geçtiğini umdum.

Parmaklarımı telefonuma sıkıca dolayıp seçenekleri gözden geçirdim. Marcus'u arayamazdım, konuşmanın nasıl ilerleyeceğini düşünmek bile istemiyordum ama burada tek başına olmanın verdiği huzursuzluktan da bir türlü kurtulamıyordum. Saat o kadar da geç değildi, dokuzu ancak biraz geçmiş olabilirdi ama restoran bölgesinden çıkınca trafik çok azalmıştı ve çoğu dükkân kapalıydı. İçimi büyük bir tedirginlik kapladı ve derin bir nefes alıp telefonumun kilidini açtım.

Bir seçeneğim daha vardı ama o kardeşimden daha mı iyi yoksa daha mı kötüydü, emin olamıyordum. Bir yandan bana memnuniyetle nutuk çekerdi ama bir yandan da sırrımı saklayacağından emindim. Yani önümde iki seçenek vardı: Ya paniklemeye devam edecektim ya da kardeşimin en yakın arkadaşını arayıp nutuk dinleme ihtimalini göze alacaktım.

Derin bir nefes alıp Lucas'ı aradım.

Duzenleme
Ny.ozlem

İki
LUCAS

Spor salonundan çıkıp eve döndüğümde garaj kapısı ardına kadar açıktı, hoparlörlerde Wheatus'un *Teenage Dirtbag* şarkısı çalıyordu. Anlaşılan Jax bu gece DJ'lik görevini üstlenmişti, hep doksanların müziklerini dinlerdi. Garaja girdiğimde evin sahibiymiş gibi kanepeye bacaklarını uzatmış, telefonunda bir şeyler arıyordu.

Marcus geldiğimi fark etmişti. Sarı saçları alnına dökülürken bir hokey pakını hizalayıp kalenin sağ üst kısmındaki hedefi kolayca vurdu.

"Selam dostum, nerelerdeydin? Son bir saattir şut atmada Jax'in canına okuyorum." Jax dönüp bize selam verdi. Marcus, azimle çılgınlığın harmanlandığı bir karakterdi ve buz üstünde bu kadar başarılı olmasının bundan kaynaklandığına şüphem yoktu.

Jax, telefonundan başını kaldırmaya tenezzül bile etmeden, "Git başımdan, dostum," diyerek ona karşı çıktı. Onların yaşlı, evli çiftler gibi tartışmalarını seyrederken gülümsedim.

Yıllar önce babam garaja kapalı bir antrenman alanı kurmuştu. Zemini buz hissi veren özel bir beyaz plastikle, duvarları da kalın kontrplak panellerle kaplamıştı, böylece zarar verme endişesi olmadan pakı atabiliyorduk. Ortada, Marcus'un şu anda hedefleri birbiri ardına devirip durduğu standart boyutlarda bir kale yer alıyordu.

Marcus başını kaldırmadan, "Samantha'dan haber var mı?" diye sordu. Samantha, son iki aydır bana kafayı fena hâlde takmış bir tribün sürtüğüydü. Ancak ne yazık ki hiç ilgimi çekmiyordu, hem de hiç. Dürüst olmak gerekirse kız güzeldi ama takımdaki hemen hemen herkesle yatmıştı ve buna Jax ve Marcus da dâhildi. Onların artıklarıyla ilgilenmeyecektim, onlar da bunun gayet farkındaydı ve her fırsatta bana sataşmaktan keyif alıyorlardı.

Jax öne doğru eğildi, belli ki konunun değişmesi dikkatini çekmişti. Pis pis sırıtarak "Siktir, dostum. Çok şey kaçırıyorsun. Kız fena oral yapıyor," dedi.

Marcus sopasını yere dayayıp güldü. "Onu unutmuşum. O dilini döndürüp yalaması yok mu..."

Jax inleyip başını geriye attı.

Bir kahkaha patlattım. "Siktirin gidin başımdan."

Jax göz kırptı. "Hadi ama dostum. Arkadaşlar arasında yapılan dedikodudan zarar gelmez. Hem sen ne zamandır bu kadar seçicisin?"

Soruyu cevaplamak istemiyordum çünkü sonrasında olacakları biliyordum. Bir yıldan fazladır seks yapmadan nasıl durduğumu bilmek isteyeceklerdi. Onlara tam olarak yalan söylememiştim, daha çok istediklerine inanmalarına izin vermiştim diyebilirdim. İşin aslı, Piper'ı pembe tanga bikinisiyle arka bahçelerinde gördüğüm günden beri kimse ilgimi çekmiyordu.

Bikinisi kıçının çok az bir kısmını kapatıyordu. Marcus ona öyle baktığımı görüp beni gebertmeden önce zonklayan aletimi mayomun beline sıkıştırmak zorunda kalmıştım.

Sonraki iki haftayı da onu hayal ederek geçirmiştim. Onun o bikini üstünü yana kaydırıp meme uçlarının yumuşak, pembe uçlarını açığa çıkardığımı düşünerek mastürbasyon yapmıştım. Bu anı sonsuza dek zihnime kazınmıştı.

Marcus ellerini çırpıp yüzüne muzur bir gülümseme kondurdu. "Ava başlamalıyız."

"Git başımdan," diyerek onu tersledim ve kanepeye kurulup içimden geçenlerin aksine en azından beden dilimin rahat görünmesini sağlamak için uğraştım. Bu konulara girmeye başlarsak durumu saklamam imkânsız hâle gelirdi.

Jax gülmekten boğulacak gibi oldu, kolunu omuzlarıma dolayıp, "Dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Son ikisini arka arkaya sen kazandın. Şimdi korkaklık yapma."

Kendimi ele vermeden onunla tartışmam imkânsızdı. Marcus bu işe ilk girişiği andan, yani onuncu sınıftan beri bu oyunun çeşitli versiyonlarını oynuyorduk ve artık bir tür yaz geleneğine dönüşmüştü. Üstelik her yıl işler daha da çığırından çıkıyor ve kontrol dışı bir hâl alıyordu ama bunu onlara söyleyemezdim çünkü bundan keyif alıyorlardı. "Neyse ne," diye mırıldandım.

Marcus yüzümü inceleyip başını biraz yana eğdi. Beni çok iyi tanıyordu. "Karar verildi. Yeni kurallar lazım, böylesi fazla kolay oluyor." Odanın diğer ucundaki dev beyaz tahtaya gidip isimlerimizi yazdı. "Yattığın her kız için bir puan alacaksın. Temmuz sonuna kadar en çok puan toplayan kazanır."

Jax, beyaz suluğuna uzanıp enerji içeceğinden uzun bir yudum aldı. Saatler süren antrenmanı yüzünden terlemiş, tişörtü vücuduna yapışmıştı ve dağınık saçlarının uçları nemliydi. "Yeni

kural: Sadece tek gecelik ilişkiler. Çifte kazanç yok! Kızı kaç kez becerirsen becer fark etmez, bir kız eşittir bir puan."

İç çekip avuçlarımla yüzümü ovuşturdum. "Peki, başka? Sizi patiklamadan önce söylemek istediğiniz bir şey var mı?" Oyunu çoktan kaybettiğimi bilsem de kendimden emin konuşmaya çalıştım.

Jax, "Evet, birlikte uyumak da yasak," diye ekleyince Marcus kahkahalara boğuldu. Bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kızları gizli gizli odasında uyutmak Marcus'un bir alışkanlığı olmuştu ama Jax bu konuda takıntılıydı. Kızların evinde kalmasına asla izin vermezdi.

"Peki ya sarılıp öylece durmak istersem?" diye sordu Marcus ama şaka yaptığım biliyordum. Sarmaş dolaş olmak, kızları fazla yapışkan hâle getirebileceğinden kimse bunu istemezdi.

Marcus'un yüz ifadesi ciddileşti. "Son kural. Kız kardeşimden uzak durun."

Jax sırıttı. "Yüzündeki ifadeyi görmeyi çok isterdim ama ikimiz de kardeşine o gözle bakmıyoruz, rahat ol."

Marcus bana dönünce başımı salladım. "Kural aynı. Kazanan her zaman ön koltukta oturur. Kaybedenler de yıl boyunca içkileri ısmarlar."

Bir saat boyunca sırayla atış denemeleri yaptık ama terden sırılsıklam olunca durduk. Gömleğimi çıkardım ama yaz sıcağında serinlememe yardımcı olmuyordu. Michigan atışında özellikle başarılıydım, bu vuruşta pakı sopanın düz kenarına atıp kalecinin omzunun üzerinden ağlara fırlatıyorduk. Ağın arkasından gelirken atış yaptığımız için de kaleci golü engelleyemiyordu.

Enerji içeceğimi kafama dikip uzun bir yudum aldım ve şutlarını seyretmeye başladım, ikisi de forvet oyuncusuydu ve yeteneklerine diyecek laf yoktu. Savunma oyuncusu olarak benim

işim daha çok pozisyon almak ve stratejileri anlamaya çalışmaktı ama yine de buraya gelip onlarla takılıyordum.

Telefonum titredi, elime alınca ekranda Piper'ın adını gördüm. Beni neden arıyordu? Marcus'a bir bakış atıp dışarı çıktım. "Hemen dönerim, anneme süt almam gerekiyor."

İkisi de cevap vermedi, hâlâ yarışmanın etkisindeydiler.

Kapıyı arkamdan kapatıp Marcus'un kız kardeşine cevap verdim.

"Fırlama?"

Üç
PIPER

"Fırlama?" Lucas'ın tanıdık sesi kulağımda çınlayınca bastırmaya çalıştığım tüm duygular bir anda ortaya çıktı, kendime hâkim olamadan ağzımdan acı dolu bir yakarış fırladı. Aslında üzülmüştüm, sadece duygularımı saklamakta fazla ustaydım. Gözlerimin arkasındaki yanma hissini bastırarak o çocuk için ağlamayı reddettim.

"Piper? İyi misin?" Arka plandaki gürültüye rağmen panik olduğunu anlayabiliyordum.

Yürürken onunla konuşmamı sağlayacak ama üzgün olduğumu belli etmeyecek komik bir şey söylemek istiyordum. "Yapma ama, sadece seni kontrol etmek için aramış olamaz mıyım?"

"Bana yalan söyleme. Neredesin?"

Yutkundum, sesindeki endişe beni daha da etkisine alarak bu gece yaşananların utancı karşısında tamamen savunmasız bırakmıştı. "Bunu konuşmasak olur mu?"

Cevap vermeden önce uzun bir süre sessiz kaldı. "Tabii ki, Fırlama. Sadece nerede olduğunu söyle."

"Camber Caddesi'nde yürüyorum. Eve varana kadar benimle konuşur musun?"

"Nereden geliyorsun?" Sesi çok netti ve Shana'dan geldiğim yalanını söylersem bana inanmayacağı belliydi.

Bir nefes verip gelecek tepkiye kendimi hazırladım. "Nero's'tan."

"Randevun mu vardı?" Ses tonu gergindi, kelimeleri neredeyse boğuk çıkmıştı. Göğsüm sıkıştı. Bunun bir anlamı olmasını çok istesem de evimiz yandıktan sonra komşu olduğumuzdan beri geçen on bir yılda bana arkadaşlıktan öte bir his beslediğine dair hiçbir sinyal vermemişti.

Ona ne zaman bir şey söyleyecek olsam bir süreliğine ortadan kaybolurdu, bu da benim cesaretimi yitirmeme neden olurdu.

"Piper?"

İnledim. "Evet, randevum vardı."

"Kiminle?" Sesi o kadar şaşkın çıkmıştı ki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

"Ne, ben birileriyle randevuya çıkamaz mıyım sanıyorsun?" Özellikle çabalamasam da incindiğimi gizleyemedim.

"Hayır, Fırlama. Öyle demek istemedim. Sadece..."

"Sadece ne?" Sözler ağzımdan öfkeyle çıkıverdi.

Lucas gülünce irkildim. "Marcus herkesi tehdit ettikten sonra okulda kimsenin sana yaklaşmaya cesaret edemeyeceğini düşünmüştüm."

Kardeşimin, lisenin yıldız hokey oyuncusunun beni yasak bölge olarak damgalaması canımı sıkıyordu ama buna alışkındım. Kahretsin, erkeklerin hepsi her gece farklı bir kızlayken ben bütün bir yazı randevusuz geçirmiştim. Bu durumu biraz

olsun daha katlanılır kılan tek şey, benim kimseyle ilgilenmememdi. Daha doğrusu benimle ilgilenen kimseyle...

Ama sonra... Mezuniyet günü gelip çatmıştı. O an, otuz metrelik bir alandaki tüm tribün sürtükleri Lucas'ın etrafını sarmıştı ve lanet olası kalbim bunu kaldıramadı. Elbette onun eline kız eli değmemiş biri olduğunu düşünmüyordum ama son bir ay boyunca her kızın peşinden koştuğuna tanık olmak midemi bulandırıyordu. Bana hiç öyle bakmamış, hiç peşimden koşmamıştı.

Ama Jayden öyle bakmıştı. Kafede tanıştığımız andan itibaren peşimden koşmuştu. Numaramı istemiş, randevular ayarlamış ve ilk mesajı atmıştı. Ondan gerçekten mi hoşlanmıştım yoksa sadece biri beni *istediği* için mi heyecanlanmıştım, emin değildim. Daha doğrusu heyecanlandığımı sanmıştım.

"Bizim okuldan değil. Benden büyük."

"Ne kadar büyük?" Lucas'ın sesi sertleşmişti.

"Bu gece bana bir kadeh şarap alabilecek kadar büyük." O kadehle yaptıklarım gözümün önüne gelince gözlerim yaşardı. Derin bir nefes aldım. Bunlar üzüntü gözyaşları değildi, hayal kırıklığı ve duvara yumruk atma isteği oluşturan türden yaşlardı.

Lucas'ın sesi hemen yumuşadı. "Siktir, Fırlama! Neyin var?"

Yavaşça nefes aldım. "İyiyim, tamam mı? Sen... Senin günün nasıl geçti, onu anlat."

"Sesin iyi gelmiyor. Ne olduğunu anlat."

Hayal kırıklığı, acı, utanç ve aşağılanma duyguları yüzeye çıkınca kendimi daha fazla tutamadım. Bu duygularla mücadele ederken köşeden sağa döndüm ve cevap vermeye çalıştım. "Çocuk..."

Aniden sert bir göğse çarpıp duraksadım, sonra da geri geri sendeleyerek bir çığlık attım.

"Sorun yok. Benim." Lucas gülümseyip kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. O an vücudumdaki bütün kan sanki kulaklarıma pompalanıyormuş gibi hissediyordum, onun tanıdık sandal ağacı ve tarçın karışımı kokusunu içime çektim. Kendimi kollarına bıraktım, o da yavaş hareketlerle elini omurgamda yukarı aşağı gezdirirken düzenli kalp atışlarının beni sakinleştirmesine izin verdim. Kalbim delice atmayı bırakana kadar birkaç dakika geçti, sonra ondan uzaklaştım. "Ödümü kopardın."

Omuzlarımı bırakmadı, hâlâ beni destekliyordu. Sesini alçaltarak konuştu. "Farkındayım."

Kalın siyah kirpiklerinin çevrelediği kehribar rengi gözleri yüzümde dolaşırken güçlükle yutkundum.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum.

Lucas omuz silkti. "En kısa yol bu olduğu için buradan gelirsin diye düşündüm."

Gözlerime bakmaya çalışırken bakışları samimiydi. Yüzümü eğip sertçe yutkundum, sonra gözüm düşük bel şortuna takılınca yanaklarımın kızarmasını engellemek için kendimi zor tuttum. Çoğu hokey oyuncusu çekiciydi, uzun boyları ve içten gelen o öz güvenli enerjileriyle dikkat çekiyorlardı. Açıkçası bu caydırıcı olmalıydı ancak bu uyarı işaretlerinin tümü kızları ateşin etrafında uçuşan sinekler gibi cezbediyordu.

Ama Lucas bambaşka bir seviyedeydi. Göğsü benimkinin iki katı kadardı, yanaklarındaki çocuksu çilleri ve bronz teniyle dikkat çekiyordu.

Kıyafeti yamuk duruyordu, kapıdan çıkarken aceleyle giyinmiş gibi bir hâli vardı. Lucas'ı üstsüz sayısız kez görmüş olmama rağmen şu anda kafamda canlanan görüntüler ağzımın suyunu akıtmaya yetmişti.

Bir kez daha, "Ne oldu?" diye sordu ve sıcak, nasırlı parmaklarını çenemde gezdirip başparmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. Başını eğip sorgulayan bakışlarıyla bana bakıyordu. Başka biri sormuş olsa, bu gece olanlar bir sır olarak benimle mezara giderdi ama ne kadar utanç verici olursa olsun ona hayır diyemezdim.

Yüzümü çevirip kaldırımın çatlaklarından fışkıran çimlere odaklandım, omuzlarımı düzeltip, "Bir aydan fazla bir süredir biriyle çıkıyordum," dedim, "ama o—"

Lucas dikleşip kolunu bana daha sıkı dolayarak sözümü kesti. Konuşmadan önce birkaç kez nefes aldı, göğsü yükselip alçaldı. "Ne yaptı?"

Gözlerim öfkeden yaşarırken başımı iki yana salladım. O pislikle birlikte olduğumu ve bir hafta bile geçmeden onun diğer kız arkadaşının bizi yakaladığını ona anlatmak istemiyordum. Kalıp ona bağırmam gerekirken oradan kaçıp gittiğimi de. Burnumu çekip topuklarımın üzerinde geriye sallandım ama Lucas beni daha da sıkı kucaklayıp göğsüne yasladı.

Bir an duraksadı, sesi öncekinden daha sert çıkıyordu. "İstemediğin hiçbir şeyi bana anlatmak zorunda değilsin."

Ağırlığımın çoğunu ona vererek vücudumu onun kollarına bıraktım. Aşırı korumacı davranacağını bilmeme rağmen onu arama sebebim buydu, sanki her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyordu ve şu an tek ihtiyaç duyduğum şey olanları unutmaktı. Başımı kaldırıp neşeli bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Lucas, bu gece olanlar hakkında bir daha hiç konuşmasak çok iyi olur."

Bir saniye gözlerimin içine baktıktan sonra tebessüm etti. "Bana kim olduğunu söylersen, senin için seve seve pataklarım, biliyorsun."

Göğsümdeki sızı hafiflemişti. Bazen bu adamların arkamda olduğunu bilmek iyi geliyordu, küçük bir kahkaha attım. "Şarap kadehimi başından aşağı döktüm."

Lucas da bir kahkaha patlattı ve kollarını indirip kıvırdığı işaret parmağıyla çenemin altına hafifçe dokundu. "Aferin kızıma."

Sesinin alçak tınısından etkilenmemek için çok çabalasam da *kızım* derken gerçekten ona aitmişim gibi konuşması içimi ısıtmıştı ve bu sıcacık hisler boynuma kadar yükseliyordu. Hafif bir ses çıkardığımda bakışları yoğunlaşıp gözlerimden dudaklarıma kaydı. O ânı bozmamak için nefes almaya bile cesaret edemedim. Birbirimize o kadar yakındık ki kısa kısa nefesler alıp veriyorduk ve nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Çenesindeki bir kas seğirdi. Nemli havanın ağırlığı aramızdaki gerginliğe karışıyordu, sanki geceleyin gökyüzü bile bu ânın önemli olduğunun farkındaydı. Aramızdaki mesafeyi ne kapatıyor ne de açıyordu.

Onu istiyorsam cesur olmam gerekiyordu, doğrusu onu fena hâlde istiyordum. Yutkunup dudaklarımı ıslattım ve dikkatlice parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde hiçbir şey olmamış gibi geriye sendeleyip yüzünü çevirdi. Reddedildiğimi anlayınca yanaklarım kıpkırmızı oldu ve aniden, sıcak yaz havası bile kızarmış tenime soğuk gelmeye başlamıştı. Gözlerim şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı yanıyordu, hemen yüzümü çevirdim.

Lucas kaldırımda yan yana gelene kadar benden uzaklaştı ve yolun sonuna doğru baktı. Sesindeki samimiyet yerini şakacı bir tona bırakmıştı. "Hadi, kardeşin ikimizi de öldürmeden gidelim."

Dört
LUCAS

Kısa bir nefes alarak Piper'la sessizce evlerimize doğru yürürken yeşil elmanın keskin kokusunun duyularımı ele geçirmesine engel olmaya çalıştım. Aramızda söylenmemiş sözlerle dolu, ağır ve yoğun bir enerji vardı. Ona yandan bir bakış atıp düz, siyah elbisesinin uyluklarının yarısına kadar geldiğini ve her adımında bronz tenini daha da gözler önüne serdiğini fark ettim. Vücudu fitti ve gözleriyle aynı renk mavi ojeli ayak tırnaklarına kadar uzanan baldırları belirgindi. O hep arzuladığım gibi masum bir görünüşün ardında gizlenen baştan çıkarıcı bir kadındı. Acaba beni bu denli ele geçirdiğinin farkında mıydı?

Gözlerimin içine bakınca hemen önüme döndüm. Onu böyle izlemeye hakkım yoktu, yedi yaşından beri komşuyduk ve kardeşi Marcus en yakın arkadaşlarımdandı. Arka bahçelerimizi iki metrelik bir tahta çit ayırıyordu. Adams ailesi buraya taşındıktan bir yıl sonra aileler bahçeyi birbirine bağlayan bir

kapı yaptırmıştı ki bunun için minnettardım çünkü evlerindeki devasa havuz, nemli yaz geceleri için harikaydı.

Yanımda duran seksi sarışın hatunun, sırılsıklam bir hâlde merdivenleri çıktığı anları zihnimden atmaya çalıştım. Çenemi sıkıp boynumu iki yana çevirdiğimde çıkan ses hoşuma gitti. Eve varmadan kendime gelmem gerekiyordu.

O köşeden koşarak gelip kollarıma atıldığında ve ağlamaktan kızarmış masmavi gözleriyle bana baktığında her şeyi mahvetmeye fazlasıyla yaklaşmıştım. Gözünden o bakışı silmek için her şeyi yapardım. Kızaran yanakları ve sığ nefeslerle göğsünün inip kalkması, bende zor bastırdığım bir tadına bakma arzusu yaratıyordu. Gözlerimi pembe rujlu dudaklarına indirdiğimde aramızdaki mesafeyi kapatmamak için kaslarımı sıkmak zorunda kalmıştım.

Ne kadar ileri gidebileceğimi, nefesini tamamen kesip kesemeyeceğimi görmek *istiyordum*. Ama ne kadar çekici olursa olsun bu imkânsızdı.

Bu ânın bitmesini istemediğim için garajın önüne vardığımızda adımlarımı yavaşlattım. Hafifçe bana doğru dönünce dikkatini çektiğimi anladım. Boğazını temizleyip bakışlarını yerden kaldırmadan, "Teşekkür ederim," dedi.

"Lafı bile olmaz, Fırlama," deyip yanağımı ısırdım ve gülümsememek için kendimi tuttum. Ona ne zaman böyle desem yanaklarının pembeleşmesine bayılıyordum.

Derin bir nefes aldı, görmesem de gözlerini devirdiğini biliyordum. "Evet, yine de mecbur değildin. Bu yüzden teşekkürümü kabul et."

Ellerimi teslim olmuş gibi kaldırdım. "Tamam, sen kazandın. Rica ederim."

Parlak mavi gözleri gözlerimle buluştu, gülümsediğinde yanağındaki gamzesi belirginleşti. "İçeri geliyor musun?" Giriş ka-

pısını işaret etti ama sayısız kez kullandığım için kapının kilitli olmadığını biliyordum. Kapılarımız aynıydı; kırmızı tuğlalar, pencerelerin önünde siyah tenteler ve merdivenlerin yanında düzgünce kesilmiş, yaprak dökmeyen çalılar.

"Yok, teşekkürler. Çocuklar bizde."

Bakışlarını kaçırdı, ben de elimi sıkıca yumruk yaparak ona uzanıp dikkatini yeniden kendime çekme isteğime karşı koydum.

Yüzünde beliren hayal kırıklığı canımı sıkıyordu ama ifadesini hemen değiştirip yapmacık bir gülümseme takındı. Ona, kardeşinden çok onunla vakit geçirmeyi tercih edeceğimi, bizimle geçirdiği kısa anların benim için çok değerli olduğunu söylemek istyordum ama iyi bir arkadaş gibi davranarak ağzımı kapalı tuttum. Yıllarca oradan oraya taşındığımızdan gerçek arkadaşlar edinecek zamanım olmamıştı ama Marcus buraya taşındığı an her şey değişmişti. Etrafındaki herkesi çeken bir mıknatıs gibiydi ve sessiz, yalnız geçen hayatımı dolu dolu geçen bir hâle dönüştürmüştü. O da Jax de beni kardeşleri gibi görmüşlerdi ve ayrılmaz bir üçlü olmuştuk. Piper, Marcus'un kız kardeşi ise benim de kardeşim sayılırdı ve ona başka bir gözle bakamazdım.

"Peki öyleyse." Dönüp eve doğru yürümeye başladı, sonra da bana hızlıca bir bakış atıp, "Tekrar teşekkürler," dedi.

Gitmesine izin vermeden önce cevabını çok merak ettiğim soruyu sordum. "Neden ben?"

Dönüp başını eğdi. "Ne?"

"Neden Marcus'u değil de beni aradın? Hemen gelirdi, biliyorsun."

Cevap vermeden önce birkaç saniye duraksadı. "Çünkü seni aramak istedim."

Tanrım. Çaresizce aradığı kişi olmayı arzuladığım günler olmuştu. İçimi tehlikeli bir duygu kaplayınca kendimi tutmam gerekti. "Bir dahakine onu ara, bilmesi gerek."

İrkildi, az önce söylediklerimi geri almak istesem de benden önce davrandı. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

Söylemeliydim ama sırrını saklamak istiyordum. Aramızda sadece bize ait bir şey olsun istiyordum. "Hayır, bu defalık söylemeyeceğim ama umarım öğrenmez."

Kendimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden eve gitmeden önce uzun yoldan dolandım. Çocuklar hâlâ garajda antrenman yapıyorlardı.

Jax başını kaldırıp kaşlarını çatarak bana baktı. "Sütü aldın mı?"

"Ne?"

"Annene. Aldın mı?" diye sordu.

Kahretsin. "Giderken arayıp gerek kalmadığını söyledi."

Jax başını yana eğip burnunu kırıştırdı. "Tuhaf."

Birkaç saniye beni süzdükten sonra sopasını yere vurdu. "Her neyse, beyler. 10'a en son ulaşan hafta sonu biraları ısmarlar."

Beklendiği gibi Marcus ikimizi de alt etmişti. Hokeyde iyi olabilirdik ama o, geleceğin yıldız oyuncusuydu. Terden sırılsıklam olana dek atış çalıştık. Yorgun düşünce sopamı duvardaki yerine asıp tişörtüme uzandım. "Ben duşa giriyorum."

Jax kanepeden fırladı. "Saat daha on bir. Tam bir ödleksin."

"Bunu her gece kampta annesini arayan adam mı söylüyor?" diye cevap verdim gülerek.

"Siktir git. Annemi bu işe karıştırdığına inanamıyorum."

Omuz silktim. "Sonunu getiremeyeceğin işlere bulaşma."

Marcus, Jax'in omzunu tuttu. "Hadi, dostum. Seni yakıp kül etmeden önce kalksan iyi edersin."

Üzerime yapışan tişörtümü çıkarıp terden sırılsıklam olmuş karın kaslarımı açığa çıkardım. Buz üzerinde verdiğim tüm çabaların karşılığını aldığım için gururluydum. Piper'ın geçen yıl bana olan ilgisi gözümden kaçmamıştı.

Duşun suyuyla serinlerken inledim. Basıncı harikaydı, kaslarımı sertçe kavrayacak kadar sertti ama yüzüme ve boynuma çok sert çarpmıyordu. Hem saç hem vücut için kullanılan jeli aldım ve saçlarımı köpürttüm. Piper'ın vücut hatlarını sergileyen elbisesi zihnimi ele geçirmeye başlamıştı, ben de hemen suyu kapatıp annemin getirdiği yumuşacık, beyaz havluya kurulandım ve havluyu belime bağladım.

Pencere açık olduğu için odanın içi sıcaktı, klimanın çalışması için pencereyi kapatmalıydım ama yapmadım. Bunun yerine güzel bir sarışının görüş hizama girmesi umuduyla pencereyi açık bıraktım. Taşındıklarından beri yatak odalarımızın pencereleri birbirine bakıyordu ve küçükken birkaç kez camdan birbirimize bağırmıştık. Pencereyi açık bırakmanın alışkanlık olduğunu söylemek isterdim ama bu düpedüz yalandı. Odasının ışığı kapalıydı ve içerisi zifiri karanlıktı. Bu açıdan yatağını göremiyordum, bundan da memnundum çünkü sapık gibi davranıp onu seyretmeyeceğime dair söz veremezdim.

Bu kadar yakınımda uyuduğu düşüncesi bile beni delirtmeye yetiyordu.

Uyuyamayacağımı bildiğim için üzerime bir basketbol şortu geçirip havlumu çamaşır sepetine attım. Arka bahçeye gidip basketbol potasında birkaç atış yapmaya karar verdim.

Bir tur attıktan sonra bir ses dikkatimi çekti. Başta çok hafifti ama çok geçmeden hıçkırık sesleri yükselmeye başladı. Piper'ın odasının olduğu taraftan geçerken ağlama sesleri daha da yükseldi ve hafif çığlıklar duyulmaya başlandı. Yakalanıp yakalanmamayı umursamadan penceresine doğru koştum ve içeri girdim.

Beş
PIPER

Ciğerlerim yanıyor, nefes almaya çalışırken gözlerim acıyor; sanki yatak odamın kapısının altından dumanlar yükseliyor ve duvarlardan tavana kadar yayılıp tavanı siyah bir bulutla kaplıyor. Kapı kolunu tutuyorum ama çok sıcak, hemen elimi çekiyorum. Avucum anında kabarıyor. Hıçkırıklara boğuluyorum, gözümden yaşlar süzülüyor ve çok korkuyorum. Annemi çağırmak için bağırıyorum, sesim boğuk ve ancak bir fısıltı kadar yüksek çıkıyor.

Defalarca kez sesleniyorum ama annem gelmiyor. Kimse gelmiyor. Duman artık daha da yoğun ve beni yere yatmak zorunda bırakacak kadar aşağı inmiş. Çok hızlı yayılıyor. Terlemeye başlayınca mor kalplerle süslü pembe geceliğim boynuma yapışıyor. Her nefes alışımda dumanın ciğerlerime dolduğunu, beni boğduğunu ve nefes almamı engellediğini hissediyorum. Vücudum titriyor, oda karanlık ve hiçbir şey görünmüyor. Karanlıktan nefret ederim. Karanlıkta canavarlar yaşar. Annemin neden beni almaya gelmediğini anlamıyorum. Ona ihtiyacım var. Çığlık atıyorum ama sesim çıkmıyor.

Nefes almaya çalışsam da oksijensiz kalıyorum ve gözlerim kararıyor. Paniğe kapılıp ayağa kalkmaya çalışıyorum ama uzuvlarım hareket etmiyor. Kapının arkasından gelen gürültü giderek şiddetleniyor. Kapı açılıyor ve alevler dışarıya fırlıyor, öyle gürültülü ki âdeta kulaklarım sağır oluyor. Alevler tenime dokunup kolumu yakarken bir çığlık atıyorum ama sanki üzerimde biri oturuyormuş gibi yere yapışmış hâldeyim. İçeriden bir çığlık sesi geliyor ve alevlerin karşısında titrerken korku tüm bedenimi sarıyor. Canım çok yanıyor.

Biri kulağıma, "Buradayım. Artık güvendesin," diye fısıldayınca aniden uyandım, kalbim deli gibi atıyordu. Sonra yumuşak, tanıdık kahverengi bir çift gözle karşılaştım. Açık pencereden içeri süzülen ay ışığı içeriyi biraz daha aydınlatsaydı gözlerinin ortasındaki karamel rengini bile görebilirdim. Ağırlığıyla yatağa gömüldüm ama tıpkı rüyamdaki gibi bu baskı beni sakinleştirip gerçekliğe döndürmüştü. Sıcak parmakları yanaklarımı kavradı ve gözyaşlarımı sildi. "Bir şey yok, sadece bir kâbustu."

Onun kollarında kendimi güvende hissediyordum, titrek bir nefes verip ciğerlerimi havayla doldurdum ve başımı aşağı yukarı salladım. "İyiyim," dedim ama hâlâ biraz sarsılmış hissediyordum.

Lucas üzerimden kalkarken sıcaklığı da onunla birlikte kaybolunca onu kendime doğru çekmemek için büyük bir mücadele vermem gerekti. Uykumda çırpınırken beyaz battaniyem üzerimden kaymıştı ve ondan çaldığım bol tişörtle kalakalmıştım. Fark ettiyse bile bir şey söylemedi. Evimiz yandığında yedi yaşındaydım ve bu, aradan geçen on bir senede penceremden içeri girip beni kâbusumdan ilk uyandırışı değildi. Buraya taşındıktan kısa bir süre sonra sıcak, rahatlatıcı kollar etrafımı sarmış bir hâlde kulağıma güvende olduğum fısıldanarak uyanmıştım. Ona ihtiyaç duyduğum bir noktaya gelmiştim ve bir defasında yanımda

olmadığında uyuyamamıştım. Zombi gibi dolaşıp ailem endişelenmesin diye evden uzak durmak zorunda kalmıştım.

Lucas endişeli bir bakış atarak, "İyi misin?" diye sordu. Nefesim düzene girene kadar gözlerimin içine baktı. Bacaklarını yatağın kenarına indirip bana sırtını döndü. Bu kısımdan da en az kâbuslarım kadar nefret ediyordum. Hiçbir zaman fazla kalmazdı, kalmasını istediğimde bile.

Tek istediğim Lucas'ın beni önemsemesiydi ama ben sonsuza dek arkadaşının küçük kız kardeşi olarak kalacaktım. Şansımı denemek için uzanıp küçücük parmaklarımla bileğini tuttum. İsterse çekip gidebileceğini bildiğim için iyice sıktım. Yalvarırcasına, "Kal," dedim.

Sert bir nefes alıp verdi ve kelimeleri zorla söylüyormuş gibi alçak ancak gergin bir tonda, "Marcus en yakın arkadaşım, bunu yapamayacağımı sen de biliyorsun," dedi.

Beni reddetmesi içimi burksa da pes etmedim. Bu defa onu bırakamazdım. "Lütfen."

Elini yüzünde gezdirdi, derin nefesler alıp verirken sırtı inip kalkıyordu. O an çekip gideceğini sandım. Çok fazla şey istemiştim.

Onu çok zorladığımdan ve bir daha yanıma gelmeyeceğinden korktum.

"Sadece uyuyana kadar," deyip beni yan çevirerek pencereye doğru yönlendirdi, böylece benimle kapı arasında o yatacaktı. Kapıya nasıl baktığımı fark etmiş olmalıydı, sanki tüm şeytanlarım orada yaşıyordu. Beni göğsüne çekip kolunu etrafıma doladı ve vücudumu sardı. Soluk ay ışığı, onun bronz tenine kıyasla benimkini neredeyse şeffaf hâle getiriyordu.

Kâbusumun yarattığı adrenalin, onun kollarının güvenliğine geçince gözlerim ağırlaşmaya başladı.

"Teşekkür ederim," dedim ve gözlerimi kapadım.

Kafamın arkasında yumuşak bir öpücük hissettiğime yemin edebilirdim. "Ne zaman istersen," dediğinde derin sesi sırtımda yankılandı.

Aşağıdan gelen boğuk sesler beni derin uykumdan uyandırdı. Tam da beklediğim gibi yatağın Lucas'ın yattığı tarafı soğuktu. Ne zaman gittiğini bilmiyordum ama nefesim düzene girer girmez çıkıp gittiğinden emin gibiydim. Ama dün gece çok başkaydı. Daha önce bana hiç böyle sarılmamış, kâbustan uyanınca yanımda hiç kalmamıştı. Sakinleşene kadar kalıp evine dönerdi. Göğsüm ısınınca bu hisse karşı koymaya çalıştım. Kalması için yalvarmıştım, bu yüzden kalması bana karşı duyguları olduğunu göstermezdi.

Marcus'un hatırına bana göz kulak olmak onun için garip bir yükümlülük gibiydi ama hepsi bu kadardı. Daha fazlasını istesem de beni, onu gördüğüm gibi görmesini arzulasam da durum buydu.

Yataktan sürünerek çıktım, altıma bir kapri üzerime de bol bir tişört geçirdim. Benim yaşımdaki kızlar çoktan vücut hatlarını ortaya çıkaran dar kıyafetlere geçmişti ama ben bu tarz giysilerin içinde kendimi huzursuz hissediyordum.

Sabah erkenden antrenman yaptıklarından Jax ve Lucas her sabah bizim mutfakta kahvaltı yapardı.

Saçımdaki lastik tokayı açtım ve uzun, sarı buklelerimin belimin birkaç santim üzerine kadar dökülmesine izin verdim.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak oturma odasına girdim. Evimiz en az üç yüz metrekareydi, yani geniş bir evdi ve orta sınıf bir mahallede yer alıyordu. Ailem zengin sayılmazdı ama maddi sıkıntı da çekmemiştik. Yangından sonra taşınma meselesi beni endişelendirmişti ama kafamdaki soru işaretlerinin gitmesi uzun sürmemişti. Taşındıktan birkaç gün sonra Marcus, Jax ve Lucas ile tanışmıştı, ben de onlarla her yere gidiyordum. Elbette eski arkadaşlarımı özlüyordum ama Marcus'un yeni arkadaşlarını daha çok sevmiştim.

Mutfağa girdim ve bizim havuzumuzla Lucasların arka bahçesine bakan büyük pencereden süzülen ışık karşısında gözlerimi kıstım. Taze çekilmiş kahvenin kokusu burnuma dolarken mırıldandım.

Beklendiği gibi üçü de mutfakta oturmuş, kâse kâse mısır gevreği yiyorlardı. Bir oturuşta bir kutu yediklerine yemin edebilirdim. Lucas'ın sırtı bana dönüktü ve tişörtünün altından kasları belli oluyordu. Başına siyah bir şapka takmış, dar bir eşofman altı giymişti. Biri bakışlarımı fark etmeden toparlandım ve sıcak basmasını görmezden gelerek zorlukla yutkundum.

"Günaydın millet."

"Bugün yorgun görünüyorsun, Pipirik. Geç mi yattın?" Jax'in sırıtışından şaka yaptığını anlıyordum ama yine de üzerimi düzeltip saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. Geç yatmaktan kastı korkunç kâbuslar görmekse evet, öyleydi.

"Bana şöyle demeyi kes," diyerek sızlandım ama bunun işe yaramayacağını biliyordum. Marcus bana ilk Pipirik dediğinde bu lakabın üzerime yapışacağını anlamıştım. Neyse ki bana çoğunlukla Pips diyorlardı.

Marcus, Lucky Charms'a benzeyen bir şeyden kaşık kaşık yerken, "Hadi ama, süper bir isim," diyerek araya girdi.

Gözlerimi devirip Lucas'ın yanındaki boş yere oturdum. Bana bakma zahmetine bile girmedi. Gözlerini aşırı sağlıklı, çok tahıllı mısır gevreğine dikmişti. Tezgâhın ortasında duran Froot Loops kutusunu alıp boş olduğunu fark edince kaşlarımı çattım. "Mısır gevreğimi hanginiz bitirdi?"

Jax gülüp çok renkli gevreklerinden bir kaşık aldı. Homurdandım. Bu üçlünün sürekli ayak altında dolaşmasının en kötü yanı sürekli benim yiyeceklerimi yemeleriydi. Bunu özellikle de Jax yapıyordu, onuncu sınıfta on beş santim boy attığından beri gördüğü her şeyi yiyip bitiriyordu.

Lucas'ın dirseği benimkine değdiğinde kolumda bir elektriklenme hissettim. Benim mısır gevreğimin olduğu kâseyi bana doğru itti. "Teşekkür ederim." Sesim fısıltı gibi çıkmıştı, kalbim delice atıyordu çünkü bana ayırdığını belli etmişti. Yine de ne dediğimi duymamış gibi davrandı. Bir insan geceleri bu kadar tatlı olup gündüzleri nasıl bu kadar soğuk olabilirdi?

Marcus, gözlerini kısıp bir Lucas'a bir bana baktı ve endişelenecek bir şey olmadığına karar vermiş olacak ki omuzlarını gevşetti. Yıllar önce tüm itirazlarıma rağmen *küçük kız kardeşimle çıkmak yasak* kuralını koymuş, erkekler de bunu fazla ciddiye almıştı. Hatta o kadar ciddiye almışlardı ki kural tüm okula yayılmıştı. Neyse ki mezun olmuştuk ve artık istediğim her şeyi yapabilirdim. Daha doğrusu neredeyse her şeyi...

Çok çaresiz görünmemeye çalışarak Lucas'a yandan bir bakış attım, neyse ki kiminle görüştüğüme karışmaya çalışmıyorlardı. Jayden meselesi tam bir felaketti ama yazımın geri kalanını mahvetmesine izin vermeyecektim.

Badem sütünü kâseye döküp bakışlarımı önüme çevirdim. Renkleri ayırmayı seviyordum; önce sarıları, en son da mavi olanları bitirirdim.

Lucas'a ne zamandan beri arkadaşlıktan öte hisler beslemeye başladığımı bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse her şey, kâbustan uyandığımda yanımda olduğu ve bana, "Güvendesin," diye fısıldadığı ilk gün başlamış olabilirdi. O zamanlar bu kâbusları neredeyse her gece görüyordum. Ailem, yeni eve taşındığımızda kâbusların sona erdiğini zannediyordu ama gecelerimi atlatabilmemi sağlayan şey, Lucas'ın yanımda olup bana iyi olduğumu fısıldamasıydı. O zaman ona inanmıştım, tıpkı şimdi de inandığım gibi.

Marcus taburesine yaslandı ve dudaklarında geniş bir gülümseme belirdi. "Bugün ne yapıyoruz?"

Ağzım dolu bir hâlde "Antrenmanım var," dedim. Lise voleybol şampiyonasını kazandıktan sonra öylesine heyecanlanmıştım ki ara verememiştim. Bu yüzden de yaz ligi açılır açılmaz katılmıştım.

Jax mutfak tezgâhından kalktı ve kâsesini bulaşık makinesine koydu. "Anlaşıldı, senin günün sıkıcı." Diğerlerine döndü. "Peki biz ne yapıyoruz?"

Marcus hemen cevap verdi. "Elora Vadisi'ne gidip kızlarla takılalım derim. Bu yıl Av'ı ben kazanacağım, biliyorsunuz." Lucas'ın yanımda gerildiğini hissettim.

Mısır gevreğim boğazıma takılınca tüm gözler bana çevrildi. "Bunun için biraz büyümediniz mi?"

Marcus güldü. "Katılamadığın için böyle diyorsun."

Bu küçük kız saçmalıklarından bıkmıştım, gözlerimi kısarak ona baktım ve "Ben de katılabilirim," dedim. "Muhtemelen kazanırım da."

Lucas'ın kolu seğirdi ve alçak sesle emir veren bir tonda konuştu. "Olmaz, Fırlama."

"Nedenmiş o? Senin bulduğun kızların sayısından daha fazla erkek bulamam mı sanıyorsun?" Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım ve kendimi olduğumdan daha emin göstermeye çalıştım.

Lucas'ın çenesi kasıldı ve boğazını temizleyip başka yere baktı. "Yapamazsın." Göğsümü bir acı kaplamıştı, utanç da hemen ardından geldi. Tabii ki öyle düşünecekti, hepsi on sekiz yaşındaydı, NHL* seçmeleri için adaylardı ve peşlerinde bir sürü tribün sürtüğü vardı.

Öte yandan ben ise onların "dokunmak yok" kuralı yüzünden ancak bekâretinden olmuş bir kızdım. Lucas, küçük fetih planlarını konuşmak için öne eğildi ama kulaklarımın çınlamasından sesini duyamıyordum. Başka birinin benim elde etmek için yalvardığım ilgiyi kolayca alıyor olması canımı yakıyordu. Boğazımı temizleyip masadan kalktım, az kalsın taburemi devirecektim. "Gitmem gerek."

Lucas ayağa kalktı, sonra da yüzümü inceleyerek beni tartmaya çalıştı ama sayısız kez yaptığım gibi yüzüme en güzel gülümsememi kondurmuştum. Kaşlarını çatıp bana doğru bir adım attı. "Seni bırakayım."

Midem bulanmaya başlayınca başımı iki yana salladım. Birdenbire onun yanında durmak dayanılmaz bir hâl almıştı. "Gerek yok. Sonra görüşürüz."

Lucas ısrar etmedi ama gözlerini benden ayırmamıştı. "Bu akşam vadiye gidiyoruz, unutma."

"Başka planım var." Planım falan yoktu ama yüzündeki ifade beni heyecanlandırmıştı. Daha önce onlarla takılmak için hiçbir fırsatı kaçırmamıştım ama o aptal oyunlarını oynayacaklarsa

* ABD ve Kanada takımlarının yarıştığı, dünyanın en ünlü buz hokeyi ligi -çn.

orada durup onları izlemeyecektim. Buna dayanabileceğimi sanmıyordum.

Tezgâhın üstünden anahtarlarımı aldım ve Shana'nın beni almaya gelmesini beklemek için ön kapıya çıktım. Marcus'un ne yapacağımla ilgili sorularını da duymazdan geldim.

Her şeyimi kontrol etmesinden bıkmıştım.

Altı
PIPER

Antrenmanın kırk beşinci dakikasında yüzümdeki teri silmek için tişörtümün kenarını kaldırdım, Shana da yanımda aynısını yapıyordu. O an tek düşünebildiğim havanın çok sıcak olduğuydu. Lisenin spor salonuna hapsolmuş nem, nefes almayı zorlaştırıyordu.

Koç Bowen bugün antrenman maçı yapacağımızı söylediğinde çok sevinmiştim ama bunun cehennem azabına benzeyeceği aklımın ucundan geçmemişti. Hiç değilse son setteydik ve puanı alırsak maçı kazanarak antrenmanı bitirirdik.

Ter göğsümden akıp sporcu sütyenimde birikiyordu. Dizlerimi bükerek ağın önünde hazır pozisyona geçtim. Shana, solumda nefes nefese kalmıştı. İkimiz de kız arkadaşı Hailey'nin rakip takımda servis atmak üzere yerine geçişini seyrediyorduk. Shana lisede de benim pasörümdü. Topu rakibimizin tarafına göndermem için bana pas attı. Artık birbirimizi konuşmadan anlaşacak kadar tanıyorduk. Benden en az on beş santim kısaydı

ve oldukça kaslıydı. Koyu renk saçlarını örmüştü ve gözlerine çektiği neon kalem bronz teninde dikkat çekiyordu.

Shana bana bakınca başımı salladım. Ölmek pahasına da olsa bu işi bitirecektik. Ki dürüst olmak gerekirse nefes almaya çalışırken göğsüm sıkıştığı için ölmek üzereydim. Shana, sahanın diğer tarafındaki kız arkadaşma bakınca ikisinin de dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Onlar rekabete bayılıyordu.

Top, file üzerinden bir yay çizerek tam da tahmin ettiğim yere gitti ve Nikki'nin hazırda bekleyen kollarına çarptı. Top Shana'ya geçtiğinde kaslarım gerildi, topu benim için mükemmel bir şekilde kaldırdığında çoktan zıplamıştım. Diğer takımın hiç şansı yoktu. Topa sert bir şekilde vurdum ve kimse dokunamadan top yere düştü.

Başımı geriye atıp derin bir nefes aldım, sonra ağın diğer tarafındaki arkadaşlarıma baktım. Bugün rakiptik ama yarın yine takım arkadaşı olacaktık. Kaybetmiş olsalar da antrenman bittiği için rahatladıklarına emindim.

Shana yanıma gelip su şişemi uzattı, ben sudan uzun bir yudum alırken meraklı gözlerle bana bakıyordu. Kaşlarımı kaldırdım. "Ne?"

"Randevun nasıldı? Jayden sana âşık olduğunu itiraf etti mi?"

Önceleri içimi ferahlatan su midemi ekşitmişti. Dün gece zihnimi toplamak için zaman gerektiğinden aramalarını bilerek açmamıştım. Şimdi düşününce kendimi sadece rahatlamış hissediyordum. Jayden'la işim bitmişti. Restorandan çıkıp gittiğimden beri neredeyse hiç aklıma gelmemişti. Aklımdan çıkmayan tek kişi bana eve kadar eşlik eden o mesafeli hokey oyuncusuydu.

Shana ayağını yere vurunca gözlerimi devirdim. "Hayır, onun yerine sevgilisiyle tanıştım."

Kaşlarını çatıp ağzını büzerek, "Hiçbir şey anlamıyorum. Senden sevgilisi olmanı mı istedi? Çünkü bana sorarsan aranızdakinin çoktan adının konduğunu sanıyordum ve böylesi onu aptal biri gibi gösteriyor."

Olayların gidişatıyla ilgili rahatsızlığım keyfe dönünce bir kahkaha patlattım. "Zaten aptalın teki. *O güzel, esmer sevgilisinin* ona bakışını göz önüne alınca ikinci kadının ben olduğuma şüphe yok."

"Ne?" Shana öyle bir haykırdı ki herkes bize döndü.

"Şşt." Yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Olanları onun bilmesi başka, Jayden'ın beni nasıl aldattığını tüm ekibin öğrenmesi ise bambaşka bir şeydi.

Kendine gelince konuşmaya başladı. "Bu da ne demek! Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?"

"Seni aradım ama açmadın, benim suçum değil," diyerek kendimi savundum. "Ayrıca beni eve Lucas bıraktı."

Bana anlamlı bir bakış atarak, "Öyle mi?" diye sordu.

Yalvarırcasına, "Kapatalım bu konuyu," dedim.

"Peki." Gözleri parladı ama henüz konuyu kapatmaya hazır değildi. "Lütfen bana Jayden'a bir yumruk attığını söyle."

Durduğum yerde hafifçe geriye sallanıp benden çok daha kısa olan arkadaşımın gözlerindeki korumacı bakışın tadını çıkardım. İstesem, bir an tereddüt etmeden Jayden'la oracıkta kavga edeceğine şüphem yoktu. "Tam olarak öyle sayılmaz ama şarabımı kafasından aşağı boşalttım."

Bir çığlık attı, hemen onu susturdum. Utangaç bir gülümsemeyle, "Pardon, heyecanlandım," dedi.

Suyumdan uzun bir yudum aldım, bu defa etkisi ferahlatıcıydı. Şimdi havuzumuzda uzun uzun yüzmek iyi gelirdi. Shana güldü, yüzünde muzip bir ifade vardı.

Omzumun üzerinden bakıp gülümseyerek, "Vay vay. Seni buraya hangi rüzgâr attı?" diye sordu.

Bakışlarındaki samimiyet karşısında omurgam karıncalandı, hemen arkamı döndüm. Lucas ellerini ceplerine sokmuş, gayet rahat bir hâlde spor salonunun kapısına yaslanmış duruyordu. Üzerinde beyaz bir tişört ve şort vardı. Kıyafetleri üzerine biraz dardı, belli ki kaslarından dolayı kumaşın esneme payı kalmamıştı. Bakışları bronz bacaklarımdan küçük siyah şortuma, oradan da karnıma yapışan tişörtüme kaydı ve tişörtün sarkarak ortaya çıkardığı sporcu sütyenimin göğüs dekoltesinde takılı kaldı, sonra nihayet gözlerimle buluştu. Kıstığı gözlerinin altında gizlenen şehvet karşısında nefesimi tuttum, yavaşça başparmağını alt dudağında gezdirirken büyülenmiş bir hâldeydim. Yepyeni bir sıcaklık vücudumu ele geçirerek bacak aramda birikmeye başladı.

Lucas doğrulup boğazını temizledi. "Bu Fırlama'yı alıp kayalıklara götürmeye geldim."

Jax başını yandan uzatıp bana, "Ne bekliyorsun?" diye seslendi.

Shana omzuma yaslanıp neşeli bir tonda, "Ah, şimdi de erkek arkadaşın seni antrenmandan almaya mı geliyor?" diye fısıldadı.

"Ne saçmalıyorsun?"

"Demek saçmalıyorum, ha? Yani çocukluğundan beri neredeyse salyaların akarak seyrettiğin adamı görmek seni heyecanlandırmıyor. Hadi ama, berbat bir yalancısın."

"Salya akıttığım falan yok."

"Sana ikinci kez dönüp bakmayan birine deli gibi âşıksın mı demeliydim?" Başını eğip Lucas'ı süzdü.

"Gerçi dürüst olmak gerekirse, şu an gayet de ilgili görünüyor."

Bakışlarım ona kaydı ama Lucas her zamanki gibi kayıtsız bir şekilde telefonuyla oynuyordu. Öfkelenmemeye çalıştım, ona âşık olmam onun suçu değildi.

Lucas biraz sabırsız bir ses tonuyla, "Hadi gidelim!" diye seslendi.

Boğazımı temizleyip, "Ben gelmiyordum, unuttun mu?" diye bağırdım. *Sahi, neden gitmiyordum?* Doğru ya, Lucas dâhil hepsi geceyi geçirecek bir kız bulmakta kararlıydı ve ben buna şahit olmaya dayanamayacağımı düşünüyordum da ondan.

Jax bana doğru koşup parmaklarını birleştirerek, "Lütfen, Pips. Eninde sonunda geleceksin, hepimiz biliyoruz," deyip etrafına bakındı ve birkaç takım arkadaşım dikkatini çekince sırıtmaya başladı.

"Onu da nereden çıkardın?"

"Çünkü bizi seviyorsun." Gülümsedi, içten ve samimi görünüyordu. Ben de kendimi tutamadım.

Shana kahkahalara boğuldu, ben de hemen ona döndüm. "Sen de gelir misin?"

"Ben lezbiyenim, unuttun mu? Sürtük oynaşmalarına ayıracak vaktim yok. Ama seninki de orada olacak, o yüzden sen git."

Neyse ki Jax bir grup kızla konuşmak için yanımızdan uzaklaşmıştı, hemen Shana'yı susturdum. "Tanrım, Shana. Neden gidip her şeyi açık açık söylemeyi denemiyorsun? Emin ol hiç utanç verici olmazdı."

"Birimiz söylemeli. Bu platonik aşk sana hiç yakışmıyor." Shana suyundan bir yudum içti. "Sakin ol, gitmiş bile." Dışarı çıkmama izin vermeden kolumu tuttu. "Ayrıca unutmadım. Doğum günün kutlu olsun!"

"Hey, kimse hatırlamasa çok daha iyi." Gözlerimi devirip artık boş olan kapıya doğru yürüdüm, Lucas ortalarda görünmüyordu. Hayal kırıklığını görmezden gelerek Jax'in omzuna vurdum. "Tamam ama öne ben otururum."

Lucas'ın kiminle olduğunu umursamamam gerekirdi, belki bu o kadar da zor gelmezdi. Olamaz mı? Hem kim bilir, belki ben de kendime birini bulurdum.

Eşyalarımı toplayıp sırıtarak bana bakan Shana'ya el salladım ve Jax'in peşinden dışarı çıktım. Lucas tabii ki Marcus'un limon yeşili Ford Mustang'inin ön koltuğuna kurulmuştu. Ailem bu arabayı OHL* şampiyonasında MVP** seçildiğinde almıştı. Beni cam bir fanusa sokup korumak istediklerinden annem bana Google'da yılın en güvenli arabası olarak geçen bir Mazda almayı uygun görmüştü. Tabii ki bundan şikayetçi değildim, arabamı çok seviyordum ama neyse ki antrenmana Shana ile geldiğimden arabamı evde bırakmıştım.

Marcus arabayı hızla sürerken Jax'le ikimiz arka koltuğa sıkıştık. Kardeşim bir kez daha keskin bir virajı döndüğünde çok gerildim ve pencerenin üzerindeki tutamacı sıkıca kavradım. Yavaşlamanın ne demek olduğunu bilmediğine emindim, virajlara son sürat girmeye bayılıyordu. Araba yana kayınca bir çığlık attım, gürültülü bir gıcırtı sesi duyuldu ve burnuma yanık lastik kokusu geldi. O an güçlü parmaklar kapıyla ön koltuk arasına uzanıp çıplak baldırımı kavradı. Lucas, kaslarımı yavaş ancak kararlı hareketlerle ovuyordu, ben de nefesimi ritmine uydurdum. Sözsüz bir şekilde yanımda olduğunu, güvende olduğumu anlatmaya çalışıyordu ve bu hareketi beni eritmişti.

Jax kendi kendine mırıldanınca Lucas elini çekti, o kadar hızlı ortadan kaybolmuştu ki beynim bir an bana hiç dokunmadığına inanacak gibi oldu. Jax'e döndüm ama başını telefonuna gömmüş, parmaklarını ekranda gezdirip birine mesaj atıyor, muhtemelen sonraki randevusunu ayarlıyordu. Muzip

---

* Ontario Hokey Ligi -çn.

** En değerli oyuncu anlamına gelen *Most Valuable Player*'ın kısaltması. -çn.

muzip sırıtarak dudağının kenarını ısırınca tahminim doğrulanmış oldu.

"İğrençlik yapma."

"Ne var? Yapma ama Pips... Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin. Av resmen başladı."

"Bunun iğrenç olduğunun farkındasın, değil mi? Aptalca bir oyunu kazanmak için kızlarla yatıyorsunuz," diyerek homurdandım.

Jax geri çekilip bana kırılmış gibi baktı. "Hepsine son derece dürüst davranıyorum."

Marcus araya girip, "Bizi kullanacaklarını sanıyorlarsa bu bizim suçumuz değil," diyerek ona destek oldu.

"Onların duyguları senin için önemli değil mi yani?" diye sorduğumda Lucas'ın sohbete katılmadığının farkında değildim.

"Peki ya bizim sınırlarımız, onların bir önemi yok mu?" Jax haklıydı.

Omzuna hafifçe vurup, "Makul," dedim.

Makul bir şey varsa o da benim yalnız, partnersiz yaşantımın bu üçüyle doğrudan ilişkili olmasıydı. Marcus ani bir fren yaptı ve dönüşü kaçırmak üzereyken son anda döndü. Hızla kapıya çarparken ofladım.

Lucas, "Ne yapıyorsun dostum?" diye bağırdı.

Marcus, arkadaşının öfkesini duymazdan gelerek güldü. "Üzgünüm çocuklar, virajı biraz sert aldım."

"Öyle mi?" diye bağırdım ama o her şey yolundaymış gibi eliyle beni susturdu. Bu sürüşü yüzünden bir gün hepimizi öldürecekti. Buzda da aynı davranıyordu, hep biraz pervasızdı. Bu huyu işine yarıyor, zor durumlardan sıyrılmasını veya etkileyici gollere imza atmasını sağlıyordu ama araba sürerken aynı durum geçerli değildi ve bundan bir an önce kurtulmasını istiyordum. On sekiz yaşındaydı, bu yaşta erkeklerde kendi kendilerini kont-

rol etme yetileri zayıf oluyordu ama hiç değilse dört tekerleği de yerde tutmayı başarabilirdi. Neyse ki annem onu motosiklet almaktan vazgeçirebilmişti.

Elora Vadisi'nin park yeri yoğun orman örtüsünün kenarında yer alıyordu ve etrafı göğe uzanan dev ağaçlarla çevriliydi. Yemyeşil bitki örtüsü otoparkın etrafını kaplıyor, mahremiyet veren doğal bir bariyer oluşturuyordu. Hava koşullarının yıpratttığı tahta tabelalarla işaretlenmiş birkaç patika, vahşi doğanın derinliklerine uzanan gizli yollara göz atmayı mümkün kılıyordu.

Otopark çeşitli arabalarla doluydu, bir yere park eder etmez kapıyı açıp arabadan indim. "Dönüş yolunda ben kullanıyorum."

Marcus arabanın tavanından bana bakıp, "Olmaz," dedi.

Jax kolunu Marcus'un omzuna attı. "Boş ver, dostum. Bu ayık şoför o olacak demek oluyor."

Marcus'un ağzı kulaklarına vardı, anahtarı bana atıp, "Harika. Teşekkürler, Pipirik," dedi.

Takma ismim karşısında gözlerimi devirsem de anahtarları aldığıma memnundum. Onlar ağaçlı yoldan geçerek Grand Nehri'nin manzarasını gören kayalıklara doğru yola koyuldular, ben de derin bir nefes alıp çam ve nemli toprak kokusunu içime çektim. Ormandaki bitki örtüsü o kadar yoğundu ki nerede olduklarını göremiyordum. Bagajı açıp yüzme malzemelerinin arasına koyduğum sırt çantamı aldım. Sık sık ani bir kararla plaja gelirdik bu yüzden hazırlıklı olmakta yarar vardı.

Arabanın önüne doğru yürüdüm ve patikadan gelen veya otoparka girenlerin beni göremeyeceği bir yere çömeldim. Yine de acele etmem gerekiyordu. Önce tişörtümü, sonra da sporcu sütyenimi çıkardım ve arkamda biri boğazını temizlediğinde donakaldım.

Başımı hızla çevirip iki kolumla göğüslerimi kapatarak kendimi izinsiz bu misafirden korumaya çalıştım. Nasıl kaçabile-

ceğime dair tüm hesaplamaları yaparken Lucas'ın gülümseyen yüzüyle karşılaştım.

"Burada ne işin var? Gittin sanıyordum," dedim sertçe.

"Aşağı gelmedin, ben de kontrol etmek için döndüm."

"Ettin işte. Geri dönebilirsin." Yerinden kımıldamayınca bakışları karşısında tenim kıpkırmızı oldu. Hızla bir nefes verip başımı salladım. "Madem dönmeyeceksin, o zaman arkanı dönüp nöbet tut da başka sapıklar gelmesin."

"Bana sapık mı diyorsun?"

"Üzerine alınıyorsan öyledir."

"Çıplak sırtına bakıyorum diye mi?" Sesinin ardında tehlikeli bir ima gizliydi. Sanki bir şeyler çeviriyordu.

"Başka şeyler de var."

"Sen hiç bakmadın yani, öyle mi?"

Anılar zihnime akın edince zorlukla yutkundum. Lucas'ın havuzumdan çıkarken teninden akıp kaslarının arasına damlayan, oradan da düşük bel mayosuna kadar uzanıp akan sular. Bu düşünceleri zihnimden atmak için başımı sertçe iki yana salladım. "Tamam, sapık falan değilsin ama arkanı dön."

Lucas çoktan arkasını dönmüştü ama bakmayacağından emin olana dek onu birkaç saniye izledim. Hızlıca mor bikinimi giydim ve üzerime bir şortla bir tişört geçirdim. Giysilerimi çantama tıkıştırıp hafifçe bagaja fırlattım, bagajı kapatıp yola koyuldum ve arkama dönüp, "İlk ben varacağım," diye bağırdım.

Çocukluğumuzdan beri birbirimizle yarışıyorduk ve uzun zamandır kazanamıyordum ama bu beni denemekten alıkoymuyordu. Tüylerim diken diken olmuştu ve onu yakınımda hissedince tenim karıncalandı. Geçebileceğini biliyordum ama geçmedi, arkamdan yavaşça koşmaya devam etti. Nefesi hızlanmıştı ve inlediğine yemin edebilirdim. Çıplak ayaklarım çakıllı yola

basınca neredeyse sola doğru düşecektim. Lucas, güçlü elleriyle beni omzumun hemen altından tuttu ve dengemi korumama yardımcı oldu. Tenlerimizin temas ettiği yerden yayılan kıvılcımları görmezden gelerek ondan uzaklaştım.

"Ben kazanacaktım."

"Tabii, tabii."

Sonunda yolun sonuna vardığımızda önümüzde kıvrılan nehri gören kayalık bir uçurum vardı. Uçurumun yüksekliği en az on beş metreydi, aşağı bakınca kalbimin hızlandığını hissettim. Yüksekten korkmamama rağmen manzara midemi bulandırmıştı. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler aldım ve etrafımdaki manzaranın güzelliğine odaklandım. Kıkırdama sesleri gelince Marcus ve Jax'in takımdan birkaç kişi ve birkaç kızla durduğu yere döndüm. Kızların hepsi çok güzeldi; incecik belleri, dolgun kalçaları vardı, yani neredeyse hiç kıvrımı olmayan uzun, atletik vücudumun tam zıddıydı. Kendimi diğer kızlarla karşılaştırmamaya çalıştım. Çirkin değildim ama onları azıcık olsun kıskanmadığımı söylesem yalan olurdu.

Gençler takımının savunma hattı oyuncusu Miller, "Hey, Marcus'un küçük kardeşi de burada," diye bağırdı. Pipirik lakabından daha çok nefret ettiğim bir şey varsa, o da Marcus'un küçük kardeşi olarak anılmaktı. Kaç yaşında olursam olayım beni bir insandan küçük bir çocuğa indirgiyordu. Nasıl olduysa bu oğlanlar dokuzuncu sınıfta tüm hokey takımını bana böyle seslenmeleri için ikna etmişti ve bu lakap üzerime yapışmıştı. Cevap vermemek için nefesimi öfkeyle verdim. Marcus iri kolunu omzuma doladı ve ağırlığını üzerime bastırdı. Kaşlarımı kaldırarak rahatsızlığımı belli ettim.

Beni hafifçe kendine çekip, "Üniversitede kimseye küçük kardeş muhabbeti yapmayacağıma söz veriyorum. Bundan sonra adın Piper," dedi.

"Pipirik'e ne olacak?"

Kıkırdadı. "O kalacak ama sadece Jax, Lucas ve ben sana öyle seslenebileceğiz."

"Anlaştık ama başkalarının yanında olmaz."

Eğlenerek, "Tabii, Pips," dedi ve beni süzdü. "Gelebilmene sevindim. Sonunda."

"Hey, ben hep dışarı çıkıyorum."

Kaşlarını kaldırıp "Öyle mi, en son ne zaman çıktın?" diye sordu, sonra da eğilip aldığı pürüzsüz bir taşı fermuarlı cebine dikkatlice koydu.

"Bugün."

Marcus güldü. "Baskı altında yaptıysan sayılmaz."

Başımı ona yasladım. "Zamanının yüzde doksanını kızların peşinde koşarak geçirdiğini düşünürsek bununla başa çıkabilirsin."

Bana utangaç bir gülümseme attı. "İkimize daima vakit ayırırım. Seni özledim, Pips."

Birden içim ısındı. Kontrolcü bir serseri olabilirdi ama beni seviyordu. Onu affedip konuyu değiştirdim. "Oyuncu seçmeleri için gergin misin?"

"Tabii ki değilim. Seçileceğim kesin." Bana kendini beğenmiş bir şekilde sırıttı ama bakışları çok geçmeden kızların kıyafetlerini çıkarıp bikinileriyle kaldığı tarafa kaydı. İnleyip benden uzaklaştı. "İşte işaretim geldi."

"İğrençsin."

"Hayat çok kısa. Biraz hayatın tadını çıkarmalısın."

"Sen abicilik taslamasan çıkarabilirdim," diye karşılık verince göz kırpmakla yetindi.

Birkaç adım geride durup diğerlerini izlemeye başladım. Lucas turuncu ve mavi renkli, düşük bel mayosuyla kayaların kenarında duruyordu. On metre yükseklikteki uçurumun üzerinde durur-

ken âdeta Tanrı gibiydi. Batan güneşin göğü kaplayan turuncu ışıkları güçlü vücut hatlarını aydınlatıyordu. Nefesimi tuttum ama kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Bakışlarım, şortunun içine doğru kaybolmadan önce sırtındaki belirgin kaslarda gezindi. Eğilip bacaklarını bükerek havaya sıçramadan önce omuzlarındaki kaslar hareketlendi ve mükemmel bir ters takla yla suya girdi.

Çok geçmeden diğerleri de onu takip etti.

Artık tek başıma kaldığım için etraf sessizleşmişti ve suya dalanlar, tüm heyecanı da beraberinde götürmüştü. Kenardan bakınca kıyıya doğru yüzen kafalar görüyordum. Daha önce bu kadar yüksekten atlamamıştım, daima bir basamak inip sonra atlardım ama bu sefer inat ederek kendime hâkim olamadım. Tişörtümü ve şortumu çıkarıp üzerimde sadece bikiniyle kaldım ve kıyafetlerimi yakındaki bir kayanın üzerine koydum.

Yavaşça kenara doğru ilerledim. Savaş ya da kaç mekanizmam yüzünden kalbim delice çarparken kulaklarımda atan nabzımı hissediyordum. İçimdeki ses var gücüyle bana kaçmamı söylüyordu ama geri adım atmadım, aksine uca daha da yaklaştım. Aşağıya baktığım anda, şiddetli bir baş dönmesi zihnimi ele geçirdi ve sanki su bana doğru geliyor gibi hissettim. Geriye doğru sendeleyip sert bir duvara çarptım. Lucas kulağıma eğilip, "Yapabilirsin," diye fısıldadı.

Vücudum titriyordu ama korkudan değildi. Islak göğsü sırtıma değdiğinde sıcaklığı tenime nüfuz etmişti. O an dünya ekseninden saptı ve nefeslerim titrek bir hâl aldı. Elleri dirseklerime hafifçe temas ediyordu, kollarımı yana çekip göğsümün üzerine çapraz bir şekilde koydu. Nefesi ensemi ısıtırken bu kadar yakınımda olması bir an için korkumu unutturmuştu.

Ona biraz daha yaklaşıp, "Neredeyse başaracaktım," diye fısıldadım.

"Neredeyse kelimesi sadece at nalı oyunu ve el bombaları için uygundur," deyip geriye doğru bir adım attı ve uzaklaşır uzaklaşmaz sırtımda hissettiğim sıcaklığını özledim. Suya bir bakış attıktan sonra gözlerini benimkilere dikti, bakışları o kadar yoğundu ki ruhumu delip geçiyormuş gibi hissettim. Su damlacıkları burun kemerinden süzülerek viski rengi gözlerinin üzerine sıralanmış kirpiklerine yapıştı. Bakışları dudaklarıma kaydı ve yüzümü incelerken boğazı titredi.

Sudan çıkan patikadan kahkaha sesleri geliyordu. Kardeşim de dâhil olmak üzere diğerleri her an yanımıza gelebilirlerdi. Lucas bakışlarını benden ayırmayınca içimi bir heyecan kapladı, bakışları iyice yoğunlaşmıştı. Yakalanmamıza saniyeler kalmışken elini uzatıp, "Birlikte atlayalım," dedi.

Sözlerinin ardında bir dizi mana gizliydi ve ağır geliyordu ancak tereddüt etmeden elini tuttum. Karıncalanma hissi koluma doğru yayıldı ve parmaklarımızı birbirine doladığında nefesim kesildi.

"Hazır mısın?" Sesi sert ama kısıktı.

Aşağı baktığımda omurgamdan bir titreme geçti.

"Bana bak," deyince ona döndüm. "Güzel. Yapabilirsin."

Sözleri karşısında hafifledim, içim her şeyi yapabileceğime dair bir güvenle dolmuştu. Başımı salladığımda gülümsedi.

"Üç deyince."

"Tamam." Cevabım fısıltıdan biraz daha yüksekti.

"Bir. İki. Üç. Atla."

Kenardan atladım ve soğuk su beni tamamen yutarken bile elini bırakmadım. Lucas beni yukarı çekti ve su yüzüne çıktığımda karşımda gülümsüyordu. Ben de gülümsedim, adrenalin damarlarımdan akarken başım dönmeye başlamıştı.

Sıcacık eliyle belimi sardı, başparmağı göbek deliğimin birkaç santim uzağındaydı ve parmak uçlarıyla omurgamı okşu-

yordu. Vücudumdaki tüm sinirler uyarılıyordu ve aramızda bir yakınlık oluşmuştu.

Parmaklarını sıkılaştırdı. "Gördün mü? Kendine güvenmen yeterli."

Transa geçmiş gibi bir hâlde sadece gözlerim suyun üstünde kalacak kadar suya battım, Lucas beni seyrediyordu. Elini yavaşça kalçamdan aşağı kaydırdı, parmaklarıyla mayomun fiyonk yaparak bağladığım ipiyle oynadıktan sonra kalça kıvrımımın biraz altına inip uyluklarımı kavradı ve omuzlarım su üstüne çıkana kadar beni yukarı kaldırdı. Göğüslerimiz birbirine değiyordu, bakışları dudaklarıma çevrildiğinde nefesim kesildi. Arzudan gözü dönmüş bir hâli vardı ve kararlılığını yıkıp yıkamayacağımı görmek istiyordum. Dilimi üst dudağımda gezdirip göğsümde titreşen bedeninin tadını çıkardım. Yüzünü bana yaklaştırdı, bu loş ışıkta bile irislerinin rengini net biçimde görebiliyordum. Kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. Beni öpecekti.

"Çekilin!" Jax tepemizden bağırarak büyüyü bozdu ve bizim hareket etmemize fırsat kalmadan üzerimize doğru atladı. Lucas, o su üstüne çıkmadan önce beni kıyıya çekti. Sırt kasları gerilmişti, bana hiç bakmadan bir havlu kapıp patikadan koşarak uzaklaştı. Donup kalmıştım, köşeyi dönüp kaybolduğu yerde öylece kalakaldım. Yaptığı bu beklenmedik hareket yüzünden gözlerim yanıyordu.

O an biri arkamdan su sıçrattı ve Jax ıslanmış bir köpek gibi saçlarını sallaya sallaya sudan çıktı. Çığlık atarak geri çekildim. "Ne yapıyorsun?"

Geldiğimizde köşeye bıraktıkları havlulardan birini fırlatıp bana bir bakış attı ama yüzüme baktığı anda gülümsemesi kayboldu. "Ne oldu ve kimi öldürmem gerekiyor?"

Jax soruyu son derece ciddi sormuştu ama gülmeden edemedim. "Hallolmayacak bir şey değil."

Jax, Lucas'ın az önce gözden kaybolduğu yola doğru baktı. "Karmaşık bir durum ama hallolur."

Kalbim delice atıyordu. "Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

"Görünen neyse o." Jax gülümseyince gamzeleri belirginleşti.

Onun peşine düşüp patikadan çıkarken, "Gizemli piç," diye mırıldandım.

Zirveye çıktığımızda ateş çoktan yakılmıştı, uzun dumanlar karanlık gökyüzünde kayboluyordu. İnsanlar iki gruba ayrılmıştı, içlerinden biri hâlâ suya atlıyordu, diğer altı kişi ise havlularının üzerine bağdaş kurmuş bir hâlde ateşin etrafında toplanmıştı. Kızlar ve erkekler eşit sayıdaydı ve gece için herkesin çift olmaya çalıştığı açıktı.

Giysilerimi bıraktığım kayadan alıp ıslak mayomun üzerine geçirdim. Pek mantıklı değildi ama buranın yakınlarında bir yerde bikinimi çıkarmam imkânsızdı. Otoparkta olanlardan sonra yapamazdım.

Gözlerim Lucas'ın oturduğu tarafa kaydı, yanındaki kızla sohbet ediyordu ama dikkati bendeydi. Bakışlarını, mayomun ıslandığı için şeffaflaşan kısmına, göğüslerime indirdiği an bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

"Hey, sen Marcus'un kız kardeşi değil misin?" Yanımdaki adam eğilip beni süzdü. Tipik bir hokey oyuncusuydu, yani yakışıklıydı. Uzun ve dağınık saçları yüzündeki şakacı gülümsemesiyle uyumluydu. O kadar yakınımdaydı ki vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum ancak ne yazık ki beni hiç mi hiç heyecanlandırmamıştı. Aksine ondan uzaklaşmak istediğimi fark etmiştim. Lucas çocuğa delici bakışlar atmıyor olsaydı bir

dakika bile durmazdım. Adama yaklaşıp gülümsedim, o da bana gülümseyerek karşılık verdi.

"Benim bir adım var."

"Öyle mi? Neymiş?"

Biraz flört etmenin içimde bir şeyleri hareketlendirmesini umarak, "Öğrenmeyi hak etmelisin," dedim.

Bakışları yoğunlaştı, öne doğru eğilip, "Benim için zevk," dedi. "Ben Davis."

"Davis adın mı, soyadın mı?"

Kıkırdadı. "Soyadım. Adım Steve."

Lucas karşımızdan, "Steve, bize içki getirsene," diye seslendi. Steve'in tereddüt edeceğini sanmıştım ama ayağa fırladı ve bana özür dilercesine gülümsedi. "Üzgünüm, daha çaylağım ve onu kızdırmamam lazım. Hemen geliyorum."

Lucas'a gözlerimi kısıp dişlerimi sıkarak baktım, o da aynı şekilde bana baktı. Yanındaki kız Samantha, baktığı yönü takip edip kaşlarını kaldırdı. Islak saçlarıma, cildime yapışan tişörtüme ve spor şortuma bakıp gözlerini devirdi, sonra da arkadaşının kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Bir voleybolcu olarak kadınlar arasındaki dramaların çoğunlukla insanların bize karşı kullanmak için uydurduğu saçmalıklar olduğunu biliyordum. Ama şu an etrafım kinci sürtüklerle çevriliydi ve dudaklarındaki sırıtışa bakılırsa bir şeyler çevirdiklerine şüphe yoktu.

Samantha ellerini çırpıp, "Hadi oyun oynayalım," diye bağırdı.

Ateşin etrafına sıralanmış dört hokey oyuncusu da aynı anda inledi.

"Hadi ama. Eğlenceli olacak." Bana doğru baktı.

"*Ben Hiç* oynayabiliriz."

Bakışları karşısında vücudum kasıldı. İçimden bir ses bunun bir tuzak olduğunu söylüyordu. Steve arkamdan gelip bana bir şişe uzattı. "İçki olmadan oynanmaz, değil mi?"

Elimde şişeyi çevirerek avuçlarımda biriken nemin soğukluğunun tadını çıkardım. Az sonra olacaklar için biraz cesaret iksirine ihtiyacım olacaktı. Saatlerce buradan ayrılmayacağımız için bir taneden zarar gelmezdi.

Takımın sağ kanat oyuncusu Anthony öne eğilip, "Ben hiç, bir bakireyle sevişmedim," dedi.

Lucas kadehini kaldırmadı ama ben içkimden bir yudum içtim. Jayden bana öyle olduğunu söylemişti ki büyük olasılıkla tamamen yalandı ve bu bir ölçütse, pek deneyimli görünmüyordu.

Lucas'ın bakışları benimkileri delip geçiyordu, çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüm. Tabii ki aşırı korudukları küçük kız kardeşlerinden bunu beklemiyorlardı. Yüzündeki ifade, Jayden'ın diğer kız arkadaşıyla tanışmaya neredeyse değmişti.

"Ben hiç, birini aldatmadım."

"Ben hiç, kör randevuya çıkmadım."

"Ben hiç, yatak odası dışında seks yapmadım."

Sorular çemberde birbiri ardına ilerlerken onları inandırmak istediğim kadar deneyimli olmadığım acı bir şekilde ortaya çıkmaya başlamıştı.

Sıra Samantha'ya geldiğinde soğuk bakışlarını bana çevirdi. Derdinin ne olduğunu anlamıyordum çünkü ona hiçbir şey yapmamıştım ama kötü niyeti yüzünden okunuyordu.

"Ben hiç, orgazm taklidi yapmadım." Bir yudum bile almadı ama ben şişeyi kaldırıp soğuk sıvıyı kafama diktim. Sonra sıradaki kişiye söz vermeden, "Ben hiç orgazm olmadım," diye devam etti.

Utançtan yanaklarım kızarmıştı, ellerimle şişeyi sıkıca kavradım. Bir yudum almamayı düşündüm ama umursamadım. Olup olmadığım kimin umurundaydı ki? Onun için bir fark yaratmayacaktı. Lucas'ın bakışlarını üzerimde hissedene kadar o

sorunun ne anlama geldiğini anlamamıştım ve karanlık bakışlarını bana dikince sorunun onda bir etki yarattığını fark etmem uzun sürmedi.

Kendi sırasını pas geçti. İki soru daha sorulunca kaçmak için yeterince zaman geçtiğine karar verdim. Yine de bunu kimsenin gözüne sokmadan yapmalıydım. Neredeyse dolu şişemi elimde tutarken ayağa kalkıp, "Ben kaçar," dedim.

Steve yanımdan, "Hadi ama. Böyle yapma," diye seslendi.

"Sonra konuşuruz, tamam mı?" deyince rahatlamış gibi göründü, hafifçe gülümseyip ateşe döndü.

Yerdeki havlumu aldım, üzerine yapışmış küçük taşları silkeleyip genellikle atladığım yere, bir kat aşağı indim. Ben ilerlerken manzaranın önü açıldı ve karşıma nefes kesici bir görüntü çıktı. Sırt daha küçük görünüyordu ve duvar oluşturan kayalıkların arkasına gizlenmişti. İki tarafı kapalıydı, oyuğa benziyordu. Çevredeki ağaçlar kayalık araziye uzun gölgeler düşürüyor, zaten muhteşem olan manzarayı derinleştiriyordu.

Sırtımı çıkıntının serin, pürüzsüz taşına yaslayarak kurulacak bir yer buldum. Bacaklarımı öne uzatıp manzarayı içime çektim. Yeni doğan ay, aşağıda dalgalanan suya hafif bir ışık saçıyordu. Serin esinti, çam ağaçlarının ve tatlı suyun kokusunu burnuma taşıyordu. Gözlerimi kapatıp o ânın huzuruyla derin bir nefes aldım.

Lucas aniden yanıma oturup ayaklarını öne doğru uzatınca yanımdaki küçük çakıl taşları yerinden oynadı. Bana bir su uzatıp birasından uzun bir yudum aldı. Tek kelime etmedi, gözünü uçurumun kenarından ayırmıyordu. Aramızdaki gerginlik giderek artıyordu ve nefes almakta zorlanmama sebep oluyordu. Burada böylece oturup kalamazdım, onunla olmazdı. O öyle hissetmese bile bugün benim için bir şeyler değişmişti.

Bir yudum daha alıp içkisini bitirdiğinde kolu benimkine değdi ve "Az önce söylediklerin doğru muydu?" diye sordu.

Yanaklarım kızarmıştı. Tabii ki bu konuyu açacaktı. "Boş ver, Lucas."

Sessizliğe gömüldü, ben de sessizliği bozmak zorunda kalana kadar düşünceler zihnime akın etti. "Yarınki seçmeler hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsedi. "Marcus kadar kendimden emin olmadığım kesin."

"Kimse Marcus kadar kendinden emin olamaz. Ama sen de iyisin. Zaten seni yakından takip eden takımlar var."

Başını salladı. "Aslında mesele ayrılmak istememek. Küçük arkadaş grubumuza bu kadar bağlı olmak belki saçma geliyordur ama onlar benim ailem, anlıyor musun?"

Acaba beni de ailesi gibi mi görüyor?

Beni küçük kız kardeşi olarak gördüğünü duymak istemediğimden sorumu kendime sakladım. "Ama önce üniversite okuyacaksın, değil mi?"

"Evet, Pips. Dört yıl daha bize katlanmak zorundasın."

Sözleri karşısında hafiflemiştim, sevinmedim desem yalan olurdu. "Doğrusu... Bu hoşuma gidiyor... Şu *küçük kardeş* olayını bırakırsanız tabii."

Bir kahkaha patlattı. "Benim bırakacağımdan emin olabilirsin, Jax de bırakacaktır." Gözlerimin içine baktı. "Ama Marcus'la işin var. Ona göre kimse sana layık değil."

Bir nefes verip sert zemindeki pozisyonumu değiştirdim, parmaklarımız birbirine değdiğinde donakaldım. Lucas geri çekilmek yerine parmaklarıma biraz daha yaklaştı ve keskin bir nefes alınca kalbimin düzensiz atışları kulaklarımda çınlamaya başladı. Avucumu ters çevirip parmaklarını benimkilerin üzerin-

de gezdirince kolumdan kalbime kadar uzanan bir karıncalanma hissettim.

"Piper?" Lucas'ın sert sesi dikkatimi çekmişti. Gözlerini gözlerime dikmiş yüzümü inceliyordu. Sonra tebessüm edip, "Doğum günün kutlu olsun," dedi.

Göğsüme bir sıcaklık dalgası yayıldı ve bu his bedenimi ele geçirirken nefesimi tuttum. Yarın böylesine önemli bir günken diğerlerinin unutmuş olması beni hayal kırıklığına uğratmamıştı ama Lucas'ın hatırlaması âdeta başımı döndürmüştü. Başparmağıyla bileğimi okşadı, yutkunduğunda boğazındaki çıkıntı hareket etti. Ona doğru yaklaşırken—

Marcus üst taraftan, "Pips! Piper!" diye seslendi.

Kahretsin. Hemen ayağa kalkıp basılmış gibi üzerimdeki tozu silkeledim.

Lucas sırıtarak, "Çok suçlu görünüyorsun," dedi.

Neyse ki hava karanlıktı, yanaklarımın kızardığını göremezdi. Haklıydı, suçlu hissediyordum ama aslında bunun için geçerli bir sebep yoktu. Lucas'tan ayrılıp yukarı doğru yürüdüm, yüzüne bakmak istemiyordum ama parmaklarıyla kolumu kavrayıp beni nazikçe durdurunca kımıldamadım. "Hey. Ne oldu?"

"Hiç. Marcus arama ekibi göndermeden önce dönsem iyi olur."

Lucas elini yavaşça çekti, sesi kısık ve boğuktu. "Emin misin?"

Gülümsedim, samimi olmadığımın farkındaydım ama anlamamasını umdum. "Tabii ki, neden olmayayım?"

Geri çekilirken başını salladı. "Evet, tabii."

Marcus bize doğru gelip başparmağıyla uzun kızıl saçlı kızı işaret etti. "Ben... Onunla gidiyorum..."

Gözlerimi devirdim. "Onun adı Kayla."

Sırıtmakla yetindi. "Çocukları eve götürebilir misin?"

Tiksintiyle yüzümü buruşturdum. Kardeşimin yanındaki kızlara asla alışamayacaktım.

Jax beni başımdan tutup saçımı çekiştirmeye başladı ve ben yalvarana kadar devam etti. "Tabii ki götürebilir. Küçük kardeşler ne için var?"

Uzaklara bakan Lucas'a döndüm. Nedense, bana *küçük kardeş* denmesine verdiği tepkiyi görmek istiyordum.

Anahtardaki açma tuşuna basınca Marcus'un Mustang'i bip sesi çıkardı. "Tamam, herkes arabaya."

"Ön koltuk benim," diye bağırdı Jax ama Lucas, Steve ile birkaç kızın bindiği bir kamyoneti işaret ediyordu.

"Sorun yok, ben başka araçla gideceğim."

Lucas dönüp ona utangaç bir gülümseme atan Samantha'ya doğru yürürken hiç hakkım olmayan bir duyguyla göğsüm sıkıştı. Samantha kamyonete bindi, Lucas da arkasından gitti.

Jax omzunu omzuma dokundurdu. "Neyin var? Çok duygusal görünüyorsun."

"Benim için endişeleniyor musun, Jaxie?"

Kaşlarını kaldırdı. "Endişelenmeli miyim?"

Bilmiyorum.

"Kesinlikle hayır, bir şeyim yok. Sadece dışarıda olmaktan çok hoşlanmıyorum. Biliyorsun, içe kapanık kişiliğime iyi gelmiyor."

"Öyle diyorsan öyledir."

Arabaya biner binmez berbat bir şarkı açtı, ben de elini itip radyodan uzaklaştırdım.

"Hayatta olmaz."

Lucas'ın Samantha'nın kamyonete binmesine yardımcı oluşu zihnime kazınmıştı, telefonumu biraz kurcalayarak o mükemmel şarkıyı buldum ve Taylor'ın *I Knew You Were Trouble* şarkısının nakaratını avazım çıktığı kadar bağırarak söylemeye başladım.

Jax yanımda inledi. "Sesin berbat."

"Evet." Yine de şarkı söylemeye devam ettim ve sözlerin ağzımdan dökülüp beni ele geçirmesine izin verdim. Çok geçmeden Jax de bana katıldı, sesi benimkinden çok daha berbattı.

"Seni seviyorum, Pips. Kimsenin sana kötü davranmasına izin verme, tamam mı?"

Jax her zaman görünmeyenin ardını görürdü. "Denerim."

Yedi
LUCAS

"Ne olursa olsun seninle gurur duyduğumu bil." Beni kendine özgü tarzıyla kucaklarken babamın sert sesi kulağımda yankılandı. Kaygı, derimin altında milyonlarca karınca varmış gibi gezinirken bu rahatlatıcı sözleri sayesinde düzgün bir nefes alabildim.

Onu öyle sıkı kucaklamıştım ki kendimi çocukluk zamanlarıma dönmüş gibi hissediyordum ama o anki hislerimi daha iyi açıklayacak başka bir şey olamazdı. Bekleme modundaydım. OHL'ye seçilip seçilmediğimi öğrenmek için o zaman bu odada otururken ne hissediyorsam şimdi de onu hissediyordum.

Oturma odamız gayet geniş olsa da her yer, bir grup gazeteci de dâhil olmak üzere seçmeleri izlemek isteyenlerle doluydu.

Duyulmak istemediğim için sesimi alçalttım. Özellikle de daha cafcaflı bir hikâyenin peşinde olan habercilerin bizi duymasını istemiyordum. Üçümüz de seçmelerde aday olduğumuzdan bizimle ilgilenen muhabirlerin olması şaşırtıcı değildi.

Seçmelerin istediğimiz gibi sonuçlanması hâlinde karşılaşacağımız tuhaf ilgiye şimdiden aşinaydık. Midem düğümlendi. "Ya başaramazsam?"

Babam geri çekildi, koyu kahverengi gözlerinin üzerindeki kaşlarını çatmıştı. Gözlerimi Fransız annemden alsam da ten rengim tamamen babamın kopyasıydı. Babamın burnunu ve yanaklarını süsleyen çilleri belirginleştiren yoğun, sıcak kahve tonlarda bir teni vardı. Siyah saçlarını kısa kesmişti, bu da yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Çocukken gözüme dev gibi görünse de şimdi ondan birkaç santim daha uzundum. Beni dikkatle inceledi, sonra omzumun üzerinden bakıp yüzüne tanıdık bir gülümseme kondurdu. "Endişelenecek bir şey olduğunu sanmıyorum ama öyle olursa bile hayatta hokey dışında da bir sürü şey var."

Başımı iki yana salladım. "Ama ben bunu istiyorum."

Babamın kahkahası odayı çınlattı. "Tabii ki istiyorsun, hem istediğinin peşinden gitmemek aptallıktır." Konuşurken bana bakmıyordu, bakışları Piper'ın arkasından içeri giren Adamslara kaymıştı.

Piper olduğu yerde döndüğünde açık mavi elbisesi de etrafında dönünce bronz bacaklarının iyice ortaya çıkmasıyla nefesim kesildi. Çoğunlukla giydiği spor kıyafetlerini çıkarıp çiçek desenli kolsuz bir elbise giymişti. Sapsarı saçlarını uzun bir örgü yapmıştı ve örgüsü elbisesinin ince askılarının üzerinden omzuna dökülüyordu. Soluk pembe dudaklarında mürdüm rengi bir ruj vardı ve gözleri, makyajından daha dikkat çekiciydi. Lanet olsun, muhteşem görünüyordu. Doğrudan bize yöneldi ve yüzündeki kocaman gülümseme yüzünden göz kenarları kırışmıştı.

Babam gülümseyerek onu karşıladı ve kucakladı. "En sevdiğim komşum nasıl?" Piper, yan evimize yedi yaşındayken taşın-

mıştı ve ailem onu görür görmez çok sevmişti. Ben tek çocuktum, bu yüzden Piper ailemin hiç sahip olmadığı kızıydı.

"Heyecanlı." Bana baktı. "Hazır mısın?"

"Başka seçeneğim var mı?"

"Yok. Artık buradan dönüş yok." Omzuma hafifçe vurdu, dokunduğu yer karıncalandı. "Annen nerede? Ortalık karışmadan ona bir merhaba demek istiyorum."

Tam o sırada annem Piper'a seslendi, o da ardında taze elma kokusunu bırakarak ortadan kayboldu.

Babam kaşlarını kaldırdı, kendini gülmemek için zor tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırarak, "Ona söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Neyi?"

"Demek rol yapmaya da başladın?"

"Rol falan yaptığım yok." Tekli deri koltuklardan birine uzanıp seçmeler başlamak üzereyken gözünü ekrandan ayırmayan Marcus'a bir bakış attım.

"Sadece... Biraz karmaşık."

"Karmaşık olan neyse çözmediğine pişman olacaksın."

Güldüm. "Bunu bugün yapmak zorunda mıyız?"

"Farkında mısın bilmiyorum ama artık pek ortalarda görünmüyorsun. Fırsatı kaçıramazdım."

Annem, normalden iki oktav daha yüksek bir tonda, "Başlıyor!" diye bağırdı.

Gergin görünen Jax'in yanma oturdum. Arkamda sayısız insan vardı ve birkaç kamera bizim tarafa çevrilmişti. Gürültü yüksek bir uğultuya dönüşmüştü ve odanın tüm ağırlığının üzerime çöktüğünü hissedene dek tüm duyularımı ele geçirdi. Sunucular podyumun önüne geçip tanıtım yaparken kalbim deli gibi çarpıyordu. Nefes almakta zorlanıyordum, gözlerim

kararmaya başlamıştı. *Kahretsin, panikatak.* Doğrudan yüzüme çevrilen kameranın merceğine baktım. *Kahretsin, buradan çıkmam lazım.* Kalkmak için hareketlendim ama yumuşacık bir vücut yanımdaki mindere kuruldu. Tanıdık bir koku burnuma geldi. Yavaş ve derin nefesler alarak kalp atışlarım düzene girip ona bakabilene kadar elma kokusunu içime çektim. Piper'ın berrak mavi gözleri benimkilere odaklandı ve ortamızda duran parmaklarımızı birbirine dolayarak hafifçe sıktı.

"Yanındayım."

Bu kelimeyi onun ağzından duyunca heyecanlandım. Etrafımızdaki kaosun içinde dikkatimi dağıtabilen tek kişiydi. Başparmağıyla elimin yan tarafını okşarken, "İyi misin?" diye fısıldadı.

Nefesimi verirken omuzlarımdan uyluklarıma kadar vücuduma temas eden sıcaklığına odaklandım. "Şimdi daha iyiyim."

"İyi, çünkü başlamak üzere."

Sunucu konuşmaya başladığında nefesimi tuttum. "Bruins'in ilk seçimi Sarnia Storm'dan Marcus Adams."

Oda alkışlarla inledi. Jax, Marcus'u havaya kaldırırken âdeta titriyordu. Dört bir yandan tebrikler ve bağırışlar geliyordu. Sunucu herkese sessiz olmasını işaret edip mikrofonunu kaldırdı. "Üç, iki, bir... Canlı yayına geçiyoruz. İlk turda seçilen Marcus Adams yanımızda. Marcus, Boston'a seçilmek nasıl bir duygu, bizimle paylaşır mısın?"

Marcus, yanaklarını acıtacak kadar geniş bir gülümsemeyle, "Hayatımın en güzel günü. Ama henüz bitmiş değil, bu ikisini de yanıma almam lazım," dedi.

Boston'a sıra gelmeden birkaç takım daha oyuncularını açıkladı ve bu noktada beklenti öyle büyüktü ki yere iğne düşse duyulacak kadar sessizdi. Jax'in adı okunduğunda odada bir teza-

hürat koptu. Bu defa Marcus, Jax'i havaya kaldırdı. İkisine de kemiklerini kıracak kadar sıkı sıkıya sarıldım ve birlikte olacakları için duyduğum kıskançlığı bastırdım. Şu anda önemli olan tek şey seçilmekti. Birkaç tur gerideydim ve sahne arkasında pek çok transfer olduğunu bilsem de beklemek beni öldürüyordu.

Takımlar birbiri ardına başka isimleri açıklarken zorlukla yutkundum, üçüncü tura kalmıştım. Piper küçük eliyle uyluklarımı sıktığında dikkatim bir anda yana kaydı, aramızdaki bu gizli dokunuş beni biraz rahatlatmıştı.

Boston'ın menajeri standa geldiğinde nefesimi o kadar uzun süre tuttum ki kalbimin atışları zihnimde yankılanıyordu. Aynı bölgeden üç oyuncunun aynı NHL takımına seçilmesi duyulmamış bir şeydi. Pratikte imkânsızdı ve adımı söylediğinde sanki dünyam durdu, nefes aldığımdan bile emin değildim. Doğru duyduğumu onaylamak için bakışlarımı ekrandan Piper'a kaydırdım. Ağzı kulaklarına varmıştı, gözlerindeki parıltı beni büyülüyordu. Öne eğilip dudaklarının tadına bakmak istiyordum. Ona doğru yaklaştım, bakışları dudaklarıma kayarken nefesi kesildi. Aramızdaki mesafeyi kapatmak işten bile değildi.

Aniden güçlü kollar beni arkamdan sardı ve Marcus, heyecanla beni kanepeden geriye çekti. Jax de hemen arkasındaydı.

Ev, heyecandan inliyordu ve kalabalığın içinde Piper'ı kaybettim.

Seçmeler açıklandıktan sonra Jax'in evine gittik, içerisi zaten fazlasıyla kalabalıktı. Ailesi, bu gecenin ardından kutlama yapacak

kadar olgun olduğumuzu düşündüklerinden, evi bize bırakmıştı ama fazlasıyla yanılmışlardı. Yine de şikâyet etmeyecektim.

"Başardık, dostum! İmza bonuslarımızı harcamayı iple çekiyorum," diye bağırdı Marcus ve müziğin sesini bastırarak beni tek koluyla kendisine çekip bir bira uzattı. Benim bonusum onunki kadar fazla değildi ama yine de şikâyet edemezdim. Uzun bir yudum alınca içim ferahladı. Jax'in oturma odasına doluşan kalabalığa baktım. "Bunlar kim?"

"Hiçbir fikrim yok ama alışsan iyi olur."

Sarı bir atkuyruğu dikkatimi çekti ama yüzünü dönünce hayal kırıklığına uğradım. Umursamamam gerekirdi, özellikle de kardeşi en yakınımken ama Piper'ın da burada olmasını istemediğimi söyleyemezdim.

Gecemi neredeyse yüz kat kolaylaştırmıştı, uzun zamandır aramızda bir şeylerin değiştiğinin farkına vardığımda oturma odasında onu öpmek üzereydim.

Öpseydim olacakları hayal edebiliyordum. Marcus, ulusal kanalda canlı yayında beni bayıltana kadar döverdi. Tanrı şahidim olsun ki buna değerdi. Ama korktuğumu itiraf edecek kadar cesurdum. Sanki dünya, geleceğimin çizildiği anı seyrediyordu. Dünyam başıma yıkılmak üzereydi ve Piper bir şekilde bunun farkındaydı ve duygularımı uyuşturarak her şeyi kolaylaştırmıştı. Ezici bir erdem hissi bedenimi ele geçirdi ve kalp atışlarım yavaşladı. Seçmelerde sonuç ne olursa olsun Piper Adams elimi tuttuğu sürece her şey yoluna girecekti.

"Onu sen mi kaptın?" Marcus bakışlarımı takip etti, koyu renk gözlerini karşımda duran sarışına dikmişti. O an kızın şimdiye dek gördüğüm en kısa eteği giydiğini fark ettim. Eğildiği takdirde hayal gücü önemini yitirecekti.

"Ne zamandan beri bunu önemser oldun?"

"Bu yarışmayı kazanmak istediğimden beri, bu güzel kıçınla ters düşmemem gerektiğinin farkındayım." Marcus kıçıma bir şaplak atınca güldüm.

"Siktir git."

"Tam bir sürtüksün, Lucas." Haklıydı. Arkadaş olduğumuz yıllar boyunca içlerindeki en ahlaksız kişi bendim. Gurur duymadığım şeyler yapmış, bir daha aramayacağım kızlarla bile yatmıştım. Ama şu an umursadığım tek bir kız vardı ve önemsiz bir tribün sürtüğü yüzünden onu kaybetmeye niyetim yoktu.

Karşımızdaki kız bize gülümseyince midemde bir huzursuzluk hissettim, ağzıma acı bir tat geldi. "Kız senin, dostum. Ben bir içki daha alacağım. İstiyor musun?"

Marcus bana kendini beğenmiş bir gülümseme atıp bir sonraki avına doğru yola koyuldu. "İstemem, birazdan yanına gelirim."

"Uzun sürmez, değil mi?"

Gülerek arkasını döndü ve kıza doğru geri geri yürümeye başladı. "İşimi bitirmem ne kadar sürerse o kadar. Yani adımı haykırmaya devam ettikleri sürece yokum."

"Porno yıldızı gibi bağırıyorlarsa numara yapıyorlardır, biliyorsun değil mi?"

"Kimin umurunda ki?" Marcus bana orta parmağını gösterip kalabalığın içine daldı.

Biramı bir dikişte bitirdim. Zavallı kızların neye bulaştıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Marcus, çok sağlam, sadık bir dosttu ve takım arkadaşlığı da harikaydı. Daima birlikte buz üzerinde her şeyi başarabileceğimizi hissettirirdi ancak söz konusu kızlar olduğunda pisliğin tekiydi. Ben de çok masum sayılmazdım ama o benden daha beterdi. Bunun kanıtı da son lafının ardından onun bir kızın orgazm olmasını önemsemediğine ikna olmamdı.

İçeriye şöyle bir göz gezdirince Jax'in mutfakta olduğunu gördüm, kızın biri onunla konuşurken o pizzasını yemekle meşguldü. Lokmalarını çiğnerken başını sallıyor, kendiyle gurur duyuyor gibi görünüyordu. Muhtemelen bu gece seks yapmayı garantilediği için memnundu.

Ama asıl aradığım kişi o değildi. Piper da buradaydı. Bizden yarım saat sonra gelmişti ama kalabalığın içinde kaybolmuştu. Fazla bariz olmasa peşinden giderdim. Ara sıra bana bakışlarını yakalıyordum. Yanında Shana ve tanımadığım bir kız vardı. Onları son gördüğümde dans ediyorlardı ama şimdi dans pistindeki yerlerini birbirine sürtünüp duran bir dizi çift almıştı.

Müzik içeride yankılanıyor, kalabalık da onun ritmiyle hareket ediyordu. İnsanlara bakınca hareketlerinin sekse çok benzer olduğunu fark ettim. Gözüm odadaki en güzel sarışını bulunca vücudumdaki tüm kan çekilerek aletime hücum etti. Piper kıvrak, estetik hareketleriyle müzikle uyum içindeydi, kendini ritme bırakmıştı ve ben, donakalmış hâlde ondan gözümü alamıyordum. Gözlerim, onun berrak, mavi gözleriyle buluştuğunda gülümsedi ama lanet olası bir herif aramıza girip elini onun beline doladı.

Bacaklarım anında beni oraya taşıdı ve beynim ne olduğunu anlayamadan adamı tuttum.

"Ne yapıyorsun ulan?" diye kükredim, adam ağzı açık bir hâlde bana bakakalmıştı.

"Dostum sakin ol, sadece dans ediyorum."

"Şimdi de gidiyorsun," diye kükredim.

Bir Piper'a bir de bana baktıktan sonra başını salladı. "Anladım, adamım. Ben kaçar."

Arkasından bakmadım, dikkatim Piper'daydı. Sırtı duvara yaslanana kadar onu geriye, ahşap bir dolabın kuytu köşesine çektim. O kadar yakındık ki nefeslerimiz birbirine değiyordu.

"Samantha nerede?"

"Samantha umurumda değil. Onu bıraktım, eve Davis'le gitti." Bu pisliklerden herhangi birinin ona dokunabileceği düşüncesi tüm vücudumda hissettiğim bir öfkeye dönüşmüştü. "O pisliğin kim olduğunu biliyor musun?"

"Hokey oyuncularından biri işte."

Güldüm ama alaycıydım, uyluklarımızdan göğüslerimize kadar bedenlerimiz temas edene dek ona yaklaştım. "Hokey oyuncuları tek bir şeyin peşindedir."

"Sen de bunu çok iyi biliyorsun, değil mi?" Şeytani bir gülümsemeyle dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. "Ama ben de bir hokey oyuncusu istiyorum."

Siktir. Gerginlik omurgamdan vücuduma yayılırken parmaklarımla kalçalarını kavradım. Dudaklarını ıslatıp dilini ağzıma değdirdiğinde çaresizlik beni ele geçirmişti. Bu hareketinin peşine düşmek, dilini ağzıma alıp tadına bakmamak için tüm irademi kullanmam gerekmişti. Tutkulu bakışlarını üzerime dikmişken kendimi tutmaya çalışmaktan kollarım titriyordu.

Burnumdan nefes alıp kalp atışlarımı sakinleştirebilmek için kendimi zorladım. Aramıza mesafe koymanın fiziksel acısı tarif edilemezdi ama bunu yapamazdım. Olmazdı. Her ne kadar çok istesem de...

Oda karanlığa gömüldüğünde geri adım atıp parmaklarımı gevşettim.

Birkaç kişi, "Elektrikler kesildi!" diyerek sessizliği bozdu ama ben dudaklarımda hissettiğim nefesi dışında bir şey düşünemiyordum. Marcus, "Lucas, Piper'ı görüyor musun?" diye bağırınca gerildim.

"Eve—" Dünyanın en tatlı dudakları sözümü kesti ve göğsümde minik bir inleme oluştu. Sanki bir barajın kapakları pat-

lamıştı, çilek tadının peşine düşüp yumuşak öpücüğü tutku dolu bir öpücüğe dönüştürdüm. Dudaklarını bir kez ele geçirdikten sonra daha fazlasının arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Onu geriye doğru itip duvara yasladım, vücudumu üzerine bastırarak onu sıkıştırdım ve arzulu inleyişlerini içime çektim. Kahretsin, tadı muhteşemdi. Dilini, dişlerini ve dudaklarını tek tek okşayarak ağzının her bir santimini zihnime kazıdım. Yıllardır bu anı hayal etmiştim ama bu kadar yumuşak olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.

Bacağını uyluklarımın üzerine kaldırıp bana sürtününce aletim pantolonumun içinde sızlamaya başladı. "Tanrım."

Parmaklarımla boynunu okşayıp elbisesinin ince askısını omzundan indirdim, sonra köprücük kemiğinin üzerindeki çukuru yaladım. Her zerresini doldurmak için can atarken uyluklarımı sertçe ileri geri sallayarak dudaklarından bir inilti dökülmesini sağladım.

Parmaklarını saçlarıma doladı ve beni kendine yaklaştırmak için canımı yakacak kadar sıkı bir şekilde saçımı çekti. Sabit bir ritimle sallanırken kesik nefeslerini dinledim. O kadar yakınımdaydı ki ona henüz dokunamamıştım bile.

"Lucas," deyip bir iç çekti.

Adımı onun ağzından duymak beni çılgına çevirmeye yetmişti. Kendini kaybedişini, adımı haykırmasını ve beni tekrar içine alabilmek için yalvarışlarını görmek için deliriyordum.

Işıklar yanıp sönünce hemen geri çekildim, neredeyse arkamda duran adama çarpacaktım. Piper bir şey söyledi ama hoparlörden gelen müzik sesi onu bastırdı.

Gök mavisi gözleri beni olduğum yere çivilemişti, parti yeniden tüm hızıyla başladığında bile kıpırdayamaz hâldeydim. Parmaklarımı sıkarak teninin hissiyatına ve tadına karşı koy-

maya çalıştım. Göğsüm hızlı hızlı inip kalkıyor, kalbim her nefesimde delice atıyordu. Piper, şimdiye dek çok istediğim ama kendime asla izin vermediğim bir hayaldi.

Yalvarırcasına, "Beni tekrar öp," dedi ve kontrolünü tamamen kaybetti.

Homurdanarak elini tuttum ve onu partiden dışarı çıkardım, gecenin soğuk havasını çaresizce içime çektim. Ona dönüp bir elimi ensemin arkasına koydum. Ne halt ediyordum ben?

"Bırak beni, Lucas." Piper'ın yanakları kıpkırmızı olmuştu, yumruklarını sıkıyordu ama beni asıl etkileyen, kıpkırmızı olmuş gözleriydi. Kendini tutuyor, toparlanmaya çalışıyor gibiydi ama bunu kabul edemezdim.

"Asla." Avuçlarımla yüzünü kavrayıp çenesini kaldırdım, sonra burnumu boynuna gömüp derin nefesler aldım.

Tutmayı planladığım bir söz vermiştim.

Dudaklarına yaklaşıp kendimi onun çilek tadında boğdum. Piper önce inledi, sonra dilimi emdi ve boğazımdan bir inilti koptu.

Narin parmaklarını omuzlarımdan yukarı doğru kaydırıp beni kendine çekti. Lanet olsun. Uyluklarımı öne doğru yaklaştırıp bacağımı bacaklarının arasına soktum, bacaklarını bacaklarıma sürtünce ona hayran hayran baktım. "İşte böyle. İşte benim kızım."

İnleyerek kalçalarını bir kez daha ileri geri salladı, uyarılmanın bir yolunu arıyordu. Kulağına yaklaşıp nefesimi verirken, "Seni çok fena boşaltacağım. Her şeyi unutacaksın ve sana bunu verebilecek tek kişinin ben olduğumu aklından çıkaramayacaksın," dedim.

Nefes nefese kalıp ileri geri daha da sert hareket etmeye başlayınca ben de kalçalarını kavrayıp bacakları belime dolanana kadar onu kaldırdım. Elimi aramızdan geçirip pürüzsüz, çıplak uyluklarına doğru ilerledim, parmaklarım ıslak külotuna değdiğinde inledim.

Sakinleşmek için bir nefes aldım, alnımı alnına dayayıp parmaklarımı bacak arasına bastırdım. "Hoşuna gidiyor mu?"

Nefes nefese kalmış bir hâlde parmakları omuzlarıma gömülmeden önce inledi. "Evet, evet. Durma."

Kumaşı yana kaydırıp ıslaklığı ellerime temas ederken dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım. "Çok ıslanmışsın." Parmağımı içine sokup çıkardım. Sesi arzuyla dolana dek onu nazikçe okşadım, kelimeleri bulanıklaşıp zevk dolu inleyişlere dönüştü.

Acele etmeden onu nefes nefese bırakan ve inleten hareketleri analiz ettim ve ritmimi hızlandırıp yavaşlatarak tam olarak ne sevdiğini buldum. Kıvrımları parmaklarımın etrafında bir nabız gibi atmaya başladığında parmaklarımı içine doğru kıvırıp onu orgazma yaklaştırdım. Adımı haykırırken yüzünü boynuma gömdü ve daha sert titremeye başladı.

Hâlimden memnun bir şekilde inledim, boşalır boşalmaz ona bir hediye daha verecektim.

"İşte böyle," diyerek avucumun içini klitorisine bastırdım. "Benim için boşal, bebeğim. Yanındayım."

"Lucas," diye yalvarırken elimi bir titreme sardı. Lanet olsun, gelmek üzereydi. Ne kadar sapkın bir fikir olsa da ona bunu yaşatabilen tek kişi olduğum için göğsüm gururla dolmuştu.

Çığlıklarını bastırmak için omzumu ısırmak zorunda kalana kadar kıvrılmış parmaklarımın yarattığı baskıyı artırdım ve arzuladığı noktaya ulaştığım anladım. Boşaldığında avucum sırılsıklam olmuştu, hayatımda hissettiğim en sıcak şeydi.

Nefes nefese bir hâlde onu kendime yakın tutarak kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım. Dilimi boynuna doğru kaydırıp diken diken olan tüylerini görünce gülümsedim ve geri çekilip çenesini yüzüme doğru kaldırdım. "Hayal ettiğimden bile daha iyi."

Sekiz
PIPER

Bir kız Jax'in arka kapısından tökezleyerek çıktı ve Lucas'a çarpmak üzereyken sıcak bir gülümsemeyle özür diledi. "Pardon, görmedim."

İçimde biriken mutluluk parıltısı bir anda alev aldı ve kıza doğru bir adım attım ama Lucas beni belimden yakalayıp kulağımın dibinde bir kahkaha attı. "Sakin ol, Fırlama. Buradayım. Hadi gidelim."

Parmaklarını parmaklarıma dolayıp beni eve götürdü. Lucas'ın omzuna yaslanarak partide coşan kalabalığın arasından geçtim. Nasıl mümkün olabilirdi bilmiyorum ama içerisi öncekinden daha kalabalıktı. Jax'in evinde gezinirken el ele tutuştuğumuz insan selinin arasında görünmüyordu.

"Nereye gidiyoruz?" Lucas'a kendimi duyurmak için bağırmak zorunda kaldım, o da elimi sıkarak beni kendine çekti. Dudaklarını kulağıma eğip, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Evet." Cevap anında dilimden dökülüvermişti, hayatımda söylediğim en kolay kelimeydi.

Samimi bakışlarını gözlerime odakladı ve başparmağını alt dudağında gezdirerek gülümsedi. "Güzel."

Kalçalarımı kavrayıp sırtım duvara değene kadar beni döndürdü. Sonra da dudaklarıma yapıştı. Kalp atışlarım kulaklarımda çınlarken nefesim hızlandı, gözlerim partide Marcus'u arıyordu.

Lucas boynumun kenarını burnuyla okşayıp dikkatimi kendine çekti, sonra da kulak mememi ısırıp eğlenceli bir ses tonuyla, "Bana güvenmen gerekiyordu, unuttun mu yoksa?" diye sordu.

Duvara yaslanıp başımı geriye attım kapattığı gözlerine baktım. "Herkes bizi görüyor."

Omuzlarını oturma odasını görmemi engelleyecek şekilde yana kaydırdı, sonra alnını alnıma değdirip "Dudaklarına ihtiyacım var," dedi.

Kahretsin. Bu fazla seksiydi. Parmak uçlarımda yükselip alt dudağına dişlerimi geçirince derin bir inilti çıkardı. Sonra eğilip beni öpmeye başladı.

Bu defa öpücükleri diğerinden daha yumuşaktı, ağzımı yavaşça keşfederken kocaman elleriyle yanaklarımı kavramıştı.

Geri çekilip kaşlarımın arasına bir öpücük kondurdu. "Bunu ne kadar beklediğimi bilemezsin."

Kaskatı kesilmiştim ve başımı yana eğdim. "Beni öpmeyi mi?" Gözlerine bakamayınca boynunun dibindeki çukura baktım. "Bana bakmıyordun bile."

Gülerek beni tekrar öptü ve ağzımın içinde konuştu. "Gözlerimi senden bir an olsun ayırmadım."

Göğsümde bir çarpıntı hissettim. Karşımda olması, bana böyle bakması, hayal bile edemeyeceğim şeylerdi. Bu şansın kaç-

masına izin vermeyecektim. Karnını okşadığımda dokunuşum karşısında kaslarının gerilmesi hoşuma gitmişti ve parmaklarımı tişörtünün altındaki sert kasların üzerinde gezdirdim. Bana doğru yaklaşıp yavaş, şehvetli hareketlerle beni öpmeye başladı.

Sonra parmaklarımı şortunun içine geçirip uyluklarını okşadım. Anında sertleşti ve başını boynuma yasladı. "Bebeğim, bir rezalet çıkmadan önce seni gizli bir yere götürmeliyim."

Durma fikrinin bile ona acı verdiğini anlayınca gülümsedim. Ağzından o kelimeyi duymak nefesimi kesmeye yetmişti. Ona acıyormuş gibi elimi omzuna koydum. "Misafir odasına ne dersin?"

İnleyişi boynumu gıdıklamış ve tüylerimi diken diken etmişti, sonra geri çekilip ciddi olup olmadığımı anlamak için yüzümü incelemeye başladı. Hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım.

Onun elinden kurtulup kolunun altından geçerek ikinci kata çıkan merdivenlere doğru yürüdüm. Sıcacık parmakları parmaklarımla buluştuğunda Lucas'ın içten bakışlarına karşılık vermek için arkama döndüm ve dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip ısırdım.

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi ve aramızdaki iki basamağı birden atladı. Göğsünün sıcaklığını omurgamda hissettim. "Bana öyle bakmaya devam edersen insanların içinde olduğumuzu unutacağım," dedi.

İçimi bir heyecan dalgası kaplamıştı. Bir parçam, onu biraz daha zorlayıp ne yapacağını görmek için can atıyordu ama Marcus'un buna mâni olmasına izin veremezdim. Bu kadar uzun süre bekledikten sonra olmazdı.

Merdivenleri koşarak çıktım ve Lucas'ın şoke olmuş hâli karşısında gülümseyerek ikinci katın karanlık koridorlarına daldım. On metre bile ilerlememiştim ki Lucas beni tutup kendine döndürdü, sonra da havaya kaldırıp dudaklarıma gömüldü.

Bacaklarımı ona doladım, kalçalarımı avuçlayıp beni sertleşmiş aletine doğru çektiğinde nefesim kesildi. Dudaklarıma yapışıp yavaş ama arzulu öpücükleriyle nefesimi kesip beni misafir odasına taşırken ben de bacaklarımı beline sıkıca doladım.

Arkamızdan kapıyı kapatınca aşağıdaki yüksek sesli müzik kesildi. Yavaşça beni yere bıraktı, kaslı vücudu benimkine sürtünürken inledim. Alnımı göğsüne dayadım ve şehvet tüm duyularımı ele geçirirken baharatlı kokusunu içime çektim.

Kalbi deli gibi atıyor, göğüs kafesi hızlı nefeslerinin etkisiyle inip kalkıyordu. Onu hayatımdaki her şeyden daha çok istiyordum ama aynı zamanda çok da korkuyordum. "Lucas, bu benim için çok önemli."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip işaret parmağı ve başparmağıyla kafa derimi okşadı. "Benim için daha da önemli, bu hep böyleydi. Sana daha önce söylemeliydim." Fısıldayarak söylediği kelimeler içimde yankılanıyordu.

Gözlerimin yandığını hissedince yüzümü göğsüne gömdüm ve sözlerinin sıcaklığının beni sarıp sarmalamasına izin verdim. Parmakları omurgamdan aşağı doğru süzüldükten sonra vücudumun yanına ilerleyip elbisemin askılarını takip etti. Başını omzuma yaslayıp küçük bir öpücük kondurdu, sonra üzerimdeki incecik kumaşı indirdi. Başparmağıyla diğer tarafı da aşağıya çekince elbisenin yakası indi ve sütyenimin kenarına takıldı.

Başparmağıyla göğsümün üstünü okşayıp geri çekilmeden önce bacak arama arzu dolu bir sıcaklık yayıldı. "Hoşuna gidiyor mu?"

Başımı sallayıp gözlerinin içine baktım. "Konuş, bebeğim."

Buyurgan tavrı karşısında bacak aram sızladı. "Evet."

Geri çekildi ve gözlerini kısarak vücudumun santim santim açığa çıkışını izledi. Tüm hatlarımı ezberlerken göğsü hızla inip

kalkıyordu. Parmağını mavi sütyenimle aynı renk külotumun kenarına kadar kaydırıp gözlerimin içine baktı.

"Büyüleyicisin."

Ben de onu bu şekilde görmek istediğimden tişörtünün alt kısmını tuttum, o da üstünü çıkarmama yardım etti. Nefesim kesilmişti. Onu sayısız kez üstsüz görmüştüm ama ilk kez ona dokunabiliyordum. Parmaklarımı göğsünde aşağı yukarı kaydırdım ve derin bir nefes alınca sırıttım. Dokunuşuma verdiği tepki çok hoşuma gitmişti. Sanki o da benim kadar buna muhtaçtı.

İkimiz de nefes nefese kalana kadar ona iyice yaklaştım, tenlerimiz birbirine değdiğinde Lucas başparmağıyla çenemi ve yanağımı okşadı. "Durmamı istersen söyle."

Yalvarırcasına, "Durma," dediğimde Lucas'tan bir inilti koptu.

Beni kolayca kaldırıp yatağa yatırdı, sonra uyluklarımdan tutup kenara kaydırdı. Vücudumu sarıp eğilerek ince, saten kumaşın üzerinden meme ucumu emdi. Sıcaklığı tenime nüfuz ederken inledim. Diğer tarafa geçmeden önce kıkırdadı ve altında kıvranmaya başlayana kadar meme uçlarımı emmeye devam etti. Bana çamaşırımın üzerinden dokunuyordu ve dudaklarını çıplak tenimde hissetmek için can atıyordum. Tırnaklarımı omzuna geçirip onu geri ittim.

Geri çekildiğinde yüzünde endişeli bir ifade vardı ama ben sütyenimi çıkarıp yana koyunca endişesi yerini şehvete bıraktı. Çene kasları seğirdi ve memelerime bakarken yavaşça öne eğildi. "Mükemmelsin," deyip alt dudağımı emdi ve ısırdı.

Lucas iki mememi de avuçlayıp sıktı, ikisini birbirine yaklaştırıp dilini ortalarında gezdirdi. Yatakta doğrulup kalçalarımı ona doğru kaydırdım, üzerimde ileri geri hareket edip bana elde etmek için can attığım sürtünmeyi verirken altında inledim.

"Kontrolümü kaybediyorum," diye homurdandı, sesi gergin çıkmıştı.

"Kendini kontrol etmeni istemiyorum." Onu mahvetmek için can atıyordum.

Meme ucumu ağzına alıp emmeye başladı, aynı anda da aleti nabız gibi atan klitorisime sürtünerek beni titretiyordu. "Acele etmeyeceğim, Fırlama. Her saniyemi sonuna kadar değerlendirmek istiyorum."

Memelerimi öpüp dilini göbek deliğimin üzerinde dolaştırdı, sonra da kasıklarımın üzerine kaydı. Klitorisime bir öpücük kondurduğunda koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Daha önce hiç yapan oldu mu?"

"Hayır." Sesim titriyordu.

Bir şeyler mırıldanıp uyluklarımı nazikçe kavradıktan sonra bacaklarımı ayırıp burnunu bacak arama gömdü ve derin bir nefes aldı. "Tadına bakmak istiyorum, Piper. Boşaldığını dilimde hissetmek istiyorum. Sen de ister misin, bebeğim?"

Uyluklarım alev almıştı ama bacak aramda bir gerginlik vardı. "Evet."

Onun önünde savunmasız kalmıştım, ciddi bakışları üzerimde geziniyordu. "Nazik olacağım, merak etme. Şimdi derin bir nefes al."

Derin bir nefes aldım, hafifçe başım sallayıp sonra öne eğildi ve dilini iç çamaşırımın üzerinde gezdirmeye başladı. Sonra başparmaklarını külotumun kenarlarına takıp yavaşça aşağı çekti. "Siktir, çok güzel. Pespembesin ve benim için ıslanmışsın."

Başını eğip dilini girişimden klitorisime doğru kaydırdı. Başta dayanamadım, neredeyse katlanamayacaktım ama hareketlerini yavaşlattı. "Tadına baktıktan sonra asla eskisi gibi olamayacağım."

Lucas daha da yavaş hareket etmeye başladı ve inleyerek ona karşı çıktığımda bana şeytani bir gülümseme attı. Beni de kendini de ters çevirip kalçalarımı yüzünün hizasına getirdi ve bacaklarımı açtı. Dilini girişime gömüp içine soktu, kalçalarımı sıkıca tutuyordu. Kendimi ellerimle destekleyebilmek için öne doğru eğildim ve saldırılarına direndim ama orgazma fazlasıyla uzaktım. Hayal kırıklığıyla inleyince beni bıraktı. "Ne istiyorsun?"

"Seni. Hep seni istedim." Sözler ağzımdan nefes nefese çıkmıştı.

"Siktir." Uyluklarımı ısırıp parmağını içime bastırdı. "Önce seni hazırlamam lazım."

"Hazırım," dedim yalvarırcasına.

Klitorisimi emdiğinde gözlerim geriye yuvarlandı, sonra "Bir kez daha gelene kadar olmaz," dedi.

Ona karşı çıktım ama iki parmağını birden içime sokup dikkatimi dağıttı. Kalçalarımı ona doğru kaydırdım ama üçüncü parmağını da sokmak için hafifçe geri çekildiğinde durdum.

Uyluklarıma doğru, "Nefes al," diye fısıldadı. Parmaklarını daha derine sokarken titreyerek nefes aldım.

"İşte böyle. Benim için sırılsıklam olmuşsun." Yavaş, akıcı hareketlerle beni okşamaya başladı, parmaklarını her itişinde ona karşılık verdim. "İşte böyle, bebeğim."

Klitorisime bir öpücük kondurup "Harika," dedi ve klitorisimi ağzına alıp dilini etrafında döndürdü.

"Lucas," diye inledim, ağırlığımı taşıyamıyordum. Öne doğru kayınca beni devasa kollarıyla anında tuttu.

"Yakaladım." İçimde biriken orgazmın gücüyle titremeye başlayana dek klitorisimi emerek beni parmaklarıyla becermeye devam etti. Haz dalgası alt karnımdan dışa doğru yayılarak tüm

bedenimi sardı ve beni milyonlarca parçaya ayırdı. Ben titremeye devam ederken Lucas hâlâ beni okşuyordu.

Omurgamda hafif bir titreme hissettim. "Boşaldım."

Kıkırdayıp beni altına aldı, yüzünü yüzüme yaklaştırıp dudaklarını yaladı. "Seni gece boyunca yiyebilirim."

Sözleri karşısında tüylerim diken diken olmuştu ama istediğim sadece dudakları değildi. Her şeyini istiyordum. "Seni içimde istiyorum."

Lucas sarsılıp inledi. "Uzun süre dayanmamı istiyorsan böyle şeyler söylememelisin."

"Nasıl şeyler?" Orgazm sonrası hâlimden memnun bir şekilde gülümsedim, bu durumundan ve ona yapabildiklerimden keyif alıyordum. "Seni içimde istiyorum, lütfen."

Kalçalarını istemsizce ileri kaydırdı, pantolonunun üzerinden belli olan sertliği ağzımı sulandırıyordu. "Ne zaman durmak istersen ya da rahatsız olursan söyle."

Üzerimden kalktı, ben de pantolonunu indirmesine yardım ettikten sonra *boxer*'ını çıkardım. Kocaman aletini avuçlayıp okşamaya başladı. Beni hazırlamak için neden bu kadar zaman harcadığını şimdi daha iyi anlamıştım. "Sorun olmayacak."

Üzerime eğildi ve uyluklarını ulaşamayacağım bir mesafede tutarken boynumu emerek iz bıraktı. Altında kıvranıyordum, kalçalarımı ona doğru kaldırdım ve aletinin ağırlığını klitorisimde hissederek ödülümü aldım. Başını boynuma gömüp inledi ve ağırlığını üzerime verdi. "Bunu yapmamam gerek. Lütfen durmamı söyle."

"Durma, lütfen."

"İstesem bile duramam ki, zaten istemiyorum da." Parmaklarıyla uyluklarımın içini okşadıktan sonra bacaklarımı ayırdı, aletini girişime bastırdı ve tek hamlede içime girdi.

İçimi doldurmasının verdiği his zihnimi uyuşturmuştu ve dünyam paramparça oldu. İçimde ileri geri hareket ederken kendimi hiç o anki kadar iyi hissetmemiştim. İçimin tüm sınırlarını zorlayarak sonunda hem bedenimi, hem de ruhumu ele geçirdi.

Bakışları tutkuluydu, gözünü vücutlarımızın birleştiği yere dikti ve alt dudağını ıslattı. Parmaklarını kalçalarıma gömüp beni sabit tuttu ve tekrar içime girerken, "Çok tatlısın," dedi. "Benim için yaratılmışsın."

İçimdeki baskısı arttıkça ciğerlerimde kalan son nefesi de verdim ve ona hem bedenimle hem de ruhumla teslim oldum. Tutuşumun altında kasları seğiriyordu, üzerime eğildi, her girişinde kasık kemiği klitorisime sürtünüyordu. Acı verecek kadar hassastı ama artık tanıdık gelen bu gerginlik hissi belimde birikmeye başlamıştı. "Lucas, Lucas, gelmek üzereyim. Durma."

Lucas dudaklarıma yapıştı ve aletini içime sokarken dilini de ağzımın derinlerine daldırdı. Orgazmın hazzına kapıldığımda vücudum tir tir titriyordu. Aletini içimden çıkarırken tırnaklarımı derisine geçirdim. Kısa hareketlerle gidip geliyordu, boşalırken omzumu ısırdı ve içimi spermleriyle doldurdu. Ağırlığını göğsüme vererek çöktü ve dudaklarıma doğru, "Mükemmeldi," diye fısıldadı.

Düzenleme
Ny.ozlem

Dokuz
LUCAS

Yüzümü Piper'ın boynuna gömdüm, hareket edemiyor, etmek de istemiyordum. Bunların hiçbiri yaşanmamalıydı ama şimdi bunun için kendimi kötü hissetmeyecektim. Bu kadar iyi hissetmeme sebep olan şeyin, boşalmanın ardından gelen hisler olmadığının farkındaydım. Kendimi çok uzun zamandır tutuyordum ve sonunda her şey yolundaydı.

"Lucas." Piper'ın sesi rahat, neredeyse şakacı çıkmıştı ama omzumdan dolayı biraz boğuk geliyordu.

İnlemekle yetindim ve başımın yanında duran bileğini başparmağımla okşadım.

Boynumun dibindeki hassas kıvrımı öptü. "Lucas, nefes alamıyorum."

Siktir. Nefes alabilmesi için başımı hafifçe kaldırdım ama vücudumuzun temas eden bölgelerini kımıldatmadım.

"Lucas." Bu defa gülüyordu, sesi göğsüme çarpınca ben de güldüm.

Homurdanıp kulağını ısırdım. "Ne var?"

"Doğum kontrol hapı kullandığım için şanslısın."

Bir an donakaldım ama parmaklarıyla sırtımda daireler çizip omurgamda yarattığı hisle rahatladım. Bu meseleyi hiç düşünmemiştim ama tamamen aklımdan çıkmış da değildi. Olabilecekleri düşününce içime beklenmedik bir sıcaklık dalgası yayıldı. Doğru zaman değildi ama fikir gözüme hiç de fena görünmüyordu.

"Lucas." Çok eğleniyor gibi bir hâli vardı?

"Hı hı." Boynunu öpüp dilimi bıraktığım izlerin üzerinde gezdirdim.

Beni daha iyi görebilmek için başını eğip "İkimizin de ortadan kaybolduğunu fark edecekler," dedi.

"Bırak etsinler." Yüzümü saçlarına gömerek derin bir nefes aldım.

"Lucas."

Hızla ondan uzaklaştım. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Yoo, gayet de öyleyim." Şeytani bir gülümsemeyle bana baktı.

Penisim onu onaylarcasına seğirdi. Bu kadar çabuk tahrik olmamam gerekirdi ama içimden bir ses yapabileceğimi söylüyordu. "Burada kalamaz mıyız?"

Utangaç bir şekilde gülümseyerek, "Marcus bu gece öğrensin istemiyorsan kalamayız."

Sanki biri tepemden bir kova buz gibi su dökmüş gibi içimdeki tüm sıcaklık çekildi. "Kardeşine söylememiz lazım, ondan gizleyemem."

Göz göze geldik ve parmağını elmacık kemiğimde gezdirdi. "Tamam, birlikte söyleriz." Tebessüm etti. "Seni öldürmeye çalışırsa falan..."

Yüzümü çevirip başparmağını ısırdım. "Sen çok yaramaz bir kızsın."

Başparmağını ağzımın içine bastırdığında aletim yeniden semsert oldu. "Bu gece odama gel." Yalvaran bakışları, içinde boğulmak istediğim karanlık bir şehvet girdabını andırıyordu.

Başımı geriye yaslayıp tavana baktım ve derin bir nefes aldım. "Bu bekleyiş sonumu getirecek."

Onu tekrar yatırmama fırsat kalmadan yataktan fırladı ve elbisesini giymeye başladı. Kızarmış yanakları, dalgalı saçları ve öpücüklerimle şişmiş dudaklarıyla çok güzel görünüyordu. Onun benim için doğru kişi olduğunun farkına varmak, içimdeki büyük korkuyu dindirmişti. O benimdi.

Beni uzun uzun öpüp, "On dakika bekle, sonra beni bul," dedi.

Odadan çıkarken ona engel olmamak için yatağı sıkıca kavradım. Burada, bu anda sonsuza dek kalmak istiyordum.

O çıktıktan sonra giyindim, yatağı düzelttim ve telefonumu elime aldım. Saat gece yarısını geçmişti ve sosyal medya paylaşımlarına bakılırsa kalabalık iki katına çıkmıştı. Erken ayrılmış gibi görünmemek için ne kadar daha kalmam gerekiyordu? Onu bulmak için kapıya doğru ilerlerken başım dönüyordu, tuhaf hisler beni ele geçirmişti. Sanki her şey yerine oturmuştu, sonunda anne ve babamın nasıl hissettiğini anlayabiliyordum. Onların deneyimlediği şeyi artık ben de deneyimleyebilirdim.

Bugün âdeta bir duygu fırtınasının içinde sürüklenmiştim. Seçmelerin sonucu açıklanırken adımın okunmasını beklemek fiziksel bir acı vermişti ve bunu katlanılır kılan tek şey, hayatımın en önemli günü olması gereken günü bir şekilde daha da güzel kılan Piper'dı. Bir öpücüğüyle sonumun geldiğini anlamıştım, artık onu kollarıma almanın yerini doldurabilecek hiçbir şey yoktu. Elma kokusu ciğerlerime dolmuştu ve dilimde onun o çilek tadı vardı. Yıllarca duygularımı inkâr etmiştim

ama pes etmek, hayatımda yaptığım en isabetli şey olmuştu. Geri dönüp baktığımda bunun kaçınılmaz olduğunu görebiliyordum. Ondan uzak kalabileceğime gerçekten inandığıma şaşırıyordum. Ruhumun derinlerini gören, her şeyimi biliyormuş gibi bakan o büyük, berrak gözleriyle bana baktığında buna inanmamam imkânsız hâle geliyordu. Onu hak etmiyordum, kimse etmiyordu ama bunu değiştirmek için önümde koca bir hayat vardı.

Onu bulmak için odadan çıktım ama anında sert bir şeye çarptım ve kendimi duvara fırlatılmış hâlde buldum. Dudaklarımdan boğuk bir inilti döküldü, nefes almaya çalıştım. Öfkeden deliye dönmüştüm ve midem huzursuzlanıyordu.

"Hain piç!" Marcus tüm öfkesiyle bana bakıyordu.

"Bir dakika, o iş öyle değil." Bu şekilde öğrenmemeliydi. Benim misafir odasından gizlice çıktığım boktan bir partideyken olmazdı.

"O benim kız kardeşim ulan!" diye bağırdı.

"Siktir... Bu farklı. Ona öyle yaklaşmadım." Ayağa kalkıp parmaklarımı başımın üstünde birbirine kenetledim. Anlamasını istiyordum. "Onu sev—"

"Sana güvenmiştim." Marcus çeneme bir yumruk indirince geriye doğru sendeledim.

Omuzlarını tutup bana vurmasını engellemeye çalışarak ona yalvardım. "Onu güvende tutacağıma söz verdim, tutacağım da."

"Güvende mi?" deyip güldü ama neşeli bir ifadesi yoktu. "Sen kendini güvenilir mi sanıyorsun?" Beni itti. "Sen zamparanın tekisin, hep de öyle kalacaksın. Bu ne cüret? Yeterince kızın hayatını mahvetmedin mi?"

Geri çekildim, göğsüme bir sızı yayılmıştı. Haklıydı. Çuvallamıştım ama bu farklıydı. Piper farklıydı.

Marcus bir adım öne çıktı. "Ne? Fark etmedim mi sanıyorsun? Önce hepsini kendine âşık ediyorsun. Onları terk edene kadar hepsini takıntılı birer âşığın yapıyorsun."

"Bu öyle değil!" Öfkem çığırından çıkmıştı.

"Haklısın, öyle değil çünkü bir daha ona yaklaşamayacaksın."

Öfke içimi delip geçerken duvara çarpana kadar onu ittim. "Sana fikrini sormadım, Marcus. Bu işe karışma."

Marcus yüzüme tükürdü ve kolunu çekti. "Adi herif."

Merdivenlere doğru yöneldi, ben de kolundan tutup onu durdurdum, söylediklerimde samimi olduğumu anlayabilmesini diliyordum. "Onun ne kadar özel olduğunun farkındayım, onu incitecek hiçbir şey yapmam. Bunca zaman sonra bana inanmalısın. İkinizi de incitmem." İçimde kaburgalarım parçalanıyormuş gibi bir acı belirdi. "Onu seviyorum ve onun için savaşacağım, Marcus. Bunun için seninle savaşmam gerekse bile bunu yaparım."

Kaşlarını çattı, öyle öfkeliydi ki başını iki yana salladı. "Kaybeden sen olacaksın."

Merdivenlerden aşağı koşarken utanç, ağzımda ekşi bir tat bırakmıştı. Ama sebebi en yakın arkadaşımı kaybetmem değildi, buna değeceğini bilmemdi. Piper buna değerdi.

Marcus merdivenlerden iner inmez Piper'a seslendi; sesi endişeli değil, öfkeliydi. Kan beynime hücum etti ve onu gafil avlayacağı düşüncesiyle kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Ona söylemeyi kabullenmek başka, yakalanmak ise bambaşka bir şeydi. Piper'a önce benim ulaşmam lazımdı, merdivenleri ikişer ikişer indim. Marcus'un sırtını gördüm, hâlâ ona seslenerek kapıdan fırlayıp gitti. Eninde sonunda sakinleşecekti. Hep anında parlayan biri olmuştu ama aynı hızda toparlanırdı. Mantıklı düşünemeden önce saldırganlaşmasının tek sebebi yıllarca hokey

oynamasıydı. Bu buzda harika bir özellikti ama gerçek hayatta bir o kadar berbattı.

Onu ararken iri cüssemin yardımıyla kalabalığı delip geçtim. Pist o kadar kalabalıktı ki herkes birbirine yapışmış hâlde tek ritimde dans eden bir bacak ve kol yığınına dönüşmüştü. Piper kalabalıktan, nasıl olursa olsun kapana kısılmışlık hissinden nefret ederdi. Bu yüzden onu telefonuna gömülmüş hâlde bulmayı umarak arka bahçedeki verandaya gittim ama yoktu.

İki elimi başımın üzerine koyup nereye gittiğini bulmaya çalıştım. *Kahretsin.* Olabileceğini düşündüğüm son yer eviydi, hızlı adımlarla ilerledim. Biraz koştum ve bahçenin önüne gelince durdum. Işık yanmıyordu, bu yüzden ana kapıdan girmek yerine arkadan dolaştım. Ev sessizliğe gömülmüştü, bir tek havuzun fıskiyesi ses çıkarıyordu ve sudan yansıyan ay ışığı dışında her yer karanlıktı. Sessiz adımlarla Piper'ın penceresine doğru yürüdüm. *Burada olmalıydı.*

Pencereyi açık bıraktığını görünce rahat bir nefes alıp dar aralıktan içeri daldım. Artık bu iş için fazla büyüktüm. Odası boştu ama kokusu odaya sinmişti.

Çaresizlik hissiyle göğsüm sıkıştı. Önce onunla konuşmalıydım, Marcus'la aramızda ne yaşanırsa yaşansın onu seçeceğimi bilmeliydi.

Numarasını tuşladım ve telefon çalarken odada volta atmaya başladım, sesli mesaja düşünce kapattım. Tekrar aradım ama cevap vermedi.

Siktir. Parmaklarımı tuşların üzerinde hızla gezdirerek bir mesaj gönderdim.

Seninle hemen konuşmamız lazım. Odanda buluşalım.

On beş dakika daha bekledikten sonra onu bulmaya kararlı bir şekilde Jax'in evine döndüm ama vardığımda Jax birden kapıda belirdi.

Göğsü hızla inip kalkıyordu, Piper'a seslenirken kaşları çatıktı. Gözlerinin kenarında biriken yaşları ve Piper'a bağırırken titreyen sesini görünce kalbim parçalandı.

Onu omuzlarından tuttum ama elimden kurtulmaya çalıştı. "Jax. Benim. Lanet olsun, Jax, yüzüme bak."

Şaşkın gri gözleriyle gözlerimin içine baktı ve o an tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından akıp çenesine damladı. "Başkasından öğrenmeden Piper'ı bulmam gerek. Ona benim söylemem gerek."

"Ne oldu?" Panikle damarlarım buz kesmişti, kalbim deli gibi atıyordu. Onu bu hâlde görmek derimin canlı canlı yüzülmesinden farksızdı, her nefes alışında duyguların ağırlığıyla derimin bir tabakası soyuluyordu. Uzakta sokağa koşuşturan insanlar, köşede toplanan büyük bir kalabalık dikkatimi çekti. Korkudan dişlerimi birbirine bastırdım, artık ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim.

"Onu bulmama yardım et," diye yalvardı Jax.

"O... Onu neden arıyorsun?"

Yüzündeki kararlı ifade yerini acıya bırakmıştı. Kaşlarını çatıp bu darbeyi indirmek istemiyormuşçasına çenesini sıktı. "Marcus."

Bana ateş etseydi daha az şaşırırdım. Söyledikleri mantıklı gelmiyordu. "Hayır... Hayır. Bir şey yok, yanılıyorsun. Onu daha az önce gördüm."

Çenesi titrerken başını yana çevirdi. O an dünyanın tüm ağırlığı omuzlarıma çöktü ve her şey paramparça oldu.

"Yolun aşağısında bir trafik kazası geçirdi."

"Hayır..." Söylediklerine inanmak istemiyordum. "Az önce buradaydı."

"Onu gördüm, Lucas. Gördüm." Jax başını benimkine yaslayıp yüreğimi paramparça eden o kelimeyi söyledi. "Öldü."

"Hayır." Ayaklarım bilinçsizce hareketlendi ve beni kalabalığın içine sürükledi. Jax'in yanıldığım, yanlış anladığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu.

Yolu açtığımda iki arabanın kafa kafaya çarpıştığı kaza mahalli gözlerimin önüne serildi ve arabanın yamulmuş çeliğini görünce boğazım düğümlendi. Piper, sürücü kapısının yanında diz çökmüş ve başını, bükülen şasiye eğmiş bir şekilde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Ona sarılmak ve onu bu manzaradan korumak için bir adım attım ama konuşmaya başlayınca donakaldım.

"Marcus. Daha fazla zamanımız olacağını söylemiştin." Sesi çatladı, hıçkırıyordu. "Şimdi öylece gidemezsin."

Midem bulanmaya başlamıştı ve kusmak için öne eğildim. *Kahretsin.* Benim suçumdu. Bana öfkesinden çıkıp gitmişti. Suçluluk duygusu bedenimi ele geçirdi ve sendeledim. Piper'ın silüetine baktım ve her zerresini hafızama kazıyarak oradan uzaklaştım. Beni asla affetmeyecekti.

On
PIPER

Bir Hafta Sonra

Kâbus gördüğüm için sıçrayarak uyandığımda nefes nefeseydim, Marcus'un benimle aynı tondaki mavi gözleri beni huzursuz etmeye devam ederken kalbim deli gibi çarpıyordu. *Sadece bir rüyaydı.* Terden sırılsıklam olmuş saçlarım boynuma yapışmıştı ve açık pencereden esen rüzgâr, beni serinletmeye yetmiyordu.

Arkamda bir ağırlık olduğunu hissedince günlerdir ilk kez derin bir nefes aldım. Marcus'un cenazesinden beri Lucas benden kaçıyordu. Avucumu göğsümdeki dinmek bilmeyen sızıya bastırıp beni ele geçirmek için bekleyen duyguları engelledim. Onlarla yüzleşmeye hazır değildim çünkü aksi hâlde bunun gerçek olduğunu kabullenmiş olacaktım. Derin bir nefes alıp arkamdaki adama odaklandım. O geceden beri kayıplara karışmıştı, cenazede onu bir anlığına görmüştüm ama sonra ortadan kaybolmuştu.

Yana dönüp kollarımı beline doladım ve yüzümü sırtına gömdüm. Derin bir nefes alıp inlememi bastırdım. Olamazdı, bir terslik vardı. Omuzları genişti ama beklediğimden daha küçüktü, ayrıca ensesine dökülen saçları karman çormandı. Jax'in tanıdık kokusu burnuma dolduğunda donup kaldım.

Uzaklaşıp avuçlarımdan destek alarak doğruldum. Jax, battaniyenin üzerinde yanıma kıvrılmıştı. Bana döndü, göz göze geldik.

Nefes almakta zorlanıyordum. Gelmemişti. Ama hep gelirdi! "Nerede o?"

Jax'in açıklama yapmasına gerek yoktu. Üzgün gözlerle bana bakıp başını iki yana sallamakla yetindi. "Gelemedi."

Lucas'ın odasına bakmak için pencereye döndüm ama penceresi kapalıydı ve perdeleri çekiliydi. Bildiğim her şey yanıp kül olurken öfke, midemi bir asit gibi yakıyordu.

"Bana yalan söylemeyi kesin. Hem de hemen! Lucas nerede, Jax?"

Jax yutkundu ama yine başını iki yana salladı. "Gelmeyecek."

Beynimin içi bulanıklaştı, söylediklerini anlayamıyordum. Yataktan sürünerek çıktım ve komodinden neredeyse boyum kadar, ekstra bol bir kazak aldım ve sessizce arka tarafa yürüdüm. Lucas'ın yasta olduğunu biliyordum. *Ben* de yastaydım ama böyle olmazdı. Bunu yapamazdı. Beklemekten yorulmuştum. Benimle konuşmaktan bu kadar korkuyorsa ben ona gidecektim.

Yedek anahtarın yerini biliyordum. İçeri gizlice girip bir kez olsun onu ben teselli edecektim. Arka kapıyı biraz fazla sert açtım, neredeyse merdivende oturan silüete çarpacaktım.

Lucas, karman çorman olmuş sakalları ve buruşmuş tişörtüyle yıkılmış bir hâldeydi ama vücudu kaskatıydı, kımıldamı-

yordu. Yanına gidip ona baktığımda bana selam vermedi; gözlerindeki soğuk, sert bakış karşısında nefesim kesilecek gibi oldu. Dudaklarım titriyordu ama pes etmeyecektim. "Bir şey söyle," diye yalvardım.

Hiçbir şey söylememişim gibi ayağa kalkıp bana öfkeyle, "Jax yanına gelmedi mi?" diye sordu.

"Neyden bahsediyorsun?" derken gözlerim yaşardı.

Elini yüzüme uzattı ama dokunmadan çekti. "Kâbus görürsen diye Jax'i seninle kalması için göndermiştim."

"Yani duydun?" Gece öten böcekler fazla gürültü çıkarıyor, neler olduğunu idrak etmeye çalışırken sanki kulaklarımın içinde vızıldıyordu. *Kâbus gördüğümü duymuş ve Jax'i mi göndermişti?*

Lucas'ın bakışları yumuşadığında gözlerinde gördüğüm acı, yüreğimde bir delik açmıştı ancak aniden soğuk bir ifadeye büründü. Yüzündeki kaslar gerildi ve bir savaş meydanındaymış gibi ifadesi sertleşti. Halbuki karşısında duran tek kişi bendim.

"Neler oluyor?" Sesim cılız çıkmıştı.

"Sabah Windsor'a gidiyorum." Bunu öyle duygusuz bir tonda söylemişti ki sanki iki saatlik bir mesafeye bir ay erken taşınmak hiç önemli değildi. Sanki beni terk ediyor olmak onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Bir iç çekip başımı hayır anlamında salladım. "Ben şimdi gidemem."

"Biliyorum, sen burada kalacaksın." Eve doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi açtı.

"Neden?" Sesim çatlayınca soğuk tavrı biraz olsun yumuşamıştı.

"Burada kalamam." Başını iki yana sallayıp aramızdaki mesafeyi açmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi geriye doğru bir adım daha attı. "Çok zor."

Kaşlarımı çattım. Bir terslik vardı. "Benimle burada olmak mı çok zor?"

Gözlerini kaçırdı, burnundan bir nefes alıp bana baktı. "Evet."

"Ama öyle söylememiş—"

Omuzlarını dikleştirip çenesini sıktı. "Yalandı."

Yüzüme birkaç kez voleybol topu çarpmıştı ama hiçbiri bu tek kelime kadar canımı yakmamıştı. "Ama biz..."

"Her şeyin içine ettim, tamam mı?" Sinirliymiş gibi yaparak ofladı, öfkeli davranmaya çalışıyordu ama samimi değildi.

"O gece yaşanmamalıydı. Hataydı. Özür dilerim."

Sendeledim ve sırtımı kapı pervazına çarptım. Beni tutmak için atıldı ama geri çekildim. "Nasıl böyle bir şey söylersin?"

Dikleşti ve çenesini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Av bitti. Hiçbir şeyin önemi yok."

"Av." Sesim çıkmamıştı, sadece dudaklarım oynamıştı.

Lucas eve doğru yöneldi, omuzları çökmüştü. Sırtı inip kalkıyordu ama arkasına bile bakmadı. "Gerçekten çok üzgünüm, Piper. Yapmamalıydım... Hiçbirini yapmamalıydım."

İçinin oyulması böyle bir his miydi? Karnına saplanan bir bıçağın yavaşça yukarı doğru ilerlerken kaburgalarını deşip kalbini açığa çıkarması da böyle bir his miydi? Nefes nefese bir hâlde güçlükle yutkundum.

Yalvarırcasına, "Lucas," diye seslendim, ikimizin evinin arasında durdu. Yumruklarını sıktıktan sonra ellerini başının üzerine kaldırdı ve acı dolu yakarışı bana kadar geldi. Ama arkasını dönmedi bile. Doğruca kapıya yürüyüp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Gözlerim yaşardı, yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu. Paramparça olmuştum ve göğsümü sıkıca kavrayarak parçala-

rımı bir araya getirmeye, dağılmama engel olmaya çalıştım ama acının bedenime saldırışını engelleyemedim. Dizlerimin üzerine çöküp top gibi kıvrıldım, başımı beton basamağa dayadım. Yaşlar yüzümden süzülürken şimdiye kadar ağlamadığım için duyduğum utancı görmezden geldim.

Lucas'ın evinin üst katındaki hareketlilik dikkatimi çekmişti ama camda kimse yoktu. Sonunda anlamıştım. Yalnızdım. Lucas yalan söylemişti. Hiçbir zaman güvende olmamıştım.

Ninova

On Bir
LUCAS

Bir Yıl Sonra

Vuruşumu yaptım, sopamla pakı yakalayıp ağın sağ üst köşesine yolladım. Boş kovayı kenara çekip içindeki pakları yere döktüm ve bir tanesini sonraki vuruşum için önüme hizaladım. Antrenman biteli yarım saat olmuştu ama gideceğim daha iyi bir yer yoktu. Her vuruşun ardından kaslarımda hissettiğim yanma hissi düşüncelerimi alıp götürdüğü için başka bir yerde olmam imkânsızdı. Oynarken vücudum otomatik pilottaydı ve boktan bir şekilde kısa süreliğine de olsa bana huzur veriyordu. Bazen, geçen yılı atlatabilmemin tek nedeninin kendimi oyuna vermek olduğunu düşünüyordum.

Alex kenardan, "Hey, bugünlük bu kadar yetmez mi?" diye seslendi. Antrenmandan sonra duşunu almış, üstünü değiştirmişti. Uzun, kumral, kıvırcık saçları beresinin altından çıkıyordu, iri kıyım bir adamdı ama gamzeleri onu çok masum

gösteriyordu. Bunun avantajını iyi kullanıyor olmalıydı çünkü tanıştığımızdan beri bir geceyi bile tek geçirdiğini görmemiştim.

Spor ayakkabılarıyla buzun üzerine atlayıp kollarını kavuşturdu ve beni izlemeye başladı. "Her üç atışta bir köşedeki tatlı noktayı kaçırıyorsun."

Alex, Huskies'in yıldız forvetlerinden biriydi ve bilek şutlarıyla meşhurdu ama buraya bana ders vermek için gelmediğini biliyordum. Bir sezondur tanışıyorduk ama rahat, hatta şakacı tavırlarına rağmen insanların davranışlarını dikkatle gözlemlediğini fark etmem uzun sürmemişti. Jax'in zorlandığını fark edip ona destek olmuştu ve bunun için ona fazlasıyla minnettardım.

Paklarım bitince kayarak kaleye doğru gidip onları topladım ve tekrar hazırlamaya başladım. Savunma oyuncusu olarak nadiren kaleye hücum etme fırsatı yakalıyordum, bunu kaçırmayacaktım.

Ama büyük bir el omzuma indi ve beni kenara itti. "Ciddiyim, dostum. Kolların çok acımıştır. Git üstünü değiştir."

Aralıksız antrenman yapmaktan omuz ve karın kaslarım feci ağrıyordu ama bu acı, beraberinde bağımlılık yapan bir boşluk hissi de getiriyordu. *Marcus*'u da, *kardeşini* de kafamdan atmam gerekiyordu.

Alex, gerekirse gün boyunca burada kalacağını ima edercesine kaşlarını kaldırdığında pes edip başımı salladım.

"Tamam, peki." Sahanın kenarına yöneldim.

"Markete gidiyorum. Bir şey ister misin?" diye sordu Alex.

"Hayır, istemiyorum."

Devasa eliyle sırtıma hafifçe vurdu. "Güzel. Evde görüşürüz."

Sıcak bir duşa, kaslarımdaki ağrıyı geçirecek bir şeye ihtiyacım vardı. Boş soyunma odasına girip patenlerimi ve formamı çıkardım ama yardımcı koçumuz Mattie beni durdurdu.

"Giyin. Koç beş dakika sonra seni görmek istiyor."

Terden sırılsıklam olmuş saçlarımı işaret ettim. "Ciddi misin?"

Çenesi gerilmişti, karşısında güçlükle yutkundum. "Bana karşı mı çıkıyorsun?"

"Hayır, hocam." Bir koçla, hatta yardımcısıyla bile dalaşılmazdı.

Kaşlarım kaldırdı. "İyi. Kaldır kıçını da benimle gel."

"Emredersiniz, hocam." Eşyalarımı çıkarıp dolabımın altına tıkıştırdım. Vücuduma bir deodorant sıktım ama ıslak kıyafetlerimden buram buram gelen ter kokusunu hiçbir şey maskeleyemezdi.

Koçun kapısı açıktı, yine de iki kez tıklattım. Masasındaki kâğıtlardan başını kaldırıp, "Otur, evlat," dedi.

Kahretsin. Kaslarım o kadar gerilmişti ki karşısına otururken yürüyebildiğime şaşırdım. Ofisi büyük değildi, tipik bir yatak odası kadardı ama buraya çağrılmak insanda, babanıza gizlice dışarı çıkarken yakalanmışsınız gibi kötü bir etki yaratıyordu.

"Beni görmek istemişsin, koç?"

Yüzümü süzüp elini ağzına götürdü. Saçları kırlaşmış, iri yapılı bir adamdı ve altmışlı yaşlarında olmasına rağmen en iri oyuncuları bile korkutabilirdi. "Geçen sezon büyük ilerleme kaydettin. Çabaların buzda karşılığını buldu, savunmanın en az gol yediği seneydi." Kazandığımız şampiyonluk bayrağını işaret etti.

Göğsüm gururla dolmuştu ama sonraki sözleri bu duyguyu silip süpürdü. "Ama sen takım oyunu oynamıyorsun; pakı kendine saklıyor, riskli şutlar atıp gereksiz kavgalara dalıyorsun. Buz üstünde takıma zararsın. Herkesten önce sahadasın, pistte antrenman yapıyor, en son sen çıkıyorsun. Başta kendini hokeye adadığını düşünmüştüm ama şimdi durumun daha fazlası oldu-

guna karar verdim. En iyilerden biri olabilecekken bu oyunda kaybolup gitmeni istemem."

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum, bağırsaklarım neredeyse boğazımdan çıkacaktı. "Özür dilerim, efendim. Hatamı düzelteceğim."

"Tabii ki düzelteceksin." Parmaklarını önünde birleştirip öne eğildi. "Hodge üst lige çıktığı için artık kadroda yer almıyor."

"Kahretsin." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu, takım için büyük bir darbeydi çünkü Hodge, şimdiye kadar oynadığım en iyi kaptandı. Takımın odağını artırmak için ne zaman ne söylemesi gerektiğini çok iyi bilirdi. Hatta, performansımı güçlendirdiğini itiraf edebileceğim birkaç moral konuşması bile yapmıştı.

Koçla göz göze geldik, cevap için beni cesaretlendiriyordu. "Kaptanlığı sana devretmeye karar verdim. Bakalım biraz daha sorumluluk almak, kendini toparlamanı sağlayacak mı?"

"Ne?" Kalp atışlarım durmuş gibiydi, sonra hızlanıp göğsümde deli gibi atmaya başladı. Ensem terden sırılsıklam olurken zar zor tek kelime edebilmiştim. Kimseye karşı sorumlu olmak istemiyordum. Kendime karşı bile. "Efendim, saygıda kusur etmek istemem ama bunun bir hata olacağını düşünüyorum."

Hatta eminim.

Kaşlarını çatınca cildi kırıştı. "Evlat, arkadaşının başına gelenlerin zor olduğunu anlayabiliyorum ama önünde uzun bir kariyer var. Başarını sürdürmen gerek. Takım oyununda iyi olduğunu, işleri kendi başına halletmeye çalışmadığını herkese göstermelisin."

"Biliyorum, yapacağım da ama ben—" Her şeyi mahvettiğimi söylemek istemediğim için cümlemi yarıda kestim. İnsanlar ne yaptığımı, neyden sorumlu olduğumu bilselerdi, bana bir

daha asla güvenmezlerdi. "Bu görevi Alex'e verin. Çocuklar onu seviyor," deyip sandalyeden kalktım, o da peşimden kalktı.

"Ya kaptan olursun ya da yedek kulübesine gidersin." Blöf yapıp yapmadığını anlamak için yüzüne baktım ama çok ciddi görünüyordu.

Ciğerlerimdeki tüm hava âdeta boşalmıştı ve nefes almakta zorlanıyordum. Hokey oynarken bacaklarımı ele geçiren yanma hissine ve oyun sırasındaki uyuşukluğa ihtiyacım vardı. Hokey, temposu hızlı bir spordu, rahatsız edici düşüncelere fırsat vermez, seni oyuna odaklanmak zorunda bırakırdı.

Kendime hâkim olmak için dişlerimi sıktım. Hokeyi de kaybedersem geriye hiçbir şeyim kalmazdı. "Tamam ama açık olacağım, bence bu göreve uygun değilim."

Sandalyede arkasına yaslanıp dudağını ısırdı. "Bir şampiyonluk daha istiyorum, sakın işleri batırma."

Evin arkasına park edip merdivenleri üçer üçer çıktım. Gökyüzü griye dönmüştü, nemden yapış yapış olmuştum. Yağmur her an bastırabilirdi. İki katlı ev, kiracılar düşünülerek tasarlanmıştı ve dördümüz için mükemmel bir daireydi. Her yatak odasının kendi banyosu vardı ve geniş, açık bir mutfak oturma odasına bakıyordu. Evin konumu da çok iyiydi.

River'ınki girişte, Jax'inki de üst kattaydı, Alex ve ben de alttaki iki odada kalıyorduk.

Odama girip saatlerdir üzerimde, terden sırılsıklam olmuş tişörtümü çıkarırken yüzümü buruşturdum. Musluğu açıp suyun

ısınmasını beklerken aynadaki yansımama baktım. Buz pistinde ve spor salonunda geçirdiğim onca saat sayesinde kas kütlemi artırmıştım. Zaten iri yarı bir adamdım ama şimdi kaslarımı birbirinden ayıran sert çizgiler bana daha sert bir görünüm veriyordu. Bu da bir savunma oyuncusu için tercih edilebilir bir imajdı, rakiplerimin benden çekindiğini hissedebiliyordum. Buzda olduğumu gördükleri an hata yapmalarını istiyordum.

Aynayı buhar kaplayınca yansımam bulanıklaştı, pantolonumu çıkarıp neredeyse kaynar suyun altına girdim. Parmaklarımı ağrıyan boynuma bastırıp kaslarımı gevşettim ve tatlı bir acıyla inledim.

Güz dönemi henüz başlamamıştı ve hayatım okul hazırlığı, antrenman, spor salonu ve gün sonunda yorgunluktan bayılıp ertesi gün de aynı şeyleri tekrarlamaktan ibaretti.

Bir elma kokusu burnuma dolarken lifi köpükleyip vücudumu yıkadım. Gözümü kapatır kapatmaz sapsarı saçlar önümde belirdi ama kapı tıklatılınca düşüncelerim yarıda kesildi. *Siktir.* Huskies logolu beyaz bir havluyu belime sardım. Banyonun kapısını açıp, "Bir dakika, geliyorum," diye seslendim.

Kapıyı açar açmaz nefesim kesildi çünkü karşımda bir çift çarpıcı mavi göz vardı.

Mahvolmuştum.

On İki
PIPER

Lucas Knight tüm ihtişamıyla kapıyı açtığında aldığım nefesin ağırlığı göğsüme çöktü. Mantığımın sesini susturup onu tepeden tırnağa süzerek her ayrıntısını inceledim. Su damlaları boynundan göğüs kaslarına doğru ilerleyip kalçalarına sardığı havlunun içinde kaybolurken güçlükle yutkunabildim. Kumaşın parlak beyaz rengi bronz tenini vurguluyordu. Benim tenim neredeyse şeffaf sayılabilecek kadar solukken onun içinde sanki bir güneş tanrısı yatıyordu ve tenini aydınlatıyordu. Kımıldayınca vücudunun yan tarafını kaplayan yeni dövmeleri gerildi. Yumruğumu sıkıp dövmelerini tek tek inceledim.

Gök gürültüsü bir an önce içeri girmemin iyi olacağını fısıldıyordu ama olduğum yerde donakalmıştım, yağmurun kıyafetlerimi ıslattığının bile farkında değildim. Terapistimle bu an için hazırlanmıştık. Güçlükle yutkundum ve ona hayran hayran baktığım için içimden kendime bir tokat atıp başımı kaldırdım. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda kalbimi kırmış, beni mil-

yonlarca parçaya ayırmıştı ve artık aptalca bir takıntıya sürüklenip giden o saf kız değildim.

Lucas kapı çerçevesine dayanarak yolumu kesti. 170 santimlik boyumla onun yanında neredeyse bir cüce gibiydim, yüzünü görebilmek için başımı yukarı kaldırmak zorunda kaldım. Gözlerini üzerimde gezdirdi, dudaklarını hafifçe aralamıştı. Bal rengi, kenarı altın sarısı tonlarla çerçevelenmiş kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda olduğum yere çakıldım.

Bu *benim* Lucas'ımdı.

Onu son gördüğümdeki o duygusuz, sert bakışları olan adam gitmiş yerine bir arkadaşta görülebilecek samimi, muzip, başımızı belaya sokmaya hazır bakışları olan biri gelmişti. Bu hâlini benden bu kadar uzun bir süre esirgediği için ona bir tokat atmak istiyordum.

Bakışları benimkilere kilitlendiğinde kalbim hızlandı ve ona doğru çekildim. İçgüdülerim ona sarılmamı söylüyordu ama direndim. Bu sinyalleri daha önce de yanlış yorumlamış, bedelini ödemiştim.

Gülümseyince beni gördüğüne sevindiğine neredeyse inanacaktım. "Fırlama?"

Çocukluk lakabımı duyunca içim ürperdi ve nefesim kesildi.

Nefesimi tutunca irkilerek gözlerini kaçırdı ve çenesini sıkarak, "Burada ne arıyorsun?" diye sordu.

Yüzündeki ifade kayıtsız bir hâl alırken içimi bir hayal kırıklığı kaplamıştı. Evet, buzlar kralı geri dönmüştü.

"Sana da merhaba... Göt herif," diyerek onu tersledim, ikimiz de yeni rollerimize bürünürken duruşumu dikleştirdim. Geçen sene tatil için eve dönmüştü ama bunun için para almışçasına benden köşe bucak kaçmıştı.

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Lucas gözlerini kısıp bana baktı, az önceki rahat tavırlarından eser kalmamıştı.

"Ne, yoksa kafana çok fazla darbe almak işitme duyunu mu etkiledi?" Kapıdan içeri bakarken kendini beğenmiş bir gülümseme takınarak birkaç saniye önce tıpkı eskisi gibi bana bakmasının ardından beni tamamen görmezden gelmesi canımı yakmamış gibi görünmek için elimden geleni yaptım.

"Sırılsıklam olmuş bir fareye benziyorsun, Piper." Sesinde alaycı bir ton vardı, tekrar ona baktım. Gözleri boş bakıyordu, bakışlarının ardında bir samimiyet gizlendiğini düşünmek hataydı. Benimle ilgilenmediğini hatırlatmak için bu defa beni kırıcı bir şekilde geri çeviriyordu.

Arabadan indiğimde yağmur çiseliyordu ama burada durup birbirimize bakarken yağmur şiddetini artırmıştı. Islanıp yüzüme yapışmış bir saç telini geri iterken üzerime damlayan suyun, derimin altındaki yanıcı hayal kırıklığımın etkisiyle buharlaşmamasına şaşırmıştım. "İçeri geçmeme izin verseydin çok daha iyi görünürdüm, mankafa."

Kıkırdadı. "Mankafa mı? Yaşın kaç senin, on iki mi?"

"Çekil önümden." İçeri doğru bir adım attım, ona o kadar yaklaşmıştım ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum.

Başını aşağı eğince nefesi kulağıma temas etti. "Beni geçebiliyorsan buyur," derken sesi hem alçak hem de pürüzlüydü.

Keskin bir nefes alıp ifadesini görmek için geriye doğru bir adım attım. Kısa bir süreliğine gözlerinde bir kıvılcım gördüğümü sandım. "Ben..."

Arkamda bir araba durdu ve Jax'in sakin sesi aramızdaki gerginliği alıp götürdü. "Pipirik?"

Beni kucaklayıp havaya kaldırırken gülmekten yanaklarım acıdı. "Selam, Jaxie. Beni içeri alır mısın?"

"Tanrım, Pips, sırılsıklam olmuşsun." Beni bırakıp bir adım geri çekildi ve gülümseyerek "Lanet olsun, Pips. Ne kadar da seksi bir kadına dönüşmüşsün," dedi. "Bugüne kadar nerede saklandın?"

İltifatı karşısında yanaklarım kızarmıştı, Jax'in bana hayranlık dışında her türlü duyguyu beslediğinden emindim ama dünyam başıma yıkıldığından beri hem iç dünyamı hem de dış görünüşümü düzeltmek için çok çabalamıştım ve şimdi bunun için takdir edilmek çok iyi hissettiriyordu. Keskin bakışlarını Lucas'a çevirdi. "Git de kıza giyecek bir şeyler getir, göt herif."

Kaşlarımı kaldırıp Lucas'a baktım. *Gördün mü? Tam bir göt gibi davranıyorsun.*

Sonunda beni yere indirip kocaman gülümsedi. "Erken geleceğini söyleseydin ya." Beni baştan aşağı süzdü, sonra kaşlarını kaldırdı. "Gel sana sıcak bir çay yapayım."

"Yardımın için teşekkürler, Jax." Jax'in arkasından içeri giren sarışın arkadaşının ses tonu alaycıydı. Ken'den çok Viking'e benziyordu. Çantaları mutfağa bırakıp parlak bir gülümsemeyle "Ben Alex," dedi. "Sen de Piper olmalısın."

Yanaklarındaki gamzeler yüz hatlarını yumuşatıyor, yüzüne sıcak, samimi bir hava katıyordu. Onu görür görmez sevmiştim.

"Anlaşılan ünüm buraya kadar ulaşmış."

Alex'in bakışları Lucas'a kaydı, sonra sırıttı. "Öyle de denebilir."

Alex'in arkasından başka biri çıkageldi, koyu renk saçları sert yüzüne dökülüyordu ve keskin hatları ona mermerden oyulmuş gibi bir hava katıyordu.

Alex, kolunu onun omzuna dolayıp, "Bu da River, diğer ev arkadaşımız," dedi.

"Evde kaç kişi yaşıyorsunuz?"

"Sadece dördümüz." Alex yiyecekleri yerine yerleştirmeye başladı, River'ın elinde dört poşet daha vardı. Tebessüm etti. Bu hâllerini görünce aklıma Marcus'un gelmesiyle göğsüme dolan sızıyı bastırdım.

Üniversite başladığından beri, yani bir senedir beraber yaşıyorlardı ve evleri beklediğimden çok daha büyüktü. Ayrıca kesinlikle erkekler için tasarlanmıştı.

Deri koltuk. *Var.*

Devasa televizyon. *Var.*

PlayStation, mini sopalar ve paten bileme aleti. *Var.*

Sonuncusu, erkek olmalarından ziyade hokey oynamalarıyla ilgiliydi ama bu ev onlara çok uygundu. "Evinize bayıldım."

Jax de bakışlarımı takip ederek evi süzdü. "Çok güzel, değil mi?" diye sordu. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı, rahat görünüyordu ama bir terslik olduğunu hemen sezdim.

Bana çay fincanını uzattı, ikimiz kanepeye geçerken diğerleri yiyecekleri yerleştirmeye devam etti. Ara sıra Jax"e işten kaçtığı için ters ters bakıyorlardı ama o göz kırpıp onların bu şikâyetlerini tamamen görmezden geliyordu. Sonraki birkaç dakikamız geçen yıl hakkında konuşarak geçti.

Jax, kahvesinden bir yudum alırken, "Seyahatin nasıldı? İlginç bir yerlere gittin mi?" diye sordu.

Son birkaç aydır çalışıyordum ama onların bundan haberi yoktu. Herkese bir yıl boyunca seyahat etmek istediğimi söylemiştim ama tek aktivitem, peyzaj işim için çer çöp toplamaktı.

Boynumda bir karıncalanma hissettim, saniyeler içinde birkaç giysi *gürültüyle* yanımdaki masanın üzerine bırakıldı.

Lucas sert bir tonda, "Al," deyince ben de ona öfke dolu bir bakış attım.

Kaşlarımı kaldırdım, sesimde alaycı bir keskinlik vardı. "Teşekkür mü etmeliyim?"

Jax, Lucas'ın duyabileceği şekilde, "Onu takma," dedi. "Mankafanın teki."

En sevdiğim hakareti kullanınca bir kahkaha patlattık. Pek özgün sayılmasa da telaffuz edebildiğim günden beri çok işime yaramıştı.

Lucas durdu, Jax'e orta parmağını gösterdi ve yatak odasına girip kapıyı kapattı.

Jax, giyinmem için mutfağın yanındaki küçük banyoyu işaret ederek, "Banyo sağdan ikinci kapı," dedi.

Aynadaki yansımama bakınca akan maskaram ve yüzümün yanlarına yapışan bal rengi saçlarımı gördüm. Gerçekten de sudan çıkmış bir fare gibiydim. *Iyy.*

Hızlıca üzerimdekileri çıkardım. Kumaş tenime yapışmıştı ve her bir katı çıkarmak için mücadele etmem gerekmişti. Yağmurun altında öylece dikilmenin ne kadar saçma olduğunu düşününce ruh hâlim hemen değişti. Lucas'la tekrar karşılaşacağım âna hazırlanmıştım. *Güçlü ol ve dik dur.* Ne kadar yakışıklı olursa olsun benim üzerimde hiçbir gücü yoktu.

Kapıyı itip geçmeliydim ama ona fazla kolay kapılmıştım. *Tam bir aptala döneceğimi kim bilebilirdi ki?*

Üzerime tanıdık, yıpranmış siyah bir tişört geçirdim ve yumuşacık, ince kumaşa sinen sandal ağacı ve tarçın kokusunu içime çektim. Anılar beni boğmak üzereydi ama kendime bunların hiçbir önemi olmadığını hatırlattım.

Çünkü aramızda ne olduğunu düşünürsem düşüneyim, Marcus'un öldüğü gece her şeyin bittiğini açıkça belirtmişti.

On Üç
LUCAS

Başımı yatak odamın kapısına dayayıp burnumdan uzun, yavaş bir nefes verdim. Burada ne işi vardı?

Gelecek haftaya kadar burada olmamalıydı; ondan uzak durmak için programımın her saniyesini doldurmuştum ama o, sırılsıklam bir hâlde ortaya çıkıp bana o masmavi gözleriyle bakarak tüm planlarımı altüst etmişti. Aklıma Marcus gelmeden ona bakamaz olmuştum.

Evden bir hışımla çıkıp gitmeden önce bana ihanete uğramış gibi baktığı o an aklımdan çıkmıyordu.

Eve gittiğimizde ondan uzak durmayı başarmıştım, ortalarda olduğunda odamdan kolayca çıkmıyor, ailecek bir araya gelirsek de babamın dikkatini çekmeyecek kadar kibar davranarak mesafemi koruyordum ama konuşmayı ciddi, *kişisel* bir seviyeye taşımamak için özen gösteriyordum.

Piper'ın sesinin hoş tınısı kapımdan içeri süzülürken kendimi her bir kelimesine kulak vermediğime ikna etmeye çalıştım.

Jax'in söylediklerini atlatıp son aylarda tam olarak ne yaptığını anlatmaktan kaçınıyordu. Acaba Jax'in ne kadar dağılmış bir hâlde olduğunun farkında mıydı?

Gözlerimi ovuşturup elimi başımın üstüne götürdüm ve sert ahşaba bir yumruk indirdim.

İçeriden kahkaha sesleri duyuldu, duvardan uzaklaşıp spor çantamı aldım. Kafamın içine yeniden sızmadan ve onu çıkaramayacağım bir noktaya yerleşmeden evden gitmeliydim. Bu hatayı daha önce yapmıştım, bir daha yapmayacaktım.

Çıktığımda kanepede ayaklarım altına almış oturuyordu, elinde Nintento oyun kolu vardı ve pürdikkat oyuna bakıyordu. Dizlerinin üzerine yükselip televizyona bağırırken tişörtün omuzlarından aşağı kayarak açıkta bıraktığı kısım gözüme takıldı. Bakışlarımı hissetmiş gibi bana doğru dönünce hemen başımı önüme çevirdim.

Herkesin bakışlarındaki gerginliği görmezden gelerek oturma odasından geçtim.

Alex mutfaktan, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

"Dışarı." Sonraki soruları duymamak için kulaklıklarımı taktım ve ön kapıdan çıkıp kapıyı arkamdan çarptım. Neyse ki yağmur dinmişti.

Jax arkamdan, "Lucas, bekle," diye seslenince durdum. Bir şeyler sorarsa ne yapacağımı bilmiyordum.

Arabama doğru bir adım daha atıp, "Ne?" dedim.

Beni omzumdan yakalayıp kendine doğru çevirdi. "Ne bu hâl?"

"Hâlimde ne varmış?" Spor çantamı kaldırdım. "Spor yapacağım."

Jax öfkeyle bir nefes verdi. "Kıza merhaba bile demedin. Kardeşini kaybetti, ulan. Senin derdin ne?"

Göğsümde bir sızı hissettim, dişlerimi sıkıp burnumdan birkaç kez derin nefes aldım. "Derdim falan yok. Yapmam gerekeni yapıyorum, bu işe karışma."

"Karışacağım. Marcus'un kardeşinden söz ediyoruz. Ona göz kulak olmamızı isterdi, bunu sen de biliyorsun." Jax'in sesi çatallaşmıştı.

Omzundan tutup ona yarım yamalak sarıldım. "Sen yanındasın ya, beni karıştırma." Ondan ayrılıp arabamın kapısını açtım.

"Pişman olacaksın."

Pişmanlığa dair ne varsa çoktan yaşamıştım. Yanına yaklaşıp sesimi alçaltarak onu beni dinlemesi için zorladım. "Zaten pişman olduğum çok fazla şey var ama bu, onlardan biri olmayacak. Götlük yaptığımı görmek istemiyorsan onu benden uzak tut."

"Seni tanıyamıyorum artık. Defol git." Jax beni itince geriye doğru sendeledim. Çenesi gerilmişti, yumruklarını sıktı ama arabama binmeme engel olmadı.

Park yerinden geri geri çıkıp artık huzur bulabildiğim tek yere, bedenimi paramparça eden antrenmana gittim.

Eve vardığımda aradan saatler geçmişti ve buzda fazla kaymanın etkisiyle bacak kaslarım yanıyordu. Yine de bu ağrı, dikkatimi hayatımın bu boktan hâline vermemi engelliyordu. Kapıyı yavaşça açıp Piper'ın sesinin gelip gelmediğini dinledim ama içerinin sessiz olduğunu fark edince eve girdim.

River, mutfak adasındaki ahşap tabureye oturmuş, makarna dolu tabağına yumulmuştu. İçeri girip eşyalarımı kapının ya-

nına bırakınca başını kaldırıp bana baktı. İçimizde en sessizi River'dı ve beni kendi hâlime bırakacağını düşünüyordum ama tek kaşını kaldırmış bir hâlde bana bakınca bunun öyle kolay olmayacağını anladım.

"Yurda yerleşmeye gitti." Makarnayı çatalla çevirip ağzına bir lokma götürdü ve yavaşça çiğnemeye başladı. Sakin bakışları altında gerilmiştim. Bu herif neyin peşindeydi?

"Çocuklar ona yardıma mı gitti?" diye sorup boğazımı temizledim.

"Hayır, kendisinin halledebileceğini söyledi. Sadece bir valizi varmış."

Buzdolabından bir şişe alıp birkaç yudum içtikten sonra River'a döndüm. "Çıkar ağzındaki baklayı."

Hafifçe homurdanıp başını eğdi. "Bir yıldır ev arkadaşıyız, kimseye bu kadar soğuk davrandığını görmedim. Bir geçmişiniz olduğunun, Marcus yüzünden hâlâ çok üzgün olduğunun farkındayım ama o kız yaptıklarını hak etmedi."

Çenemi sıktım ve derin nefesler alıp sakinleşmeye çalıştım. "Ona tek kelime etmedim."

"Sorun da bu ya. Soğuk, kaba biri gibi davrandın. Jax birlikte büyüdüğünüzü söyledi. Kız sana ne yaptı, çocukken mısır gevreğine mi tükürdü?" Makarnasından bir kaşık daha alıp cevap vermemi bekledi.

Keşke çocukluk saçmalıkları kadar basit bir mesele olsaydı da kendime hâkim olmak için o kadar uğraşmak zorunda kalmasaydım. Hem kaslarım da ağrımazdı. Avuçlarımı tezgâha bastırıp River'a doğru eğildim. "Boş ver."

İki kaşını da kaldırıp bana baktı. Sonra başını önüne eğdi ve bu konuşma hiç yapılmamış gibi makarnasını yemeye devam etti. Donakaldım; tartışmaya hazırdım ama konuyu değiştirdi.

"Bugün koçun odasına gittiğini duydum. Nasıl geçti?"

Gerildim. En son konuşmak istediğim konuyu açmıştı. "Önemli bir şey yok."

"Kişisel meselelerinde dilediğin kadar ketum olabilirsin ama hokey konusunda seni rahat bırakmam. Ne yaptın?" Ayağa kalkıp tabağını bulaşık makinesine koydu. Sesi sert ama sakin çıkıyordu, cevap vereceğimden emin bir şekilde beklemeye başladı.

"Beni kaptan yaptı," dedim.

River'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve derin bir nefes aldı. "Peki sen bu konuda nasıl hissediyorsun?"

Omuzlarım gerildi, duruşumu dikleştirip, "Ne o, şimdi de terapistim mi oldun?" diye sordum.

Başını yana eğip beni incelemeye başladı. "Hayır ama takımın bir parçası olmaktan kaçındığının farkındayım."

Savunmacı bir tavırla, "Sen neyden bahsediyorsun? Takımla omuz omuza yarışıyorum, geçen sezon da asistlerde en yüksek puanı alanlardan biriydim," dedim.

Tartışmalardan mümkün olduğunca kaçınan River, tezgâha yaslanıp, "Peki koç ne dedi?" diye sordu.

Kahretsin, yalanımı yutmamıştı. Gözlerimi devirdim. "Takımla daha fazla ilgilenmemi istiyor, kaptan olursam da bunu yapmak zorunda kalacağımı düşünüyor."

River'ın dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu ama çok geçmeden kayboldu. "Haklı. Saçmalamayı bırakırsan harika bir kaptan olursun."

Bugün ilk defa omuzlarım gevşiyordu çünkü gerçekten böyle düşünmese bunu söylemezdi. Başımı sallayıp onu onayladım ve bir kez daha duş almam gerektiği için odama yöneldim. "Teşekkürler, dostum."

Odamdan çıktığımda üçü de kanepede oturuyordu ve sehpada birkaç kutu pizza vardı. Onlara doğru ilerlerken içerisi bir anda sessizliğe gömüldü.

Alex, ağzına bir dilim götürmeden önce, "Yıl boyunca böyle göt gibi mi davranacaksın yoksa derdin neyse çözdün mü?" diye sordu.

River, omzuyla Alex'i dürttü, sonra da *Yapma*, dercesine başını iki yana salladı.

Alex omuz silkip, "Ne?" diyerek çıkıştı. "Birinin bu gerginliği bozmak için bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Ortam fazla ciddileşmişti."

Alex'i görmezden gelerek Jax'e baktım. Başını başka yöne çevirmiş, televizyondaki hokey maçını seyrediyordu. Geçen yılki *play-off*'ların tekrarı veriliyordu ve tuttuğu takım son turda elenmişti. Bana dönüp kaşlarını kaldırdı, yüzünde ufak bir neşe kıvılcımı belirdi.

"Yeni kaptanımız sen olmuşsun."

Hemen River'a döndüm, o da bakışlarını kaçırmadı. "Dedikoducu olduğunu bilmiyordum."

"Sana söylemiştim. Hokeyde sır olmaz."

Jax, "Söyle bakalım, ödün ne kadar koptu?" diye sorunca Piper konusunu kapatmaya karar verdiğini anladığımdan rahat bir nefes verdim. Hiç değilse bugünlük.

"Dürüst mü olayım?" Koltuğa oturup hepsine tek tek baktım ama bakışlarım Alex'te takılı kaldı. "Bence Alex'in hakkıydı. Herkes onu seviyor ve takımda herkesin saygısını kazandı."

"Ah, demek beni seviyorsun." Alex kirpiklerini kırpıştırmaya başladı.

River neredeyse boğulacaktı. "İşte tam da bu yüzden koç seni pas geçti."

Jax, barış teklifi olarak pizza kutusunu önüme itti ve "Bu gece nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Bir ev partisi olduğunu duydum, biraz sevişip sonra da kafayı bulmaya hayır demem."

Ona bakınca göğüs kafesim sıkıştı. "Son zamanlarda ilgini çeken tek şey bu."

Ayaklarını sehpaya uzatıp kutuyu kenara itti. "Bu konuda bir uyarın mı var, *Kaptan*?"

Elimle boynumu ovuşturdum ve ona, bana gösterdiği nezaketle karşılık vermeye karar verdim. "Kes şu kaptan saçmalıklarını."

Alex güldü. "Buna alışsan iyi olur yoksa takım seni makaraya alır. Merak etme, seni koruruz." Pis pis sırıttı.

Bu herifler beni öldürecekti.

On Dört
PIPER

Lucas'ı görünce öyle salyalarımı akıtmak da neyin nesiydi?

Lucas da kimmiş? umursamazlığına ne oldu?

Onu bir yıl görmemiş olmanın canımı çok daha az yakacağını düşündüysem, belli ki yanılmıştım. Ona dair ne varsa her şeyi silmiştim ve kanlı canlı karşıma dikildiğinde, ondan bana yansıyan sıcaklık beni altüst etmişti. Hatırladığımdan çok daha iriydi, çok daha ışıl ışıldı ve çok daha kuvvetliydi. Parmak uçlarım, uzanıp ona dokunmak, eskiden benden esirgemediği o kocaman kucaklaşmalardan birini yapmak için can atıyordu. Beni onun gibi kucaklayan kimse yoktu.

Bana hep herkesten biraz daha sıkı, biraz daha uzun ve biraz daha içten sarılırdı.

Beni ne zaman öyle sarıp sarmalasa hiçbir şeyin bana dokunamayacağını hissederdim.

Birkaç saniyeliğine beni gördüğüne sevindiğine yemin edebilirdim ama gözünü kapatıp duvarlarını tuğla tuğla yeniden inşa

ettiğinde bu düşüncemin bedelini ödemek zorunda kalmıştım. Anlaşılan canımı yakacağını bildiğim hâlde ona yaklaşmaya devam ederek mazoşist eğilimler geliştirmiştim.

İnsanın eski alışkanlıkları kolay kolay değişmiyordu. Bisikletimle kaza yapıp gidonun üzerinden fırladığım ve yüzümü kaldırıma sürttüğüm günden beri ona sırılsıklam âşıktım. Yanağımda hâlâ o kazanın izi duruyordu. Lucas beni kaldırıp kendine çekmiş, ben hıçkırıklara boğulmuşken havadan sudan bir şeyler konuşarak beni neşelendirmeye çalışmıştı. Hepsi bu kadardı. Yedi yaşındaki Piper, o an ona sıkı sıkıya bağlanmış, onu bir daha hiç bırakmamak istemişti. Ama bunlar eskidendi, şimdi gerçekler çok daha farklıydı.

Yurdun otoparkında kendi kendime söylenerek valizimi sürüklemeye başladım. Valiz, Mazda'nın arka tamponuna takılmıştı, sonunda takıldığı yerden kurtulunca geriye doğru sendeledim. Büyük bir hayal kırıklığı yaşamıştım. Onun öyle veya böyle beraber büyüdüğüm, yolun sonundaki göleti keşfeden, dev çınar ağaçlarına tırmanan ve gece yarısı uykumdan uyandığımda beni sakinleştiren adam olacağını, eski hâline döneceğini düşünmekle aptallık etmiştim. Lucas, Marcus'un arkadaşı olabilirdi ama bunu kabul etmek istese de istemese de benim de en yakın arkadaşlarımdan biriydi.

Geçen yıl çok zor geçmişti ve defalarca kez ona ihtiyaç duymuştum. Çocuklar Marcus'un ölümünden sonra ailemizin altüst olduğundan bihaberdi; babam depresyona girmiş, bazı korkunç yatırımlar yapıp altı ay içinde işini kaybetmişti. Çocuğunu yeni kaybetmiş birini kovmak... Akıl alır gibi değildi.

Neyse ki okul, bursumu bir yıl ertelememe izin vermişti. Ben de masraflarımı karşılamak için bir peyzaj şirketinde canımı dişime takarak çalışmıştım. Günlerce kürekle kazma

yapmak, toprak taşımak ve çöpleri atmak çok yorucuydu ama maaşı iyiydi, bu yüzden ne kadar yorucu olursa olsun dayanmıştım.

Valizimi Righthouse yurduna doğru sürüklemeye devam ediyordum. Girişin yanındaki dev, sarı levha sayesinde binayı bulmak zor olmamıştı. Öğrencilerin konaklamaları için iki büyük karma yurt vardı ve ikisi birbirine bitişikti, bu yüzden zeminden bakıldığında dev bir L harfini andırıyordu. Okul son birkaç yılda teknolojiye ayak uydurmuştu ve oryantasyon için okula gelmek zorunda kalmadan her şeyi internet üzerinden halledebilmiştim. Odanın anahtarı postayla gelmişti, bu da süreci kolaylaştırmıştı. Birkaç tıklama sonunda okul haritasını indirmiştim ve işte o gün gelip çatmıştı.

Burası, önümüzdeki dört yıl boyunca evim olacaktı. Valizimi ve aşırı dolu sırt çantamı asansöre doğru sürüklerken herkes son derece kayıtsız görünüyordu. Ben de zorlanmama rağmen homurdanmamak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum. Erkeklerin yardım etmesine izin vermeli miydim? Muhtemelen evet ama içimdeki cılız bir ses Lucas yardım teklif ederse... Ya da etmezse ne yapacağımı merak ediyordu.

Kendi kendime,"Üniversite hayatına platonik bir aşkla başlamak gibisi yoktur," diye mırıldandım.

Oda arkadaşım gelmeden önce yerleşebilmek amacıyla bir hafta erken gelmiştim ama... Bugün ondan gelen bir mesaj her şeyi değiştirmişti.

Oda arkadaşım: Piper!!! Seninle tanışmayı iple çekiyorum!!
Çoktan yerleştim, yakında görüşürüz!!

Mesajı mideme yumruk gibi inmişti. Yeni döneme hazırlanmak için zamana ihtiyacım vardı ama bu tek cümlesi bile fazla dışa dönük bir karakter olduğunu anlamama yetmişti.

Ben kardeşlerin utangaç olanıydım, Marcus ise gürültücü, enerjik ve sevimli olanıydı. Ben her şeyi kenardan izleyen bir kızdım. Bu yüzden Lucas'ın bana taktığı lakap bir hayli ironikti. *Fırlama.*

O zamanlar bana Fırlama dediğinde bunun bir sevgi göstergesi olduğunu düşünürdüm. Sanki diğerleri duymadan kulağıma tatlı bir şey fısıldıyordu. Şimdi ise bunu neredeyse beni tersleyerek söylemesi, o zamanlar hayalperest bir ergen olduğumu ve olanları nasıl istiyorsam öyle yorumladığımı düşünmeme yol açmıştı. Asıl gerçek ise herkesin onları rahat bırakmamı istediği sinir bozucu kız kardeş olduğumdu.

Geçen yıl beni neredeyse görmezden gelmişti. Benimle aynı odada olmaktan korktuğuna yemin edebilirdim. *Bak sen, şimdi köşe bucak kaçan kim?*

Odamın olduğu kata geldiğimde asansörün kapıları açılınca derin bir nefes aldım. Onların evinde yeterince oyalanmıştım ve artık cesaretimi toplayıp oda arkadaşımla tanışmanın zamanı gelmişti. Koridorun iki tarafında da kapılar vardı, halı temizdi ama duvarların badanaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Geçtiğim her kapıda oda numaraları birer birer artıyordu. Kendi kapıma geldiğimde durdum. Yirmi beş.

Derin bir nefes alıp oda kartını cebimden çıkardım ama kartı okutmama fırsat kalmadan kapı açıldı. Parlak yeşil saçları ve çilleri olan minyon bir kız karşıma dikilip bana gülümsedi. Yeşil rengini taşımak zordu ama ona yakışmıştı. İyi bir başlangıç yapmak için çabalayarak elimi uzattım."Misty, değil mi?"

Bana gülümseyerek, "Merhaba! Aman Tanrım, ne kadar da güzelsin!" diye haykırdı. Sesi çok tizdi, neredeyse sesinden ünlem işaretlerini bile duyabiliyordum.

"Teşekkürler. Ben de saçlarına bayıldım." Bir iltifatla giriş yapmak istemiştim ama gerçekten de beğenmiştim, saçları çok eğlenceli ve renkli görünüyordu ve bu neşeli tavırlarıyla uyumluydu.

Geri çekilip beni içeri aldı, odayı incelerken gözlerimin fal taşı gibi açıldığına emindim. Duvarlar hokey takımının fotoğraflarıyla kaplıydı.

Ona tekrar baktığımda üzerinde Huskies forması olduğunu gördüm. Tanrım... Feci fanatikti.

Fotoğraflarda arkadaşlarımın yüzlerini görünce etrafına kalpler çizdiğini fark ettim. Geçen yıl burada oynamaya başlamadan önceki fotoğraflarını bile asmıştı.

Misty, Lucas'ın etrafındaki kalplere baktığımı görünce gülümsedi. "Çok seksi, değil mi?" Jax ve Lucas'ın fotoğraflarını gösterip, "Evet, odanın sana ait bölümünü biraz işgal ettiğimin farkındayım. Umarım sorun olmaz. Elimde bunlar var ve kendimi evimde hissedebilmek için hepsini asmak istedim. Anlarsın ya... Ayrıca takımın büyük hayranıyım," dedi. O konuşmaya devam ederken kafamda alarm sesleri çalıyordu. *DİKKAT, DİKKAT, DİKKAT. LÜTFEN BİNAYI TAHLİYE EDİN!*

Ben nasıl bir çukura düşmüştüm böyle?

Okulun hokeyi son derece ciddiye aldığını biliyordum ama bunların tümüyle başa çıkabileceğimden emin değildim. Hâlâ odanın içine bakınıp dururken onu biraz olsun sakinleştirmeye çalıştım. "Elbette, sorun değil. Ben de seviyorum."

Böyle söyleyince ağzı kulaklarına vardı. Madem birlikte yaşayacaktık, onun bu küçük tuhaflıklarını görmezden gelmeye

alışmalıydım. Hem herkesin tuhaf bir yönü vardır, Misty sadece kendininkini biraz çabuk açık etmişti.

Kesin olan tek bir şey varsa o da onlarla arkadaş olduğumu bilmemesi gerektiğiydi yoksa aklını kaçırırdı.

Neyse ki ayak altında fazla dolaşmadı, dizüstü bilgisayarını ve kulaklığını alıp doğruca yatağına uzandı. Giysilerimi dört çekmeceli küçük şifonyere hızla yerleştirdim ve çarşafımla yorganımı yatağa attım. Evim gibi olmasa da yatağa uzandığımda o kadar da kötü hissettirmemişti.

Telefonumu alıp Grief Anonymous uygulamasını açtım. Hiç yalan söylemeyeceğim, terapistim bunu ilk önerdiğinde hayal gördüğünü düşünmüştüm. Birincisi, çok fazla arkadaşım vardı; ikincisi, bir uygulama yoluyla biriyle tanışmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordum. Ama yanılmıştım. Anonim olmak, hislerimi açığa vurmamı epey kolaylaştırmıştı ve Anon13 ile bağlantıya geçtiğimde her şey yerli yerine oturmuştu.

Bir delilik yaptım.

Anon13: Belli. Anlat.

Cumartesi günü Windsor'a gitmem gerekiyordu, biliyorsun.

Anon13: Evet...

Bugün geldim. Sürpriz!

Anon13: Lucas aklını kaçırmış olmalı.

Bana attığı buz gibi bakışları düşünürsek gayet iyi. Ayrıca bunların hepsi geride kaldı, ne çabuk unuttun? Yeni yıl, yeni bir ben falan.

Uzun bir sessizlik oldu, arkadaşımın meşgul olduğunu düşündüm ama sonra bir mesaj geldi.

Anon13: O aptalın teki.

Herkes senin kadar mükemmel olamaz.

Anon13: Beni tanımıyorsun bile haha.

Evet.

On Beş
LUCAS

Mutfak adasına oturmuş, sırtımı oturma odasına dönmüştüm. Piper kanepede kahkaha üzerine kahkaha atıyordu, kaslarım gerilmişti. Son üç gündür buradaydı ve ondan sonsuza dek kaçmam imkânsızdı.

Alex kanepeden, "Lucas, antrenman için bir planın var mı?" diye bağırarak beni o tarafa dönmek zorunda bıraktı.

Kalp atışlarım hızlanmasına rağmen ses tonumu bozmadım. Piper yanında oturuyordu. Uzun saçlarını topuz yapmış, önden de birkaç teli açık bırakmıştı. Görmeyeli değişmişti; yuvarlak yüz hatları kaybolmuş, yanakları içe çökmüştü. Bu da ona narin, neredeyse kırılgan bir görünüm vermişti.

"Zindelik testi antrenmanlarını saymazsan yok."

Alex, parmaklarını koyu sarı saçlarının arasından geçirirken "Siktir, dostum. Bize bunu nasıl yaparsın," diyerek mızmızlandı.

"Görürsün," dedim.

Konuşmaya devam etti ama dikkatimi Piper'dan ayıramıyordum. Mavi gözlerinin altındaki mor lekeler belirgin bir şekilde

göze çarpıyordu. Boğazımı temizleyip telefonuma baktım ve yanlarına gitme isteğine, yüzünü kendime çevirip iyi olup olmadığını kontrol etme dürtüme direnerek güçlükle yutkundum.

Jax, elini sertçe omzuma koyunca düşüncelerim yarıda kesildi. Ne yaptığını sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım ama o da aynı hareketi bana yaptı. Beni dikkatle incelerken sırtımdaki kaslar seğirdi ama ifademi bozmadım.

Jax, sadece benim duyabileceğim kadar fısıldayarak, "Götlük yapma," dedi.

Dişlerimi sıktım. "Dinle, o benden uzak duruyorsa ben de ondan uzak dururum."

Yalan söylediğimi çok iyi biliyordum çünkü etrafında olup da ona kapılmamamın imkânı yoktu.

Dikkatim Jax'te olduğu için Piper'ın bize doğru geldiğini görmedim. Oğlanlardan birinin söylediği bir şeye gülüyordu ama çok geçmeden ifadesi ciddileşti. Bana baktığında gözlerindeki öfke parıltısını gördüm.

Küçümseyici bir tonda, "Lucas," demeye çalıştı ama bu oyunu daha önce de oynamıştık.

"Fırlama." Takma adı ağzımdan çıkıvermişti, kendimi tutamadım.

"Bana böyle deyip durma. İnsanlar yanlış anlayacak, birbirimizden hoşlandığımızı falan düşünmesinler." Dudakları hafifçe kıvrıldı ama bakışları ifadesizdi.

"Dikkatli olsan iyi olur, Pipirik artık pençelerini çıkardı." Jax bana sırıtıp göz kırptı.

Alex arkadan gizlice yaklaşıp parmak eklemlerini Piper'ın kafasına sürttü. Bu hareketi o kadar tanıdık gelmişti ki göğsüme bir sızı saplandı. Sırf ona yakın olabilmek için bunu kim bilir kaç kez yapmıştım? Alex araya girdi. "Bu oğlandan bıkarsan söy-

lemen yeterli, Pips. Hemen kovarım. Savunma oyuncularının yeri bugünlerde hemen doluyor."

Tam da ona yakışan ifadesiyle yüzümü inceledi ama aradığını bulamamış olacak ki Alex'e döndü. "Bir gün bu sözü sana hatırlatıp bir iyilik isteyebilirim."

Ona orta parmağımı gösterip, "Antrenmana daha birkaç saat var, ne yapıyoruz?" diye sordum.

Piper sırıttı, gözleri parlıyordu. Jax gülümsedi, ben ifademi bozmadım. "O bakış da neyin nesi, Pips?"

"Topunuz var mı?"

Jax'le inledik, Alex bir ona bir bana baktı.

Hokeyle o kadar meşguldük ki futbol oynamayalı yıllar olmuştu. Aramızda rekabetçi bir oyun anlayışı olan tek kişi Piper'dı, bu yüzden yıllardır bizi fena hâlde yeniyordu. Hem futbolda hem de voleybolda tam bir canavardı ve onu hafife almak büyük hataydı.

River elinde siyah-beyaz bir topla çıkageldi. "Ben varım."

Piper zıpladı ve kahkaha ve çığlık karışımı, dünyanın en sevimli tezahürat sesini çıkardı. "Yenileceksin."

Jax, "Sen öyle san, oldukça küçük görünüyorsun, cüce," deyince daha çok güldü.

Birlikte dışarı çıktılar, ben de odama yöneldim. Onlarla bahçeye çıkmam imkânsızdı.

Jax kolumdan tutup, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Halletmem gereken işler var." Bir yalan daha.

Kolumu biraz daha sıktı. "Bak, neden böyle pislik gibi davranıyorsun bilmiyorum ama bir futbol maçından ölmezsin."

"Yapmam gereken işler var dedim. Bensiz de halledebilirsin." Kolumu çekip kapıya doğru bir adım attım.

"Piper hiç iyi görünmüyor, Lucas."

Donakaldım ve sırtımdaki tüm kaslar gerildi. "Farkındayım."

"Aranızda ne oldu bilmiyorum ama böyle biri olmadığını biliyorum. Kendine gel." Jax cevabımı beklemeden çıkıp gitti.

Avuç içlerimi yüzüme sürtüp derin bir nefes aldım. Dayanağı ben olamazdım ama bir an önce kendimi toplamam gerekiyordu. İnleyip tezgâhtan bir şişe su aldım. *Sikeyim.*

Sahanın etrafı kale görevi gören sabit direklerle çevriliydi ve yeni biçilmiş çimlerin kokusu havaya yayılmıştı. Derin bir nefes alarak ciğerlerimi doldurdum. Burnuma yeşil elma kokusu gelince onun arkamda olduğunu hemen anladım. Nefesimi tutup sertçe arkamı döndüm.

Piper kollarını kavuşturmuş bir hâlde beni tepeden tırnağa süzdü. Kaşlarını kaldırmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Yüzündeki küçümseyici ifade, yüzüne büyük gelmiş bir maskeye benziyordu. Oyununu bozacak bir şey söylemek istiyordum ama bunun yerine tek kaşımı kaldırıp bana bakmasına izin verdim.

"Bir sorun mu var, Fırlama?"

Küçük bir nefes verdikten sonra hemen eski günlerdeki hâline dönüp, "Tişörtlüler üstsüzlere karşı!" diye bağırdı.

Ona fırsat bırakmadan "Jax," diyerek ilk seçimimi haykırdım.

"Alex," diye cevap verdi.

"River."

"Marc-" Gözlerindeki acıyı görmüştüm, nefes almaya çalışırken göğsü çöktü. Nasıl yapacağımı bilmiyordum ama destek olmak için ona doğru bir adım attım ama elini *hayır* dercesine kaldırıp geri çekildi.

Jax hemen yanımıza koştu, kolunu Piper'ın omzuna atıp onu göğsüne çekti. Jax de en az Piper kadar kötü görünüyordu. Kollarını ona sıkıca sardıktan sonra bıraktı. "İki tarafta da oynar, her puanda yer değiştiririm. Tamam mı?"

Burnunu çekip çenesini kaldırdı, yüzündeki gülümseme silinmişti. "Lucas'ın takımında olabilirsin, yer değiştirmene gerek yok." Alex'in durduğu yere, arkaya doğru ilerlemeye başladı.

"Ne, neden?" Peşinden gittim, dikkatimi başka bir şeye veremiyordum.

"Çünkü zaten gol atamayacaksınız da ondan." Sesi muzur bir çocuğunki gibi çıkmıştı, yüzünde sinsi bir gülümseme belirdi.

Jax kahkahalara boğuldu. "Hadi ordan."

"Dert etme, bunu kanıtlayacağım. Oyuna biz başlasak olur mu? Nasılsa bir kişi eksiğiz."

Tatlı ses tonuna hiç güvenmiyordum ama elden ne gelirdi ki? Topu ona atıp kalenin karşı tarafındaki yerimi aldım. Jax de River'ın yanına geçti, savunmada da ben vardım.

Piper futbol topunu yere bırakıp koşmaya başlamadan önce bana son bir kez gülümsedi.

Hepimiz ona baskı yapıyorduk, bunun bir avantaj olması gerekirdi, değil mi? Ama o, hiçbir şey olmamışçasına aramızdan sıyrılmanın bir yolunu buluyordu. Ondan önce davranıp direğin önüne dikildim ama havalı bir dönüş hareketiyle beni kolayca atlatarak ilk golünü attı.

"Bu biir!" diye sevinçle haykırdı Alex ve kocaman elleriyle saçlarını karıştırdı.

Piper'ın bakışlarındaki zafer kazanmış ifade yüzünden kalbim delice atıyordu. Yanakları, bizi yenmenin verdiği heyecanla kıpkırmızı olmuştu. "Bu senin tek golün olacak, Fırlama!"

Güldü, bedeni gevşemişti ve kendini kahkahaların etkisine bıraktı. Sesi kulaklarımı sarıp sarmalıyordu. Duymayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki eskiden sırf bu kahkahalarını duyabilmek için özel bir çaba sarf ederdim.

"Al bakalım, top sende." Topu bana attı ve geriye doğru koşarak bize yer açtı, sonra da dizlerini hafifçe büküp ellerini öne doğru kaldırdı ve ayak parmaklarının ucunda durmaya başladı. Bu onun hazır ol duruşuydu. Adrenalin damarlarımdan akarken nabzım kulaklarımda atıyordu ve rekabetçi hislerle yanıp tutuşuyordum.

Hazırdı ve umutsuzca peşimden koşmasını arzuluyordum.

Jax sağa doğru koşarak topu önüne aldı. Piper da yemi yutmuştu ama dokunabileceğim kadar yakınıma geldiğinde pası bana attı. Rekabetçi bir oyun oynadığımızı unutmuş gibiydi.

Bana kocaman bir gülümsemeyle dönünce şaşıp kaldım. *Ne oluyor ulan?* Vücudum taş gibi bir şeye çarpınca geri sıçradım, Alex'ti. Dengemi kaybettim ve şoke olmuş bir hâlde dururken Alex topu çalmayı başardı.

Piper beni tuzağa düşürmüştü.

Alex ona doğru koşarken River kaledeydi, Jax de onunla ağların arasında duruyordu. Nefesim kesilmişti; köşede, açık alanda duran Piper'a baktım. Parmak uçlarında dans ediyordu. Ne aptal heriflerdik ama.

Yanına giderek onu koruma dürtüsüyle bacaklarım karıncalanıyordu, sonunda kendime hâkim olamadım. Alex topu havaya atınca Piper yer çekimine meydan okuyan muhteşem bir vuruş yaptı.

Yere düştüğünde yanına varmıştım, başında dikilip derin nefesler alıp vermeye başladım. "Bunu nereden öğrendin?"

"Hoşuna gitti, değil mi? Geçen yaz İspanya'da az pratik yapmadım."

Yalanı canımı yakmıştı, uzanıp onu tutma isteğime direnip başımı çevirdim. "Kalk, kutlamadan önce üç tane daha atman lazım."

Yardımımı kabul etti, kalkınca taytına yapışan çimleri silkeledi. "Kısa bir maç olacak gibi. İstersen üç maç yapalım, ikisini kazanan oyunu alsın."

Jax, nefes nefese kalmış bir hâlde yanıma yığıldı. Bana bakıp, "Nasıl bu kadar dayanıklı olabilir?" diye sordu.

"Lanet olası bir Duracell pili gibi." Başımdan aşağı biraz su döktüm ve şişenin yarısını tek dikişte içtim.

"Harikaydın, Pips." Alex, galibiyetlerini kutlarken Piper'ı havaya kaldırdı. Piper kahkahalara boğulmuştu.

Elini Piper'ın beline koyup onu yere indirirken dişlerimi sıktım. River, Alex'in yanında durmuş ona bir şeyler fısıldıyordu ama çok kısık seste söylediği için duyamadım.

Piç herif, kendini sessize almıştı. Alex sırıtarak arkasını döndü.

Piper yere oturup River'ın uzattığı suyu aldı. Birkaç yudum içtikten sonra şişeyi bize fırlattı. "Çok kolay yenildiniz."

"Yapma ama, Pips. Egolarımız zaten yeterince incindi." Jax teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı ama sinsi gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkarmıştı.

Omzuna vurdum. "O bakış da ne öyle?"

Jax başını yana eğdi, son derece masum görünüyordu. "Bir oyun daha oynayabiliriz diye düşündüm."

"Ben yokum, dostum. Üç kez yenilmek yetti."

"Hoşuna mı gitti?" diyerek araya girdi Alex ve River arkasını dönmeden önce yanaklarının kızardığını fark ettim.

Jax, dirseklerine yaslanıp ayaklarını önüne doğru uzattı. "Hayır, öyle bir oyun değil. Aklımda Av var."

"Hayatta olmaz." Elimle kafasının arkasına vurdum, o da bana doğru dönüp omzunu bana çarptı.

Birbirimizi öldürmemize fırsat kalmadan neşeli bir ses araya girdi. "Bence harika bir fikir."

Buyurgan bir ses tonuyla, "Sen oynamayacaksın," dedim, kelimeleri tek tek vurgulamıştım.

Kaşlarını kaldırıp, "İzin istemiyorum," dedi.

"Yaşasın!" Jax sevinçle haykırdı ama onu yere sermek üzereydim.

Alex ayağa kalkıp dizlerine yapışan çimleri silkeledi. "Eğlendiğinizi görüyorum ama Av da ne oluyor?"

"Kim daha çok seks yapabilir yarışması." Piper bunu o kadar basit bir şeymiş gibi söylemişti ki sanki damanın nasıl oynanacağını açıklıyordu. Göğsüm sıkışmış ve kalbim boğazımda atmaya başlamıştı.

Alex bir Piper'a, bir bana bakıp gülümsedi. "Ben varım."

Ayağa kalkıp Piper'ın üzerine eğildim. "Senin bu oyuna katılmana izin vermeyeceğim."

Burun kıvırıp bana ters ters baktı. "Başka oynamamı istemeyen var mı?"

Üçü de sessiz kaldı, eminim ki bu durumdan zevk alıyorlardı. Bakalım buzda hayatlarını cehenneme çevirdiğimde de aynı zevki alabilecekler miydi? "O oynarsa ben yokum."

Piper ellerini çırptı. "Tamam, mesele halloldu. Ödül ne?"

"En çok kızı beceren..." Jax öksürüp Piper'a baktı. "Pardon, sezonun son maçından önce en çok *kişiyle* yatan bir ay boyunca bedava yemek yer. Kaybedenler de çarşamba gecesi okul bahçesinde çıplak koşar."

"Uf! Neyse ki kazanacağımdan eminim." Alex esneyince sırtından ses geldi.

"Şüpheli," diyerek araya girdi Piper, yanakları kızarmıştı ve dudaklarına götürdüğü su şişesi yüzünün yarısını kaplamıştı. Onlar birbirlerinin lafını keserek konuşmaya devam ederken kusacak gibi oldum.

River yerden tişörtünü aldı. "Ben yokum."

Alex hızla ona döndü ve "Ne? Vazgeçemezsin," diyerek karşı çıktı.

"Katılacağımı söylemedim ki." River omuz silkti.

"İyi öyleyse; ben, Alex ve Piper. Anlaştık gibi görünüyor. Kurallar: Aynı kişiyle birden fazla birliktelik sayılmıyor. Geceyi birlikte geçirmek de yok, fazla duygusallığa lüzum yok, pislikler. Son olarak da—" Jax duraksadı.

"Ne?" Piper homurdanıp başını eğdi.

"Son kural da Piper'la yatmak yok." Piper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve bana bakmadan önce yüzüme nötr bir ifade kondurmaya çalıştım. Beni baştan aşağı süzerken kaşlarını çattı, sonra da düşünürken dilini şaklattı.

"O kural kalabilir. Zaten hiçbirinizle yatmak istemiyorum."

"Mükemmel. Öyleyse hemen başlayalım!" Jax bir sevinç çığlığı atıp Piper'ı kucakladı.

Ağzımda ekşi bir tat oluşmuştu, kaburgalarım gerildi. "Ben de varım."

Jax bana dönerek kocaman gülümsedi. "Bütün eğlenceyi bize bırakamazdın, değil mi?"

"Galibiyet serimi sürdürmem lazım."

Piper mırıldandı ama ona döndüğümde bana ters ters bakıyordu.

Sezonun geri kalanını onu sabote ederek geçirmek zorunda kalsam bile onu bu oyuna dâhil etmeyecektim. "Oyun başladı, Fırlama."

Eve döndüğümüzde Jax yanıma gelip "Sence neden Piper buraya bu kadar sık geliyor?" diye fısıldadı.

Bunu sorun etmediğini biliyordum ama aynı şeyi ben de merak ediyordum. Dersler henüz başlamamıştı ama şehirde keşfedecek çok fazla şey vardı. Onu buraya bağlayan şey neydi?

Zihnimdeki sesleri susturup anahtarlarımı aldım.

"Gel, Fırlama. Sana etrafı gezdireyim." Şaşırsa da tereddüt etmeden peşimden geldi.

Kafelerde neredeyse kimse yoktu. Bir haftadan az bir süre sonra buralar tıklım tıklım olacaktı.

Piper'ı buraya getirmiştim çünkü burayı benim ilk görüşümdeki gibi deneyimlemesini istiyordum, her ayrıntıyı özümseyeceğinden emindim. Bakışlarıyla etrafı incelerken parmaklarını dalgın dalgın ahşap masanın üstündeki desenlerde gezdirdi. Bakışlarını dev pasta vitrinine çevirdiğinde gülümsememi gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. Dişlerini alt dudağına batırıp sıra sıra dizilmiş pastalara baktı ve sonunda bana itiraf etmekte zorlanacağı ama benim çok sevdiğini zaten bildiğim o pastayı buldu.

Karnı guruldayarak açlığını herkese ilan etti ama sipariş vermek için kasaya yönelmek yerine çantasını karıştırıp içinden ince, siyah bir cüzdan çıkardı ve içini kurcaladı. Sonra da kaşlarını çatıp somurttu. Sonunda benimle göz göze geldiğinde yanakları kızardı ve hızla gözlerini kaçırdı.

Bana bir açıklama yapmak zorunda değildi bu yüzden ben de onu zorlamak yerine göz teması kurmadan kasaya doğru yürüdüm ve en sevdiği *latte* ile bir parça havuçlu kek sipariş ettim. Ona yaptığım jesti önemsiz göstermek için tepsiyi ona uzattım. Aç aç dolaşmasına izin veremezdim.

Ağzı kekle doluyken, "Buna gerek yoktu," dedi ve *latte*sinden bir yudum alıp lokmasını yuttu.

Öyle mutlu görünüyordu ki göğsüme çöken sızıyla mücadele etmek zorunda kaldım.

"Hayır, vardı."

Bir şey söylemeden kapıyı onun için açtım ve "Ders programın yanında mı?" diye sordum. Bana telefonunu uzatınca programını inceledim.

Nereye gideceğini tam olarak öğreninceye dek dersler arasındaki geçişler için ona en hızlı rotaları göstermeye başladım. Bu anlık ateşkesi bozmamak için sessiz bir anlaşma yapmışçasına ikimiz de neredeyse hiç konuşmadık. Yollar, bahçeler ve açık alanlardan geçerken şaşkınlıktan gözlerini fal taşı gibi açmış, etrafımızı çevreleyen yüksek binaları seyrediyordu. Kampüs çok büyüktü ve yakında çok hareketlenecekti ama şu an her yer sessizliğe gömülmüştü.

Acaba burayı benim ilk geldiğimde gördüğüm gibi mi görüyordu?

Yuvarlak, mavi gözlerini üzerime dikene dek hatamı fark etmemiştim. İkimizin de üzerine çöken bu rahatlama hissi, geçmişimizi gündeme getirmişti. Kaşlarını çatıp bana bakınca elimi uzatıp kaşlarını düzeltmek istedim ama bu isteğimi bastırmak için ellerimi iki yanımda yumruk yaptım.

Bakışlarının ardında milyonlarca soru gizliydi.

Neden onunla konuşmuyorum?

Neden ondan uzaklaştım?

En çok ihtiyacı olduğu anda onu neden terk ettim?

Ama hiçbirine verecek bir cevabım yoktu.

Çünkü verirsem beni asla affetmezdi.

On Altı
LUCAS

Yardımcı koçumuz Mattie beni çağırmadan önce paklarla bir tur daha atış çalıştım. "Koç herkesle konuşmak istiyor."

Nefes verip başımı geriye düşürdüm. "Şimdi mi açıklayacak?"

"Evet, dostum. İçeri gel." Mattie omzuma hafifçe vurup beni soyunma odasına itti.

Kimi az kimi çok soyunuk bir vaziyette tüm takım dolaplarının önünde dikiliyordu. Ben de Jax'in yanındaki dolabıma doğru yürüdüm.

Koç odanın ortasında durmuş, kollarını geniş göğsünde kavuşturmuş ve kaşlarım çatmış hâlde oyunculara bakıyordu. Bu sefer kaşlarını her zamankinden biraz daha sert çatmıştı, ki elbette bunun bir anlamı vardı, kendisinin birden fazla kez pug köpeklerine benzetildiğini duymuştum. "Hodge aramıza dönmeyecek, geçen sezondan sonra Canucks onu üst lige taşımaya karar verdi."

İkinci hat forvetimiz Johnsie, sopasını dolaplarımızın yanındaki tahta banka vurup kırdı. "Bunu bize nasıl yapar?"

Kaptanımızın ayrıldığı haberi takımda benden daha da kötü karşılanmıştı. Hokey ekipmanlarımı çıkarırken banka oturup oyuncuların tepkilerini seyrettim.

Koç kaşlarını kaldırıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Derin bir nefes alıp dudağının içini ısırdı. "Hodge iyi bir oyuncu ve harika bir kaptandı. Ulusal turnuvaya katılmamıza da yardımı dokundu ama takımın sadece *bir* üyesiydi. Bunu takımca başardınız, bu yıl da başaracaksınız."

Johnsie sızlandı. "Sadece ulusal turnuvaya katılmadık, koç. Onu kazandık!"

Koç, "Otur," diye buyurunca Johnsie yerine o kadar hızlı oturdu ki neredeyse dolabının üzerine düşecekti. "Oradan bakınca aptal gibi mi görünüyorum?"

Hep bir ağızdan "Hayır, koç," diye mırıldandık.

"Sızlanmalarınıza bakılırsa beni aptal sanıyor olmalısınız. Ben endişelenmiyorsam, siz de endişelenmeyeceksiniz. Anladınız mı?"

"Evet, koç."

"Güzel çünkü size bir duyurum var." Bana baktı, tüm dikkatler üzerimdeydi ve o an yerin dibine girmek istedim. Bir zamanlar bunun için yaşıyordum ama şimdi takımın sorumluluğunu almayı o kadar da çok istemiyordum. Ben Hodge gibi hokeyin altın çocuğu değildim. Ben tam bir fiyasko olan Lucas Knight'tım.

En kötüsü de takımın kaptanlığa uygun olmadığımı bilmesiydi. Takımı motive edecek konuşmalar yapmaz, sırtlarını sıvazlayamazdım. Tek yaptığım beynimi uyuşturmak için maça odaklanmaktı.

Koç beni işaret ederek, "Yeni kaptanınız Lucas. Ona saygılı davranmanızı bekliyorum," dedi.

Tüm gözler odanın diğer ucunda dolabına yaslanmış hâlde duran Alex'e çevrildi. Mevcut yardımcı kaptan olduğu düşünüldüğünde bu pozisyona kesinlikle çok daha uygundu; herkesle iyi geçinir, herkese elinden geldiğince yardım ederdi. Yani takımın gözdesiydi. *Siktir. Kaptan o olmalıydı.*

Alex gülümsemeden önce çenesindeki kaslar seğirdi, sonra bana doğru gelip sırtıma vurdu.

"Kaptanlığını iple çekiyorum, dostum. Bizi süründürme yeter."

"Söz veremem," diyerek ona takıldım. Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış oldu. Takımdakiler onu lider olarak görüyordu, bu işte berbat olabilirdim ama hiç değilse oğlanların sataşmalarına göz yummayacaktım.

Birkaç gün önce tanıştığım bir çaylak köşeden, "Konuşma isteriz!" diye bağırdı. Yarın ona fazladan tur attırmayı unutmamak için yüzünü aklıma kazıdım. Belki de bu kaptanlık işi o kadar da kötü sayılmazdı.

"İyi çalışın, iyi oynayın ve işleri berbat etmeyin." Çok ezikçe bir cümleydi ama çocuklar sopalarının uçlarını çelik dolaplara vurmaya başlayınca kulaklarım sağır oldu.

Koç ellerini çırpıp "Tamam, kesin şunu," diye bağırdı. "İki saat sonra Paws and Claws bağış etkinliği başlıyor. Yani hazırlanmak için otuz dakikanız var."

Soyunma odasından inlemeler yükseldi, koçun sinirlenmesini bekleyerek gerildim ama arkasını dönüp ofisine girdi ve kapısını kapattı. Sanırım o da bunu en az bizim kadar istemiyordu. İyi bir amaç uğruna olsa bile...

Etkinlik alanı güney kampüsündeki büyük otoparka kurulmuştu. Düzenek basitti, her birinde okul takımından bir oyuncunun görevlendirildiği dört sıra oyun parkuru vardı. Böylece herkes tek sıra hâlinde ilerleyip istediği istasyonda durabiliyordu. Pasta fırlatma, su tankına atlama ve top atma gibi birkaç klasik oyun yer alıyordu ama bizimkinin çok daha farklı, kendine has bir düzeni vardı.

Jax'in kamyonetinin arkasından kırk kiloluk bir buz torbasını alıp istasyonumuza taşıdım. Kronometrelerin bulunduğu masanın yanında buzlu suyla dolu iki büyük siyah varil vardı.

Aşina olduğum bir oyun olmasa da basitti. Kırk beş saniye suda kalan kazanıyordu.

Buz torbasını varile boşalttım ve zaten buz gibi olan su tenime sıçradığında kolumdaki tüyler diken diken oldu. Buz banyosundan nefret ediyordum. Sporcular için sıradan bir olaydı ama ben ne pahasına olursa olsun bundan kaçıyordum. Tıpkı bugün olduğu gibi.

"Jax," diye seslendim, Alex de peşinden geldi. "Kimin gireceğine karar vermek için taş, kâğıt, makas yapalım mı?"

"Siktir, dostum. Sırayla gireceğiz."

"Hadi ya? Kaptan ben değil miyim? Böyle bir fırsat sunduğum için şanslı hissedeceğine şu dediğine bak."

"Göt herif," dedi Alex ama gülümsemesi hakaretini gölgeliyordu.

Jax gülüp yumruğunu uzattı. "Yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

"Taş, kâğıt, makas, başla," diye bağırdı Alex ve hepimiz aynı anda ellerimizi açtık. Alex ve Jax, aptal gibi taşı seçti ben de kâğıt yaptım. Ne kadar da öngörülebilir bir seçimdi ama...

Aralarında bir tur daha oynadılar ve Alex inleyerek Jax de suyun çok soğuk olacağını söyleyerek turu bitirdi. Tam o sırada yanımıza üç kız geldi.

"Merhaba, ne oynuyorsunuz? Biz de oynamak istiyoruz," diye sordular. En öndeki kız bana biraz tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramadım. Uzun, sarı saçları vardı ama rengi parlak değil, donuktu. Gözleri de mavi değil, yeşildi.

Tam onları başımdan savacaktım ki Alex dirseğini omzuma koyup kızlara gamzelerini göstererek gülümsedi. Kahretsin.

"Adın ne? Ve suya girmek ister misiniz?" diye sordu Alex.

Kızların üçünün de yüzü kızardı ama sarışın olan öne çıkıp, "Summer," dedi. "Nasıl oynanıyor?"

Jax dudaklarını ıslattı, gözünü kızın göğüslerine dikmişti. "Varilde kırk beş saniye kalırsan çekiliş bileti kazanırsın. Daha uzun kalan biriyle kapışırsan da iki katını."

"Ben seninle olurum." Yandan Piper'ın yumuşak ses tonu duyuldu, hemen önüne atıldım. Yüzünde bir gülümsemeyle bize doğru yürüdü.

"Summer benim." Jax çoktan elini kızın beline dolamış, onu en uzaktaki varile doğru yönlendirmeye başlamıştı. Göz ucuyla kızın tişörtünü çıkarırken ortaya çıkan altındaki kırmızı bikinisini görebiliyordum.

Alex, Piper'a dönüp sırıtarak, "Görünüşe göre sen bana kaldın," dedi.

Göğsüme bir acı saplanmıştı, yanlarına gidip Piper'a baktım. "Sen mayo giydin mi ki?"

Piper kaşlarını kaldırınca Alex bana bakıp güldü. "Gerçekten ortalığı karıştırmaya bayılıyorsun, değil mi?"

Piper tişörtünü kaldırdığında pürüzsüz karnı ortaya çıkınca ağzım kupkuru oldu. Gözlerimi sporcu sütyeninden aşağı doğru

kaydırdım, sonra da öfkeli bakışlarıyla göz göze geldim. O tatlı Piper'dan artık eser kalmamıştı.

Başparmaklarını şortunun kenarına takınca homurdandım. Gözünü gözüme dikti ve sinsi bir sırıtışla şortunu indirdi.

Beynim daha ne yaptığımı algılayamadan kendimi, tişörtümü çıkarıp onun kafasından geçirirken buldum. Siyah kumaş üzerini sararak uyluklarının ortasına kadar indi. Başta homurdandı ama sonra kollarını tişörtten geçirip Alex'e baktı.

"Varil partnerim sen misin?"

"Tabii ki, Pips. O kızın canına okuyacağız."

"Hadi oradan, çekil!" Piper'ın kolunu tutup onu buz varillerine sürükledim. Sarışın kız Jax'e bakıyordu ama şu an Jax'in dikkati Piper ve bendeydi. Gözlerinde bir kıvılcım yanıyordu, göt herif hep görünenin ötesini görürdü.

Alex zamanlayıcıyı tutarak yanıma geldi. "Hazır mısınız?"

Kesinlikle hayır. Derin bir nefes alıp varile girdim, su o kadar soğuktu ki tenim yanıyordu ve nefesimi tutmamak için burnumdan nefes vermek zorunda kaldım. Sonunda kendimi topladığımda Piper'a elimi uzattım ama beni görmezden gelip yüksek kenardan atlayarak suya girdi.

Ayağı suya değer değmez tiz bir çığlık attı ve aletimi hareketlendirdi. Neyse ki suyun altında bir sorun teşkil etmiyordu.

"Beşe kadar sayıyorum," dedi Alex.

Jax yanımızda titreyip duran kızla flört ederken Piper beni hiç umursamadan önüne bakıyordu. Yukarıdan topladığı atkuyruğunun ucu pürüzsüz boynuna temas ediyordu. Saçları, güneşin altında sapsarı parlıyordu ve bu ton bronz tenine çok yakışıyordu. Güneşin ta kendisi gibiydi.

Alex'in başlama işaretini neredeyse kaçırıyordum. Göğsüme kadar suya battım tıslayarak bir nefes verdim. Lanet olsun, hep hatırladığımdan çok daha kötü mü olmak zorundaydı?

Piper önümde titriyordu, vücudu bir top gibi kıvrılmıştı ve küçücük varilin içinde bile birbirimize değmememiz için özel bir çaba sarf ediyordu. Kahretsin. Tişörtüm vücuduna yapışmıştı ve boynundaki tüyler diken diken olmuştu. Öylesine şiddetli titriyordu ki suda dalgalar oluşmaya başlamıştı. Siktir. Öne doğru uzandım ve onu kalçalarından tutup kendime doğru çektim ve bacaklarımın arasına oturana kadar sürükledim. Karşı çıkmak istedi ama bir kolumu göğsüne sarıp sırtını göğsüme bastırdım ve diğer elimle de karnından yakalayıp kalçalarını sabitledim.

Teni parmaklarımın altında son derece pürüzsüz ve ipeksiydi, bir an beynim kısa devre yapmıştı.

"Bırak beni, Lucas," diyerek çıkıştı bana.

"Kazanmak istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordum. Onun da bizim kadar rekabetçi olduğuna güvenmek zorundaydım çünkü onu bırakmam imkânsızdı.

"Tamam," deyip titrek bir nefes aldı ve bana biraz daha yaslandı. Tenlerimizin birbirine temas eden bölgelerinden sıcaklık yayılıyordu. Eğilip yüzümü boynuna gömmemek için kendimi zor tuttum. "On beş saniyeye biter diye düşünüyorum, dayanabilir misin?" diye fısıldadım kulağına.

"Evet, iyiyim," dedi ama titriyordu, ben de kollarımı ona biraz daha doladım.

"Sorun yok. Yanındayım."

Kollarımda kaskatı kesildi ve ayağa kalkmaya çalışırken homurdandı. Onu bırakmadığım için bağırmaya başladı. "Bırak dedim, Lucas."

Jax, sarışın kızla şaşkın bir şekilde bize bakarken, "Siktir," diye mırıldandı.

Kollarımı gevşettim ve o kadar hızlı bir şekilde benden uzaklaştı ki varilden çıktığında tökezledi.

"Hey, neler oluyor?" Varilden çıkıp omzuna dokundum ama kendini geri çekti. Karnıma bir kurşun yemiş gibi hissediyordum. Sakin kalmaya çalıştım ve ona dokunmadan, "Ne oldu?" diye sordum.

Bana döndü ve yaşarmış masmavi gözleriyle bana bakıp, "Daha önce de sana inanmıştım," dedi.

Nereye varmak istediğini anlayamadan bir adım öne çıktım. "Neye inanmıştın?"

"Yanımda olduğuna," dediğinde donakaldım. Bunu ona kim bilir kaç kez söylemiştim? Yerden kıyafetlerini kapıp kalabalığın içinde kayboldu. Arkasından gitmek istedim ama Jax omzuma sertçe dokunup beni tuttu.

"Yerinde olsam gitmezdim. Belli ki incinmiş, zamana ihtiyacı var."

Göğsüm yanıyordu ama sözlerimi yuttum. Eskiden incindiğinde bana gelirdi. Jax'in elinden kurtulup parmaklarımı başımın arkasında birleştirdim ve "Sikeyim!" diye bağırdım.

On Yedi
PIPER

Festival alanından kaçıp yurduma dönmüştüm ve kırk dakikadır kitapların başına oturup odaklanmaya çalışıyordum. Ama Lucas'ın beni kollarıyla sardığı an aklımdan çıkmadığı için ne yaparsam yapayım nafileydi.

Oda arkadaşım odada yoktu, programlarımız nadiren uyuştuğundan nerede olduğunu sormam gerekecekti. Başta aynı odayı paylaşmak beni endişelendirmişti ama benim için fazla Huskies taraftarı olsa da çok geçmeden mükemmel bir oda arkadaşı olduğunu kanıtlamıştı.

Odamızın her yerinde bir poster, sırt çantası ya da logolu yastık kılıfı gibi Huskies'e ait bir şeyler vardı.

Onu takıntılı hayran olarak adlandırmak bile hafif kalıyordu.

Çocuklarla arkadaş olduğumu nasıl gizleyeceğimi bilmiyordum ve onların buraya gelmesini ne pahasına olursa olsun engellemeliydim. Aksi takdirde aklını yitirirdi.

Bugün Lucas'la paylaştığımız an, zamanda geriye gitmek gibiydi. Kısa bir anlığına da olsa ona yaslanıp kollarını bana doladığını hissetmiştim.

"Yanındayım," diye fısıldadığında aynı şeyi bana söylediği sayısız an zihnimde canlanmıştı. Beni kâbuslarımdan uyandırıp sakinleşene kadar kucakladığı, o uçurumun kenarında durup suya onunla atlarsam her şeyin yolunda gideceğine beni ikna ettiği anlar. Hepsi yalandı. Yanında hiçbir zaman güvende olmamıştım, ihtiyacım olduğu an beni terk etmişti. Nefes alamıyordum. Beni paramparça etmişti.

Ağladığımı görmesini istemediğim için festival alanından kaçar gibi çıkıp gitmiştim. Terapistimle bu konuyu defalarca kez konuşmuştuk, nefeslerimi sakinleştirmeme yardımcı olacak teknikler öğretmişti ve kendime tepkilerimi kontrol edebileceğimi hatırlatıp duruyordum. O çocuk için yeterince gözyaşı dökmüştüm.

Herkesin yas tutma şekli farklıydı ama benimki yalnızca bir yas değildi. Beni hayatından bir anda kesip atması, korkunç bir tümörmüşüm gibi hissettirmişti. Öyle acı vericiydi ki nefes almakta zorlanmıştım. Kendimi yanında güvende hissettiğim tek kişi oydu ve en çok ihtiyacım olduğunda beni terk etmişti.

Bunu bana hiç söylemese de beni sevdiğini düşünecek kadar saftım ve Marcus öldüğünde yanıldığım kanıtlanmış oldu. İnsanlar sevdiklerini öylece bırakıp gitmezdi. *Marcus'un en yakın arkadaşına âşık kız kardeş* rolüm elimden alındığında aslında kim olduğumu idrak etmem zaman almıştı. Bu iki kimlik benden koparılana kadar bunun aslında tüm kişiliğimi oluşturduğunu fark etmemiştim. Son bir yılım kendimi yeniden bulmakla geçmişti.

Kapı gürültüyle açıldı ve içeri girerken Misty'nin neon yeşili saçları uçuştu. Saçlarına gerçekten bayılıyordum.

"Aman Tanrım, odada olacağını tahmin etmemiştim. Çok heyecanlıyım! Son zamanlarda hiç görünmüyorsun. Sanki hiç ortalıkta yokmuşsun gibi hissediyorum." Hızlı konuşuyordu ve sesi çok coşkuluydu.

"Evet... Üzgünüm, arkadaşlarımla vakit geçiriyordum. Artık daha sık gelirim." Yüzündeki ifade karşısında gülümsemeden edemedim.

O an yüksek bir bip sesi kulağımı delip geçti, sesi bastırmak için iki elimle kulaklarımı kapattım. Nefesim çok hızlanmıştı ve kalbim deli gibi atıyordu. Nefesimi tutup aynı kelimeleri tekrarlamaya başladım. "Bu sadece bir tatbikat. Yangın yok. Önceden haber vermişlerdi."

Misty kapıyı açıp koridora baktı. Öğrenciler birbirlerine bağırıyorlardı ama benim tüm dikkatim odaya yayılan yanık kokusundaydı.

Ciğerlerim boşalmış ve başım dönmeye başlamıştı, hemen dizlerimin üzerine çöktüm. Duman tabakası giderek yoğunlaşıyor, aldığım her zayıf nefeste burnumu yakıyordu.

Misty yanıma çöktü, sesi panikten tizleşmişti. "Buradan çıkmamız lazım. Kalk."

Anılar zihnime akın ederken mantıklı düşünemiyordum. Bir top gibi kıvrılıp kollarımla başımı kapattım. Küçük eller beni omuzlarımdan çekiştiriyordu ama ben on iki yıl önceki o gecenin içinden çıkamıyordum. Siyah dumanlar tavana kadar yükseliyor, alevler duvarlara sıçrıyordu. İnledim, gözlerim yanıyordu.

Misty, "Kalk, Piper, lütfen kalk," diye yalvarıp omuzlarımı sarstı ama ben daha da küçüldüm ve parmaklarımı saçlarıma öyle bir geçirdim ki kafa derim acıdan çığlık atıyordu. Ne bir şey duyuyor ne de nefes alabiliyordum, tek görebildiğim alevler ve

uzuvlarımı saran sıcaklıktı. Haykırışlarını duyabiliyordum ama cevap veremiyordum.

Titriyordum ve nefeslerim fazlasıyla sığdı, görüşüm bulanıklaşmaya başlamıştı. Uzaktan bir kapının çarpma sesi geldi ama ben çok uzaklardaydım ve karanlık giderek üzerime çöküyordu.

Bir anda ellerimde nasırlı parmakların varlığını hissettim ve yanağıma sıcak bir nefes temas etti.

Lucas alçak sesle, "Nefes al," deyince derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim. Ellerimi nazikçe kulaklarımdan çekti ve avuçlarının içine aldı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp "Nefes al, Piper. Her şey yolunda. Yanındayım, güvendesin," dedi.

Tıpkı buz varilinde olduğu gibi sözleri, sinirlerimi yatıştıran bir *Ativan** kadar etkiliydi. Yanına yığıldım. Lucas yanımdaydı. Güvendeydim.

Bir kolunu sırtıma doladı, diğerini dizlerimin altına koyup beni göğsüne çekti.

"Seni buradan çıkaracağım. Koridor dumanla dolu. Benim için bir şey yapmanı istiyorum. Yapabilir misin?" Alçak sesi kulağımın dibinde uğulduyordu, ben de hafifçe başımı sallayıp onayladım.

"Yüzünü göğsüme dayayıp tişörtümden nefes almaya çalış ve gözlerini açma." Sesi sakin ve yatıştırıcıydı, ben de yüzümü göğsüne gömdüm. Baharatlı kokusu tüm duyularımı ele geçirerek geri kalan her şeyi engelledi.

Boğuk bir sesle, "İşte böyle. Aferin kızıma," dedi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Buradan az sonra çıkacağız."

"Hadi gidelim," dedi Misty, sesi gergin çıkıyordu.

Koridordaki alarmların sesi iyice yükselmişti. Tekrar kulaklarımı kapattım. Lucas hızlı hareketlerle merdivenleri inerken

* Kaygı bozuklukları için kullanılan sakinleştirici bir ilaç. -çn.

kendimi dengelemek için kıyafetini sıkıca avucuma aldım. Ona bir can simidi gibi tutunmuştum çünkü şu an bilincimin açık olmasını sağlayan tek şey oydu.

Bir serinlik hissettiğimde merdiven boşluğundaki yankı sesleri kayboldu, şimdi etraf kalabalığın uğultusuyla doluydu. Lucas beni kucağından indirdi, güven verici sözler mırıldanıyordu ama parmaklarımı bir türlü gevşetemedim. Onu bırakmaya hazır değildim. Başıma bir öpücük daha kondurup beni tekrar kucağına aldı ve parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek saçlarımı nazikçe yüzümden çekti.

Birkaç dakika öylece oturduk, ben onun kokusunu içime çekerken o da başımı kaldırabilecek duruma gelene kadar sırtımın altını okşuyordu. Etrafta gruplar hâlinde toplanmış yüzlerce öğrenci vardı. Birkaç tanesi pijamalarıyla veya ayakkabısız bir hâlde binadan alelacele çıkmıştı.

Lucas'a baktım, gözünü üstümden ayırmıyordu. Kaşlarını çatmıştı ve yüzümü inceliyordu.

"Bu tatbikat falan değildi." Sesim güçsüz çıkmıştı, kelimeler ağzımdan çıkarken sesim çatallaşıyordu.

Lucas başparmağını yanağımda gezdirerek gözyaşlarımı sildi. "Hayır, değildi ama yanındayım, güvendesin."

"Nasıl olabilir?" Şakaklarımı ovuşturarak kafamı toplamaya çalıştım. "Nasıl geldin?"

Derin bir nefes alıp başını geriye eğdi. "Festival alanında olanlardan sonra nasıl olduğuna bakmak istedim. Seni o hâlde bırakmak istemedim."

Burnumdan küçük bir nefes alıp başımı omzuna yasladım. "Bence bu hareketin olanları telafi eder."

Yumuşak kahkahası içimi titretmişti, biraz daha sakinleşmiştim. "Görünüşe göre bir ziyaretçin var."

Ben yana dönemeden Misty tepeme dikildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yeşil saçları darmadağındı. "Tanrım, Piper. İyi misin? Beni çok korkuttun."

"İyiyim. Sanırım sana bir açıklama borçluyum."

Yüzüme baktı, sonra rahatlayıp, "Evet," dedi, "ama acelesi yok..." Birden şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı ve nefesi kesildi. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Sen Knight'sın. Lucas Knight!"

Kahretsin.

Misty'nin neredeyse kulak zarımı delen çığlığı yüzünden herkes bize döndü.

"Evet ama şu anda bunu duyurmak istemiyorum," diye fısıldadı Lucas.

Kız da sesini alçaltarak ona uyum sağladı. "Ah, tabii ki. Özür dilerim. Sadece... Büyük bir hayranınım."

Misty bana döndü ve gözlerini kısarak, "Onu tanıyor musun?" diye sordu. Sesinde suçlayıcı bir ton vardı.

Bir şeyler düşün. Onu tanımadığımı iddia edebilirdim. "Şey..."

Lucas beni göğsüne bastırıp, "Fırlama, artık gitsek iyi olur," dedi ama ayağa kalkarken beni kucağından indirdi.

Burnumu kıvırıp yüzümü buruşturdum. "Sonra açıklayabilirim."

Misty ellerini beline koydu. "Pekâlâ."

Lucas ona "Bu gece gidecek bir yerin var mı?" diye sordu.

"Evet, annemin evi merkezden biraz uzakta, muhtemelen çok endişelenmiştir." Misty telefonunun ekranını kaldırıp annesinden gelen beş cevapsız aramayı gösterdi. Lucas'a yaslandım. "Yarın konuşuruz, tamam mı?"

"İlk iş." Bunu söylerken eliyle tuhaf bir tabanca hareketi yaptı ve otoparka döndü. Güldüm.

"Oda arkadaşın biraz... İlginç biri."

"Alay etme, iyi kız."

Lucas başparmağıyla çenemi tutup beni kendine doğru çekti. "Sen odadan çıkamamana rağmen seni bırakıp gitmedi. Ne kadar... Enerjik bir tip olduğu umurumda değil. Eminim iyi biridir."

İç çektim. "Ona bir açıklama borçluyum."

Kıkırdadı. "Açıklamadan seni rahat bırakacağını sanmam. Hadi, artık gidelim."

Açık mavi Dodge Charger'ı en yakın kaldırıma çıkarmış, yasak bir yere park etmişti. Beni bırakıp kapıyı açtı, sonra da diğer tarafa koştu.

Emniyet kemerimi takıp başımı koltuğa yasladım. "Beni Shana'ya bırak, kanepede yatarım," dedim.

"Olmaz. Bizde kalacaksın." Arabayı çalıştırıp ilerlemeye başladı, gözünü yoldan ayırmıyordu. Sanki bir kilit açılmış da karşısında kimin olduğunu hatırlamış gibiydi. Sesi sertleşince göğsüm sıkıştı. Her nefeste aramızdaki duvara bir tuğla daha koyuyordu.

Ellerimi kucağımda birleştirip başımı cama yasladım, yorgunluk kemiklerime nüfuz etmişti. "Sorun yok, evi çok uzak değil."

"Bunu tartışacağımızı düşünmen komik, Fırlama." Köşeyi dönüp evin sokağına girdi. Lucas'ın benimle konuşmak bile istemediği bir eve dönmeye hazır değildim ve bakışları buz kesince kalbim paramparça oldu.

"Ona çoktan mesaj attım bile, her şeyi ayarladık." Telefonumu kaldırıp dudaklarımı ısırdım.

Direksiyonu öyle bir sıkmıştı ki parmak eklemleri beyazladı. "Ne olacak sanıyorsun, söylesene? Marcus'un kardeşini böyle bir olayın ardından bir başına mı bırakacağım?"

Marcus'un adı geçince göğsüme bir sızı saplandı ve yine onun küçük kardeşi konumuna düşmenin verdiği hayal kırıklığıyla kaskatı kesildim. Son otuz dakikanın tüm samimiyeti yerini buz gibi hislere bıraktı.

Tavrındaki bu ani değişim kafamı karıştırmıştı ve kendimi savunmak için alaycı bir kahkaha attım. "Gerçekten mi? Artık sadece Marcus'un küçük kız kardeşi miyim? Bir yıl önce öyle düşünmüyordun."

Bir sonraki trafik ışığında durduğumuzda gözlerimin içine baktı, bakışlarında gizlenmiş acıyı ve hayal kırıklığını görünce nefesim kesildi. Sanki söylemek üzere olduğu şeyi söylemeyi hiç istemiyormuş gibi birkaç saniye boyunca yüzüme baktı. Acı vereceğini bildiğimden içten içe söylememesi için yalvardım.

Boğuk bir sesle, "Piper," diye fısıldadı.

"Efendim?"

"O gece hiç yaşanmamalıydı."

Dişlerimi sıkarak öfkeyle, "Gayet keyif almış gibiydin ama," dedim.

Bana delici bir bakış atıp dikkatimi kendine çekene kadar öylece kaldı. "Zevk almadığımı söylemedim ama sen yanlış kızdın ve bunu yapmamalıydım. Seni incittiğim için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

Nedense özrü, beni reddetmesinden daha çok canımı yakmıştı. Yüzümü çevirip pencereye baktım, gözlerimden akan yaşları görmesini istemiyordum. Aramızdaki fark buydu. O gece onunla geçirdiğim zaman için bir kez bile pişmanlık duymamış, o andan itibaren her gece onunla olmak istemiştim. Evet, Marcus'u kaybetmiştim ama Lucas da onunla gitmişti ve bu durum beni neredeyse öldürüyordu. "Özrünü kabul etmiyorum, Lucas. Bazı şeyler affedilemeyecek kadar büyüktür."

Nefesini dişlerinin arasından verdi. "Peki."

Arkamızdaki araba kornaya bastı, o kalbimi paramparça ederken yeşil yanmıştı. Lucas, yanımızdan geçerken ona orta parmağını gösteren adamı görmezden gelerek yola devam etti ve radyonun sesini gereğinden fazla açtı. Niyetini açıkça belirtmişti ve konuşma burada bitmişti.

Peki. Bu kadar basit bir kelime insana nasıl bu kadar acı verebilirdi? O gecenin ardından ortadan kaybolmasını açıklayacak makul bir sebebi olmasını, farklı bir şey söylemesini ne kadar çok istediğimi haykıran iç sesimi görmezden geldim. Gözyaşlarımı bastırdım. O benim için her şeyken benim onun için bir pişmanlıktan fazlası olmamam berbat bir histi.

Eve vardığımızda Jax arka kapıda kaşlarını çatmış bir hâlde dikiliyordu. Lucas ona ne zaman mesaj atmıştı? Arabadan inip Lucas'ın önüne geçtim ve eve ilk ben girdim.

Ellerimi kaldırdım. "Hiç başlama, iyiyim."

"Kahretsin, Pips. Ödüm koptu." Eve girmeden önce bana sarıldı.

"Lucas'a beni Shana'ya bırakabileceğini söyledim." Arkamı dönünce Jax'in kaşlarını çattığını fark ettim, belli ki o da bu fikri desteklemiyordu.

"Olmaz, Lucas en doğrusunu yapmış."

Hain.

Alex odasından çıkageldi, çantasını çoktan hazırlanmıştı. "Ben yukarıda River'la yatacağım. Odasında bir kanepe var, sen benim odamda yat."

"Tamam ama lütfen bu meseleyi sabah tekrar konuşalım."

Lucas, Alex'in az önce çıktığı kapıyı işaret edip, "Tabii konuşuruz ama cevap değişmeyecek," dedi.

Sırayla üçüne de baktım ve ayaklarımı yere vurma isteğimi bastırdım. Mantığım bunun daha iyi olduğunu biliyordu Lucas'la aramda bu kadar soğuk rüzgârlar esmeseydi burada kalma fırsatını kaçırmazdım ama ona bu kadar yakın olma fikri göğsümü sıkıştırıyordu.

"Her neyse." Alex'in odasına doğru yürüdüm ve kapıyı arkamdan kapattım. Yatağı, çalışma masası, duvara asılı televizyonu ve oyun konsoluyla tipik bir erkek odasıydı. İnce, siyah yorgana ve lacivert çarşafa baktım. Yurda gizlice girip nevresim takımlarımı alma ihtimalim çok mu düşüktü? Kim bilir Alex geçen yıl buraya kaç kız getirmişti? Midem bulanmıştı ama geri adım attığımda Lucas'ın sert göğsüne çarptım. Kollarımı tutup beni sabitleyince donakaldım. Sonra etrafımdan dolaşıp yeni nevresim takımlarını yatağın üzerine koydu. "Biraz uyu, Fırlama."

Yatağa sanki beni ısıracakmış gibi baktım. Uyuyayım. Tabii.

"Uyumaya—" Ona karşı çıkmak için ağzımı açmıştım ama Lucas çoktan çıkıp gitmişti. Sinirlenerek yatağın üstündeki yorganı ve çarşafları çıkarıp çamaşır sepetine attım, sonra da yeni takımları hızlıca serdim. Düşünmezsem sorun olmazdı.

Lucas bir de tişört ve şort getirmişti. Tişörtü elime aldım, soluk siyah kumaş parmaklarımın arasından kaydı. Bu tişörtü en sevdiklerimden biriydi. Tişörtü başımdan geçirir geçirmez sandal ağacı ve tarçın kokusu burnuma geldi. Yorganın altına girdim ve yüzümü tişörte gömdüm. Sonrasında bunun bedelini ne kadar ağır ödersem ödeyeyim, onun kokusu çok uzun süre mahrum kaldığım bir bağımlılığa kavuşmak gibiydi. Yarın kendime kalacak başka bir yer bulacaktım. Yorganıma sarınıp burnumu yastığıma gömdüm. Yarın icabına bakacaktım.

Alevler odayı sararken gecenin havası tenimi ısıtıyor. Duman, tavanı simsiyah bir bulut hâlinde kaplamış ve duvar kâğıtları alev alıyor. Odanın yavaşça cehenneme dönüşmesini dışarıdan seyretmek neredeyse hoşuma gidiyor. Yorganımın ucundan hızla yatağın üzerine tırmanan alevleri takip ederek biraz daha yaklaşıyorum. Pencereden bakan mavi gözleri görüyorum, Marcus bana gülümserken duman saçlarının etrafına dağılıyor. Hayır. Bir çığlık atıp pencereye yapışıyorum ve yardım için çığlık atıyorum. Pencere kapalı ve ona kaç kez kaçmasını söylesem de yerinden kıpırdamıyor, ateş bacaklarını yalayıp bedenini dört bir yandan sararken bana gülümsemekle yetini—

Telefonumdan gelen bip sesiyle kâbustan uyandım. Sakinleşmek için art arda nefesler aldım. Kardeşimin ölümünden beri haftada birkaç kez bu rüyanın farklı versiyonlarını görüyordum ve büyük bir çaresizliğe kapılıyordum. Ne yaparsam yapayım buna engel olamıyor, onu her defasında kaybediyordum.

Gözlerimi açmadan terapistimin söylediklerini tekrarladım. "Sadece bir rüyaydı. Gerçek değildi." Derin nefesler almaya başladım. "Sadece bir rüyaydı, gerçek değildi." Derin bir nefes daha aldım. "Sadece bir rüyaydı, gerçek değildi." Ama yalandı. Yangın gerçek olmayabilirdi ama Marcus ölmüştü. Ağlamamak için güçlükle yutkundum.

Telefonum tekrar bipleyince yana dönüp komodine uzandım.

Anon13: Selam, ne yapıyorsun diye sormak istedim. Bugün harika bir dondurma yedim. Aklını yitirirsin, fıstık ezmeli ve vanilyalıydı üstelik sütsüzdü!

Beni dondurma için mi uyandırdın?

Anon13: Ama gerçekten harikaydı.

Güldüm, göğsümdeki baskı biraz olsun azalmıştı. Bana mükemmel bir zamanlamayla mesaj atma konusunda doğuştan yetenekliydi.

Kulağa gerçekten harika geliyor.

Anon13: Uyandırdım mı? Sabaha kadar cevap vermeni beklemiyordum.

Kısmen, ama iyi oldu.

Anon13: Yine kâbus mu gördün?

Konuşmaya başladığımızda ona rüyalarımdan bahsetmiştim. Hep rüyalarımı dinliyor, beni eskisi kadar rahatsız etmemeleri için rüyalarımı parçalara ayırmaktan hoşlanıyordu. İhtiyacım olduğunda ona yazabileceğimi biliyordum ama bu gece sadece her şeyi unutmak istiyordum.

Şimdi iyiyim. Lütfen bu konuyu kapatalım.

Anon13: Öyle istiyorsan öyle olsun.

Derin bir nefes alıp konuyu değiştirdim.

Günün nasıl geçti?

Anon13: Bugün her şeyi batırdım.

Hiç değilse özür dileseydin.

Anon13: Dürüst olmak gerekirse dilemedim.
Ama böylesi daha iyi. Anlarsın ya...

Doğrusu pek emin değilim.

Anlatmak ister misin?

Anon13: Bu gece olmaz.

Nerede olduğumu asla tahmin edemezsin.

Anon13: Nerede?

Tahmin et.

Anon13: Eğer adını biliyor olsaydım şimdi sana tam adınla haykırırdım!

Anon13: Peki... Erkek arkadaşının evindesin ve sen ekrana gülümserken o sana kıskanç kıskanç bakıyor.

Tebessüm ettim.

Öyle olmayı çok isterdi.

Anon13: Kim?

Lucas.

Anon13: Bence istiyordur.

Anon13: Ee? Lucas'ın neden sana dik dik baktığını açıklayacak mısın yoksa bunu da mı tahmin etmem gerekecek?

Dik dik bakmıyor ama bu gece onlarda kalacağım. Yurtta küçük bir yangın çıktı.

Anon13: İyi misin?

Ne kadar iyi olunabilirse.

Cevap vermesi her zamankinden uzun sürünce içim cız etti. Benim için endişeleneceğini biliyordum, söylememenin sebebi buydu.

Anon13: Bu yüzden mi nefret ettiğin adamın evinde kalıyorsun?

Evet.

Anon13: Anladım.

Görmen lazımdı, tekrar buz kesmeden önce bana çok tatlı davranıyordu.

Beni kurtardı diyebiliriz.

Anon13: O herif pisliğin teki, sen de yardıma muhtaç bir kız çocuğu değilsin. Yine aynı konuşmaları mı yapmam gerekiyor?

Belki de.

Anon13: Sen tanıdığım en zeki, en esprili ve en kararlı kişisin. Zorlanmış olabilirsin ama harika bir iş çıkardın. Sakın o göt herifin sana aksini düşündürmesine izin verme.

Haklısın, sen de harika birisin. Yarın konuşuruz, olur mu?

Anon13: İyi geceler.

Ağzım öyle bir kurumuştu ki son nefesimi verecekmiş gibi kana kana su içmek istiyordum. Yataktan kalkıp terden sırılsıklam saçlarımı tepede gelişigüzel bir şekilde topladım ve mutfağa gittim.

İçeride loş bir ışık yanıyordu ve Lucas, elinde fırın eldiveniyle tezgâha yaslanmış duruyordu. Önce bacaklarıma, oradan da uyluklarıma, göğüslerime ve yüzüme kayarken bakışları kararardı.

Çenesinde bir kas seğirdi ve boğazını temizlemeden önce birkaç saniye boyunca sessizce durduk. "Neden uyanıksın?"

Boğuk bir sesle, "Su," dedim ama sesim boğazımın kuruluğundan mı yoksa üstsüz olduğu ve düşük bel bir basketbol şortu giydiği için mi böyle çıkmıştı emin değildim. Güçlükle yutkunup ona dikkatlice yaklaştım ve bardak almak için uzanırken ona temas etmemeye özen gösterdim.

Musluğu açıp bardağı doldurdum ve sudan birkaç yudum aldım. "Benim nedenim belli, sen neden uyanıksın?"

Fırının zamanlayıcısından ses gelince dudakları kıvrıldı. "Acıktım."

Tabii ki acıkmıştı. Büyük olasılıkla günde on iki kez yemek yiyordu. Fırının kapağını açınca yaban mersinli keklerin kokusu duyularımı ele geçirdi. Tepsidekileri bir tabağa alınca midem guruldadı. Festivalden sonra midem biraz rahatsız olunca akşam yemeğini es geçmiştim. Lucas kocaman gülümseyip kekleri bana uzattı. "Alsana."

Keklerden birine uzanınca hemen elini çekip, "Dikkat et, sıcak," dedi.

"Evet, fırından yeni çıkardığının farkındayım." Keklere bir kez daha uzandım, bu sefer tabağı geri çekmedi. Üstüne üfleyerek keki dikkatlice tuttum ve başımı kaldırmadan, "Gece yarısı kek pişirmek sık yaptığın bir şey mi?" diye sordum.

Burnundan derin bir nefes verdi. "İlk kez oluyor."

"Öyleyse şanslıyım." Kekten bir ısırık alınca meyve tadı ağzıma yayıldı ve zevkten inledim.

Lucas'ın bakışları dudaklarıma kaydı, sonra kulağıma eğilip göğsünün sıcaklığını hissedene dek bana yaklaştı. "Öyle de denebilir."

Ağzım lokmalarla doluyken boğulacak gibi oldum. Sonra hemen geri çekildi ve bardağımı doldurup bana uzattı. "İyi geceler, Fırlama."

Odasına doğru yürüyüp kapıyı arkasından kapattı. Susuzluktan ölecektim, içeceğimden bir yudum aldım ama vanilyalı badem sütünün tadını alınca şaşırdım. Açık karton kutu fırın tepsisinin hemen yanındaydı. Alt dudağımı ısırıp göğsümdeki hareketliliği bastırmaya çalıştım. Kekimi bitirdikten sonra odasına çıkarken yanında kek götürmediğini fark ettim.

On Sekiz
PIPER

Yataktan kalkıp mutfağa gitmek üzere kapıya yöneldim, kahve içmek için sabırsızlanıyordum ama kapıdan çıkar çıkmaz ayağım yerde duran çantaya takılınca neredeyse düşüyordum. Çantayı kaldırınca altında koşu ayakkabılarım olduğunu gördüm. Hımm, bunca şeyden sonra koşmak gerçekten iyi gelecekti.

Çantamın içi düzgünce katlanmış kıyafetlerimle doluydu. Üzerlerine duman kokusunun sinmiş olmasını bekliyordum ama koklayınca burnuma deterjan kokusu geldi.

Bunu bırakan kişinin gece boyunca kıyafetlerimi yıkadığını düşünmek içimi ısıtmıştı. Sonra telefonumdan bir bildirim sesi geldi.

Misty: Önce iyi haberi mi istersin kötü haberi mi?

İyi haberi.

Misty: Kahretsin. Onu seçmemeni ummuştum.

Neden?

Misty: Aslına bakarsan iyi haber falan yok.
Laf olsun diye söyledim.

Bu şakası beni gülümsetmişti.

Peki, öyleyse kötü haber ne?

Misty: Yurt yönetimine ulaştım ve dumanın verdiği hasar oldukça kötüymüş. Sanırım tamamen düzelmesi birkaç hafta alacak.

Olamaz.

Misty: Maalesef.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve derin bir nefes aldım. Her şey yolundaydı. Sadece Shana ile konuşup buradan ayrılmam gerekiyordu.

Yangının neyden çıktığını söylediler mi?

Misty: Elektrikli ocak ve *noodle* felaketi.

Bir noodle'ın nasıl bu kadar büyük çaplı bir yangın çıkarabileceğini düşünme zahmetine girmeden bir nefes verdim.

Ailenle mi kalacaksın?

Misty: Evet.

Misty: Sen de Lucas'la mı kalacaksın? Lütfen öyle olduğunu söyle, seni kurtarmak için odaya nasıl daldığını görmen lazımdı.

Ne Lucas'ın kollarında ne kadar güvende hissettiğimi ne de tam ihtiyacım olduğu anda yanımda belirdiğini hatırlamak istiyordum.

Bu konuyu hiç açmayalım.

Misty: Ah, hiç endişelenme. Yurda döndüğümüzde bu konuyu mutlaka açacağız, gerekirse seni yere yatırıp zorla konuştururum.

Misty: Bana söylemediğine inanamıyorum.

Yara bandını tek seferde çekmek her zaman daha iyiydi.

Aslında... Toplamda dört kişiyi tanıyorum diyelim.

Misty: Diğerleri kim?

Jax, River ve Alex.

Misty: Dua et seni seviyorum, yoksa bunu benden sakladığın için seni asla affetmezdim.

Misty: Posterler yüzünden, değil mi?

İlgisi yok diyemem.

Misty: Mantıklı.

Misty: Görüşürüz.

Hey.

Misty: Efendim?

Yanımda kaldığın için teşekkür ederim.

Misty: Ödümü kopardın, kızım. Muhtemelen ömrümden beş yıl gitmiştir.

Özür dilerim.

Misty: Bunu telafi etmenin kolay bir yolu var.

Açılış maçı için biletler hazır bile.

Misty: Az kalsın çığlık atacaktım. Yeniden haberleşiriz, tamam mı?

Tamam. Yeni bir şey öğrenirsen haber ver.

Koşuya başladıktan beş kilometre sonra terler boynumdan omuzlarıma, oradan da siyah sporcu sütyenime akmaya başlamıştı. Kaslarım yanıyordu ve karnımın alt kısmında keskin bir ağrı hissediyordum ama yine de koşmaya devam ettim.

Lucas da birkaç metre arkamdaydı, benim çok daha yavaş tempoma uyum sağlamış, nefes nefese kalmadan koşuyordu. On dakika sonra bana yetişmişti. Alnına kadar indirdiği şapkası, her hareketinde göğsünü açığa çıkaran beyaz askılı tişörtü ve bol şortuyla onu görünce neredeyse takılıp düşecektim. Günaydın derken kulaklıklarını çıkarmadığı gibi beni geçmek için bir hamle de yapmadı.

Hâlâ içimi yakan acılardan korunmak için aramıza mesafe koymam gerektiğini bilmeme rağmen ikimiz de o tanıdık, rahatlatıcı sessizliğe gömülmüştük. Tek isteğim koşmaya devam etmek ve her adımda yorgunluğun vücudumu ele geçirmesine izin vermekti, böylece ona hâlâ kızgın olmamın tüm nedenlerini unutacaktım.

Boynumu çıtlattım ve hızımı önce iki katına, sonra üç katına çıkardım ve var gücümle yolun aşağısına doğru uçar gibi koşma-

ya başladım. Ayaklarım beni ileri götürdükçe Lucas'ın inlemeleri nabız seslerimle karışıyordu.

Lucas'ın gürültülü adımları giderek ön bahçeye yaklaşıyordu ama biraz daha dayanırsam kazanacaktım.

Evlerinin bahçesine giden kaldırıma adımımı attım, zaferimi ilan etmeye hazırdım ama ayağım kaydı. Dengemi korumak için ne kadar çabalasam da çimenliğe yuvarlandım.

Güçlü kollar beni tutup ayağa kaldırdı ve ben nefes nefese bir hâlde nabzımı kontrol altına almaya çalışırken burnuma sandal ağacı ve tarçın kokusu geldi.

"Teşekkürler," dedim. "Yenilmekten kıl payı kurtuldun."

"Hep böyle sakardın."

"Hiç de bile." Bütün ağırlığımı kollarına verdim, o da beni yavaşça doğrulttu. Gözlerimi kapatıp sırtüstü çimlere uzandım.

Kapının kapanma sesini duyunca kalbim sıkışsa da üstünde durmadım ve kaslarımdaki ağrının tadını çıkarmaya başladım. Uzun zamandır kendimi bu kadar zorlamamıştım.

Lucas'la uçuruma doğru koştuğumuz ve düşmemem için beni göğsüne bastırdığı anlar zihnime akın etti. O gece doğum günümü hatırladığında beni öpeceğini sanmıştım ama oradan başka bir kızla ayrılmıştı.

Yüzüme bir gölge düştü ve gözlerimi açtığımda Lucas'ın sırıtan yüzünü gördüm.

"Şu an suratının hâlini görmelisin," deyip bana bir şişe su uzattı. "Kıpkırmızısın."

İnleyerek suyu elinden aldım ama doğrulmaya tenezzül etmedim. "Doğru, herkesin ten rengi seninki gibi değil. Bazılarımız bir muz kadar beyazız ve güneşin altında kızarırız. Anlayacağın bir yerden kazanır, bir yerden kaybedersin."

Güldü. "Çok tatlı."

"Hı hı." Sudan uzun bir yudum aldım ve iyice serinledikten sonra elimi uzattım.

O da elimden tutup beni kaldırdı ve dengemi bulana kadar elimi bırakmadı. "Bugünkü planın ne?"

Burnumu kırıştırıp başımı yana eğdim. "Dersler var."

Bugün sömestirin ilk günüydü ve kinezyolojide ana dal, işletmede de yan dal eğitimime başlamaya hazırdım. Belki de kendimi fazla zorlamıştım.

"Ah, doğru. Benim de var." Bakışlarını başka yöne kaydırıp boynunun arkasını ovuşturdu.

Birden aramızda bir gerginlik, daha önce hiç hissetmediğim bir tuhaflık belirdi. Boğazımı temizleyip bu havayı dağıtmak için, "Öğleden sonra Huskies voleybol takımındaki ilk günüm olacak," dedim.

"Demek yerine kimseyi almadılar, bu harika bir haber, Piper." Lucas'ın ses tonu samimi geliyordu ama ne söylediğine odaklanamadım bile.

Yanaklarım kızarmıştı. "Yedek oyuncuyum, yani eski yerimi kazanmam gerekecek."

Lucas uzanıp çenemi okşadı ve yüzümü kendine çevirdi. "Endişelenmene gerek yok. Başaracaksın."

Parmakları tenimi ısıtınca sırtımda bir ürperti hissettim. Dudakları bana çok yakındı ve yumuşacık bakışlarını gözlerimden ayırmıyordu. Nefes alış verişlerimiz senkronize olmuştu ve her zerrem ona bir adım daha yaklaşmak istiyordu. Kollarını bana dolayıp beni parmak uçlarıma kaldırmasını, dudaklarıma yapışmasını arzuluyordum.

Ama geri çekildi. Elini omzuma koyup hafifçe vurdu. "Git de onlara kim olduğunu göster."

Sonra da arkasını döndü ve ne yaparsa yapsın benden yeterince hızlı uzaklaşamıyormuş gibi telaşla eve girdi. Elimle yüzümü kapattım. Onu unutmam gerekiyordu. Tebessüm ettim. Artık onu umursamadığımı kanıtlamanın en iyi yolu Av'ı kazanmaktı.

Sınıfa adımımı atar atmaz ağzım açık kalmıştı. Daha önce gördüğüm amfiye benzer sınıflardan en az üç kat daha büyüktü. İnsan, bu sınıfta kolaylıkla kaybolabilirdi. Kimse kimseyi tanıyamayacağından burada herkes bir numaradan ibaretti ve bunu nedense rahatlatıcı bulmuştum.

Bu sınıfta, ne yangında az kalsın ölecek olan kızdım ne de kardeşini kaybetmiş kız. Sadece birkaç yüz kişiden biriydim.

Biri koluma çarpıp beni öne doğru itince çantam yere düştü.

"Çok özür dilerim." Minyon, esmer bir kız kıvrak bir hareketle önümde durdu ve çantamı yerden alıp bana uzattı. "Yemin ederim hep bu kadar sakar biri değilim." Sınıfa göz gezdirdi. "Burası çok büyük."

"Sorun değil. Aslında benim özür dilemem gerek, gelirken ayağım takıldı." Sırt çantamı elinden alıp omzuma taktım. "Ben Piper."

Koyu kahverengi saçlarını geriye atınca saçlarının altındaki neredeyse beyaz olan kısım göründü. "Ben de Sidney. Yanıma oturmak ister misin?"

Onun peşinden gidip ön sıralardan birine oturdum ve yerimize yavaşça yerleştik. Tam dizüstü bilgisayarımı masama koymuştum ki biri yanımda dikilmeye başladı. Güçlü bir narenciye

kokusu geliyordu, birkaç kez gözlerimi kırpıp yüzüne baktığımda bana gülümsediğini gördüm.

"Merhaba, ben Eric. Buraya oturabilir miyim?" Uzun boyluydu, uçları dalgalı, açık kahverengi saçları ve metal çerçeveli gözlükleri vardı.

Sidney, bir bana bir Eric'e baktıktan sonra omuz silkti.

Eric yanımdaki sandalyeye oturdu ve bir portakal çıkarıp özenle soymaya başladı. Sonra her bir parçasını dikkatlice ayırıp bir tanesini ağzına attı.

"Ben Piper. Bu da Sidney." Aniden susadığımı hissettim ve yutkundum.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Bu olanlar itici gelmeliydi, değil mi? Fazlasıyla kibardı ve hepimiz rol yaptığını biliyorduk ama gözlükleri ve hafif dalgalı saçları bu adamı olması gerekenden daha çekici kılıyordu. Belki de ben hayatımın çoğunu sporcuların arasında geçirdiğimden bu kadar bakımlı görünen birinin bana ilgi duymasını garipsemiştim. Bakışlarının dudaklarıma kaymasına bakılırsa onun da benimle ilgilendiğine şüphe yoktu.

Eğer o aptal oyunlarında onlarla rekabet edeceksem elimi çabuk tutmam gerekiyordu ve Eric, başlangıç için mükemmel bir adaydı. Dilimi alt dudağımda gezdirince göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ettim.

Dikkatimi tahtaya, öğretmenin durduğu yere çevirdim. Saçlarını sıkıca toplamıştı ve somurtarak bize bakıyordu. Doğuştan somurtkan görünen biri olmasını umdum, aksi takdirde bu ders berbat geçecekti.

Eric kulağıma eğilip, "Cuma akşamı boş musun?" diye sordu.

İlk günden profesörün kara listesine girmek istemediğimden yalnızca, "Evet," diye fısıldadım.

Soyunma odasına adımımı atar atmaz Shana, "Cadı! Nihayet gelebildin!" diye haykırdı ve beni kucakladı.

"Sahaya dönmek çok garip bir duygu. Uzun zamandır oynamamıştım." Dudaklarımı ısırdım. "Ya berbat bir iş çıkarırsam?"

"Buna cevap bile vermeyeceğim. Tam bursun hâlâ geçerliyse bunun bir sebebi var."

"Doğru, yedek bursu." Eşofmanımı ve beyaz tişörtümü çıkarıp yerine tayt şort ve parlak yeşil sporcu sütyenimi gösteren, yanları açık bir askılı giydim.

Shana, spor salonunun girişine doğru yürürken, "Koç Keller'a Amber'dan daha iyi olduğunu kanıtlaman yeterli, inan bana ondan daha iyisin," dedi. "Gel, seninle tanışmak istiyor."

Gerginlikten omuzlarım çöktü, saçlarımı sıkıca atkuyruğu yaptıktan sonra onu takip ettim ve geniş bir mağarayı andıran bir alana çıktık. Gözlerimi kocaman açıp etrafı inceledim. Sahaya ilk biz gelmiştik ve ayak seslerimiz beyaz duvarlarda yankılanıyordu. Tavan, eyaletteki turnuvaların afişleriyle kaplıydı.

"Demek Shana'nın bana sürekli bahsettiği yıldız sporcu sensin." Gri bir kumaş pantolon ve beyaz bir bluz giymiş, boynundaki boncuklu bir kordonda düdük olan atletik yapılı bir kadın ofisinden çıktı. Havalı ve güçlü kadın imajının vücut bulmuş hâliydi.

Yüzüme bir gülümseme kondurup Shana'ya hızlıca bir bakış attıktan sonra elimi uzattım. "Piper Adams. Memnun oldum."

"Videonu izledim, sahada oldukça iyi görünüyorsun. Bir yıl ara vermek performansını etkiledi mi?"

"Hayır, efendim." Koçuma ilk dakikadan yalan söylemiştim.

Elimi sıkıca tuttu. "Bunu duyduğuma sevindim. Yedeklerde başlayacaksın ama yeteneğini bana kanıtlama fırsatın olacak. Gözüm sende."

Yutkundum, avuç içlerim terden sırılsıklam olmuştu. "Kanıtlayacağım."

Shana, Koç Keller'ın arkasından başparmağım kaldırarak beni onayladı, ben de gülmemek için kendimi zor tuttum. Oyuncular antrenmana hazırlanırken spor salonu yavaş yavaş dolmaya başlamıştı. Son birkaç yıldır birlikte oynadığımız için sahada esneme hareketi yapan kızların çoğunu tanıyordum. Voleybol camiası küçük bir topluluktu, bu yüzden kimi yenmeniz gerektiğini çok iyi bilirdiniz. Bir yıllık aranın ardından fazla paslanmamış olmayı ve çabucak toparlanabilmeyi umuyordum.

Koç, yoğun bir antrenmanla giriş yapmıştı. Çoğu takımda ilk birkaç antrenman yaz tatilinin ardından kendinizi toparlamanız için dayanıklılık üzerine olurdu. Neredeyse her egzersizde bariz bir şekilde diğerlerinin gerisindeydim ama yine de yerimi sahiplenmiştim. Üzerime atılan her topa smaçla karşılık verebiliyordum. Kas hafızamın beni yüzüstü bırakmamasına minnettardım ama koç antrenmanın bitiş düdüğünü çalar çalmaz yere yığıldım.

Shana yanıma oturup suyumu uzattı. "Fena hâlde kızarmışsın, tatlım."

İnledim. "Bugün bana bunu söyleyen ikinci kişisin."

Başını eğdi. "Öyle mi? İlki kimdi?"

Kahretsin. Donup kaldığım için bir şeyler gizlediğimi hemen belli etmiştim.

Shana kaşlarını kaldırdı. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Dün gece yangından sonra çocukların evinde kaldım." Tebessüm edip derin bir nefes aldım.

"Pardon, ne dedin sen?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Tekrar söyler misin? Sanırım yanlış duydum. Bana Misty'de kalacağını söylemiştin, yalancı."

"Lucas kalmam için ısrar etti." Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkip ayağa kalktım.

Bakışları yumuşadı ve beni geri çekip yere oturttu. "Yangından sonra nasıl hissediyorsun?"

Çocukluğumda yaşadığım yangının beni hâlâ huzursuz ettiğini biliyordu ve sesi endişeliydi.

"Sanırım iyiyim. Çok korkutucuydu, o kadar panikledim ki." Derin bir nefes verdim. "Lucas birdenbire ortaya çıktı, beni sakinleştirdi ve dışarı taşıdı."

"Dışarı taşıdı." Sessizce tekrarlayıp başını salladı. "Nereden duymuş ki?"

Buz varilinde olanları ve özür dilemek için geldiğini anlatmak istemediğimden gerçekleri biraz çarpıttım. "Sanırım yurttaymış."

"Orada mı kalacaksın? Ne kadar süreliğine?"

"Doğrusu bilmiyorum. Sanırım zeminde onarılması gereken bir hasar var, o hallolmadan yurda dönemeyiz." Suyumdan uzun bir yudum aldım ve onunla göz teması kurmaktan kaçındım.

Shana'nın bakışları yumuşadı, ne olduğunu anlamıştı. Beni Marcus'un ölümünden daha fazla yaralayan bir şey olduğunun farkındaydı ama kurcalamamıştı. Tıpkı şimdi de kurcalamadığı gibi.

"Peki bu yüzün kızarmış yorumu neydi?" Konuyu değiştirdi.

"Koşarken peşimden geldi."

Güldü. "Kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi."

Gülümsedim. "Evet, öyle de denebilir."

"Sence seni geri istiyor mu?"

Su şişesini iyice sıkıp çenemi kaldırdım. "Beni hiçbir zaman gerçekten istediğini sanmıyorum. Yani, en azından benim onu istediğim şekilde değil."

"Aptalın teki."

"Evet, öyle ama beni romantik anlamda sevmiyor olması kıskanmayacağı anlamına gelmiyor. Av'a katılacağımı söylediğimde yüzünün hâlini görmeliydin."

Yüzünü bana çevirdi. "Gerçekten katılacak mısın?"

"Tabii ki hayır ama onun bunu bilmesine gerek yok." Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı bacaklarıma doladım. "Ama cuma akşamına bir randevu ayarladım."

"İşte bu. Kiminle?" diye sordu.

"Sınıftan bir çocuk."

"Yakışıklı mı?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Kesinlikle evet ama en iyi yanı Lucas'a hiç mi hiç benzememesi. Daha çok inek bir öğrenci ile *hipster* karışımı bir tarzı var."

"Bundan hiç hoşlanmayacak."

Gülümsedim. "Biliyorum."

On Dokuz
PIPER

Başımı yastığa dayamış, dalgın dalgın telefon ekranımı kaydırıyordum. Son birkaç gündür buradaydım ve geceki kek olayından beri Lucas'la konuşmadığımızı göz ardı etmeye çalışıyordum. Onu görmek istemiyorum diyemezdim ama benimle konuşmaktansa kendi evinden kaçıp gitmesi biraz kırıcıydı.

"Pipirik." Jax yatak odamın kapısını açıp pervazına yaslandı. Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama bu onu, "Hadi, dışarı çıkıyoruz!" demekten alıkoymadı.

Kareli şortuma ve bol tişörtüme bakıp göz altımdaki maskeleri işaret ettim. "İyi, ben çıkmıyorum."

Alex köşeden başını uzattı. "Hadi ama, Pips! Çok eğleneceğiz."

Güldüm, Jax'in bana taktığı lakabı öğrenmesi uzun sürmemişti. İkisi de bana heyecan dolu gözlerle bakıyordu ve o kadar merak etmiştim ki kendimi daha fazla tutamadım. "Gelmek için sormuyorum ama nereye gidiyorsunuz?"

Jax elini yüzüne sürdü. "Ne dediğini anlamıyorum, havuza gideceğiz."

Kaşlarımı çattım. "Windsor'da olduğumuzun farkındayım ama ekim ayı sence de geceleri yüzmek için biraz soğuk değil mi?"

"Havuzun kapalı olması burada devreye giriyor. Hadi, eğlenceyi kaçırmadan önce kalk da hazırlan," dedi Jax ve cevap vermeme fırsat kalmadan sesindeki bu maceracı tona karşı koyamayacağımdan emin bir şekilde odadan çıktı.

Jax'in kamyonetini bir okulun spor merkezinin önüne park etmesi yarım saat sürdü. Önce ona, sonra da River ve Alex'e baktım ancak sırayla arabadan inmeye başladıklarında şaşıp kaldım.

Kamyonetin etrafından dolanıp Jax'in yanına giderek, "Burada ne işimiz var?" diye sordum.

"Yüzmeye geldik." Jax başını eğip kaşlarını kaldırdı.

Okulun karanlık pencerelerine bakarken midem bulanıyordu. İçeride hiçbir şey görünmüyordu. "Okul kapalı."

Jax kolunu omzuma dolayıp saçlarımı çekiştirdi. Ondan kurtulmak için bir hamle yaptım ama beni kolumdan yakaladı. "Sadece derslere giriyor, diğer zamanlarda da ders çalışıyorsun. Hadi ama, Piper. Biraz hayatın tadını çıkarmayı bil."

Yüzündeki gülümseme bulaşıcıydı, yenilgiyi kabul ederek başımı geriye düşürdüm. "Umarım yakalanmayız."

"Endişelenme, Alex güvenlik görevlisiyle yatıyor. Yani sorun yok."

İnledim. Bunu bilmeseydim de olurdu. Jax'i takip edip konan bir taşla açık bırakılmış çelik kapıdan içeri girdim, burnuma

hemencecik keskin bir klor kokusu geldi. Ardından mağaraya benzer, seslerin yankılandığı bir odaya çıktık.

Işıkların tamamı kapanmıştı ve dört bir yana yerleştirilmiş acil çıkış ışıkları olmasaydı bu olimpik havuz tamamen karanlığa gömülecekti. İçeride en az on kişi daha vardı ve çoğu kadındı ama yüzlerini net göremiyordum.

"Harika!" Alex ayakkabılarını ve tişörtünü çıkarıp parlak mavi mayosuyla bir takla attı. Her yerime su sıçradı ve kıyafetlerim ıslandı.

Arkasından, "Gerzek!" diye bağırdım.

Jax havuzun ortasından, "Girsene!" diye seslendi.

Derin bir nefes verip burada olma kararımı ciddi ciddi gözden geçirirken mini elbisemi başımın üstünden çekip çıkardım. Lila tonlarındaki en sevdiğim ipli bikinimi giymiştim. İçerisi bir anda sessizleşti ve herkesin bana baktığını fark edince yanaklarım kızardı. Midemdeki huzursuzluk yerini omurgamda bir karıncalanma hissine bıraktı ve kalın, kaslı kollar beni sert bir göğse hızlıca çekmeden önce arkama bakacak fırsatım bile olmamıştı. Havuzun kenarına doğru koşmaya başlamadan önce baharatlı kokuyu içime çektim.

"Bırak beni." Kollarında debelendim ama tutuşunu sıkılaştırdı.

"Hayatta olmaz, Fırlama," dedi Lucas ve beni kaldırıp havuza atladı, suya girene dek kolumu bırakmadı. Hiçbir şey göremiyordum, loş ışık çok yetersizdi. Lucas'ın koluna tutundum, o da beni kaldırıp gülümsedi.

Saçlarımı yüzümden çekerken ona, "Götün tekisin," diye çıkıştım.

"Hiçbir zaman değilim demedim ki." Boğuk bir kahkaha atıp havuzun karşı tarafına yüzmeye başladı, orada ona asılan bir kızın silüetini seçebiliyordum. Burnumu azıcık suyun yüzeyine

çıkarmış bir hâlde kalabalığın üzerine düşen gölgeleri izlerken vücudumu bir öfke sardı. River yanıma yaklaşıp, "İyi misin?" diye sordu, sesi alçak çıkmıştı.

Göğsümdeki sıkışmayı görmezden gelip hemen ona döndüm. "İyiyim, neden olmayayım ki?"

River, Lucas'ın yüzdüğü tarafa bakıp kafasını salladı. "Bir bilsem."

O an Alex, "River, hangi cehennemdesin?" diye bağırdı. River'ın gülümsediğini fark edince şaşırdım.

"Orada neler oluyo—"

River sözümü kesti. "Sen bana sormazsan ben de sana sormam."

Aniden ona karşı korumacı hissettim ve başımı sallayıp Jax ve Alex'in yanına yüzdüm. "Anlaştık."

Onların da hâlâ kim olduklarını çıkaramadığım kızlarla karanlık köşelere çekilmesi uzun sürmemişti. Sudan ritmik sesler duymaya başlarsam Jax'in kamyonetini çalıp onları eve taksiyle dönmek zorunda bırakacağıma şüphem yoktu.

Havuzun en uzak köşesine gidip kollarımı kenara koydum ve başımı köşeye dayadım. Burası daha loştu ve diğerlerinden uzaklaştığım için sesler azalmıştı. Ayaklarımı tembel tembel sallayarak cildime değen ılık suyun tadını çıkarmaya başladım.

Ama aniden dibimde hissettiğim nefesle irkildim ve arkamı dönmeye çalışırken ayak parmağımı duvara çarptım. "Ah!"

Geniş eller kalçalarımı kavradı ve çıplak tenim yanarken Lucas'la göz göze geldim. Yüzünü seçemiyordum ama sesi endişeli geliyordu. "Siktir. Seni korkutmak istememiştim."

Ona bu kadar yakın olmak göğsümün sıkışmasına neden olmuştu ve konuşmakta zorlandım. "Sorun yok, sadece duvarı tekmeledim."

Beni zahmetsizce havuzun kenarına oturttu, sonra da ellerini vücudumdan aşağı kaydırdı. Parmakları kalçalarımın yanına değdi. "Hangisi?"

"Ne?" Ne sorduğunu anlamaya çalışırken güçlükle yutkundum.

Kıkırdadı, göğüs kafesine dokunmamak için kendimi zor tuttum. "Hangi ayağını vurdun?"

Kahretsin. Kendimi gerçekliğe döndürmeye çalışarak kafamı iki yana salladım. "Sol."

Ellerini uyluklarımın üzerine koyup parmaklarını iç bacaklarımdan kaydırarak baldırlarımı sıkınca nefesim kesildi. Tüylerim diken diken olmuştu ve içerisi loş olduğu için şükrettim.

Lucas ayak bileğimi tutup başparmağını ayağımın içine doğru bastırdı. Başımı geriye düşürüp ellerimi arkama dayayarak hızlı nefesler alıp verdim. Dokunduğu yer ısınmaya başlamıştı, sanki içim alev almıştı.

Tüy kadar hafif dokunuşlarla parmaklarımın hepsine tek tek bastırıp, "Acıyor mu?" diye sordu.

Nefes nefese kalmış bir hâlde, "Hayır," diye cevap verdim.

Nefesi etrafımızı bir bulut gibi sarmış, havayı yoğunlaştırmıştı. Bana doğru yaklaştı, ben de bacaklarımı ayırıp ona yer açtım.

O an Jax, "Lucas, nereye gittin ulan?" diye bağırdı.

Donakaldım ve aniden bunun neden berbat bir fikir olduğunu anladım.

Lucas, "Siktir," diyerek homurdandıktan sonra gitti.

Omurgamda bir ürperti hissettim, yokluğu karşısında soğuk, bomboş hissediyordum. Bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyordum ama o birkaç saniyede tüm bildiklerimi unutmuştum.

Yirmi
LUCAS

Jax: Neredesin?

Yoldayım.

Jax: Acele et, koç ısınmalara geç kaldığını fark etmeden burada ol.

Telefonumu arka cebime koyup yerden çantamı aldım ve aceleyle odadan çıktım. Piste geç kalıyordum ve elimi çabuk tutmazsam koç beni oyundan atacaktı. Kapıya doğru yürüdüm ve elimi kapı koluna atar atmaz arkamdan bir ses geldi. Arkama dönünce Piper'ın Alex'in odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattığını gördüm. Onu görür görmez nefesim kesildi ve göğsümde bir sıkışma hissettim. Bütün bir hafta boyunca sadece birkaç kez karşılaşmıştık ve denk gelmemek için epey çaba sarf etmiştim bu yüzden şimdi onu görmeye hiç hazır değildim.

Sarı saçlarını toplayarak yüzünü ve narin boynunu açığa çıkarmış ve vücudunu saran diz üstü, sade siyah bir elbise giymişti; muhteşem görünüyordu. Onu süzerken çene kaslarım seğirdi.

Üzerindekiler bir *randevu* kıyafeti gibiydi, göğsümde bir sızı belirdi.

Homurdanmamak için kendimi tuttum. "Ne o, Fırlama? Yoksa açılış maçımıza gelmeyecek misin?"

İrkilip gözlerimin içine baktı. "Hayır, başka planlarım var."

"Ne tür planlarmış onlar?" Onu sorguya çekme hakkım olmadığını, bundan kendi isteğimle vazgeçtiğimi çok iyi biliyordum ama onu odama kilitlemek istediğime yemin edebilirdim.

Piper elini beline koyup ayağını yere vurdu. "Randevum var. Av, otururak kazanılmaz; bunu sen de biliyorsun."

Siktir. Ellerimi yumruk yapıp kendime hâkim olmaya çalıştım, ona kızmak mı yoksa gitmemesi için yalvarmak mı istediğimden emin değildim.

Güçlükle yutkunup kendimi toparladım. "Çok hoş görünüyorsun, Piper."

Gözleri kocaman açıldı, sonra bakışlarını yere çevirdi. Belli ki beklediği tepki bu değildi. Başparmağımı pembe yanaklarında gezdirip başını geriye eğerek onu gözlerimin içine bakmaya zorlamak istiyordum.

Zil çalınca ânın büyüsü bozuldu ve ben de kapıyı açtım.

Karşımda kumaş pantolon ve beyaz bir gömlek giyen, çelimsiz bir herif duruyordu. Beni daha iyi görebilmek için gözlüklerini yukarı kaldırdı. Piper'ın şimdiki tipi bu muydu yani? Bir çeşit entelektüel hipster mı?

Boğazını temizleyip, "Şey, Piper burada mı?" diye sordu.

"Sen kimsin?" Güya işine karışmayacaktım ancak bu kadar sabredebilmiştim.

Sesini yükselterek arkama bakmaya çalıştı. "Onu almaya geldim. Geleceğimi biliyor."

"Ne için geldiğini değil, kim olduğunu sordum." Kapının önüne dikilip Piper'ı gizlemeye çalıştım ama kolumun altından sıyrılıp kapıda duran herife gülümsedi.

"Sen ona bakma, kendisi aşırı korumacı bir abinin en yakını olur." Göğsümde keskin bir acı hissettim, Piper da cümlesine devam etmeden önce gözle görülür bir şekilde irkilmişti. "Zararsızdır."

Kapıdan çıkıp oğlanın parlak siyah BMW'sine doğru yürüdü ve arkasına bakıp, "Beni beklemeyin," dedi.

Siktir. Kan beynime sıçramıştı, etrafımdaki sesleri duyamaz olmuştum. Bir adım atsam onu tekrar eve sokabileceğimi bildiğimden kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Onların arabayla uzaklaşmasını bekledim ve köşeyi dönene kadar eve girmedim. Sonra kapıyı arkamdan yavaşça kapattım ve yumruğumu duvara vurup parmak eklemlerimi parçaladım. Elimin acısı, kalbimin derinliklerinde hissettiğim sancıyı ve kafamın içindeki sesi biraz olsun hafifletmişti. Kalbim âdeta göğsümü delip geçmek istiyor, acı bedenimden dışarı taşıyordu ama bastırmaya çalıştım. Onu korumak benim görevim değildi ve kendimden başka suçlayacak kimsem yoktu. Kafamı duvara yaslayıp derin nefesler alıp verirken cebimdeki telefonum titredi.

Jax: Acele etsene lan.

Sıram geldiğinde piste çıktım, kalbim deli gibi çarpıyordu. Zihnimdeki sesleri susturup oyuna odaklanmaya çalışırken yüzüme temas eden soğuk havayı hissedebiliyordum ama ne yaparsam yapayım Piper'ın o dar, siyah elbisenin içindeki görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu.

İlk beşteki forvet, benim engel olmam gereken pası aldı ve buzun üzerinde hızla kaymaya başladı. Ona yetişmek için acele ederken bacaklarımdaki kaslar acıyordu ve oyuncu zahmetsizce kalecinin yanından süzülerek pakı sağ üst köşeye gönderip golünü attı.

Siktir. Koçun yedek kulübesinden nasıl bağırdığını duyabiliyordum ama adımlarımı hızlandırıp pakı alan oyuncuyu kovalarken gözüm öfkeden kararmıştı. Oyuncuyu cama doğru ittiğimde inledi ama savunmam kusursuzdu.

Beni üzerinden atıp, "Çaylak gibi oynuyorsun, annem bile seni geçer," diye homurdandı.

Gerginliğimi atmak için neyin işe yarayacağını çok iyi bildiğimden ona kendimden emin bir gülümseme sundum. "Yapma ama, annen kalmam için yalvarır desek daha doğru olur."

Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve piste döndü. "Seni pataklamak benim için bir zevk." Eldivenlerini yere atıp saldırmaya hazırlandı ama çoktan ilk yumruğumu kaskın onu korumadığı tek yere, yani kulağına indirmiştim. Ayakta sendeledi, üzerine atılıp bir apakartla onu yere serdim. Uzaktan ıslıklar ve bağırış sesleri geliyordu ama durmadım. Kayıp sertçe dizlerinin üstüne düştü, ona bir yumruk daha indirecekken güçlü bir kol arkamdan gelip beni tuttu.

River, "Bırak onu, Lucas. Sen böyle biri değilsin," deyip beni sakin ama yargılayıcı bir tonda uyardı.

Derin bir nefes verip doğruldum. Haklıydı. Ben yerde yatan birine vurmaz, buzun üstünde sinirlenmezdim. Kahretsin. Benim işim defans yapmak, milleti dövmek değil.

Bir hakem beni karnımdan tutup bir çocukmuşum gibi ceza alanına doğru çekti. Sürüklenirken direnmeden onun beni yönlendirmesine izin verdim. "Tamam, tamam. Sakinim."

Hakem bana bakıp kaşlarını kaldırdı. "Normalde böyle davranmazsın, sakın bunu alışkanlık hâline getirme."

Başımı aşağı yukarı sallayıp ceza alanına girdim. Diğer oyuncu da kendi tarafından bana bir şeyler bağırıp duruyordu ama onu duymazdan gelip oyuna odaklandım. Karşı takım bir gol daha attı ve yanımdan tezahürat sesleri yükseldi, dişlerimi gıcırdattım. Ne boktan bir geceydi ama.

Bitiş zili çaldı ve üçüncü yarının molası başladı. Hızlıca saate bir göz atınca 9-2 geride olduğumuzu gördüm. Sezona feci bir başlangıç yapmıştık. Soyunma odasına giden tünelde sopamı duvara vurdum ama koç beni omuz pedimden yakaladı.

"Neyin var bilmiyorum ama kendine çekidüzen vermen lazım. O gollerin üçünü sen oyundayken yedik. Bundan daha iyisini yapabileceğini biliyorum." Elini çekip gözlerimin içine baktı. "Şimdi soyunma odasına gir ve takımına maçı çevirebileceklerini söyle."

Kendim bile buna inanmıyorken onları nasıl aksine ikna edebilirdim ki? Kaskımı çıkarıp kolumun altına sıkıştırdım, sonra da derin bir nefes alıp soyunma odasına girdim. Oda ter ve enerji içeceği kokuyordu ve herkes kendi arasında fısıldaşıyordu. Hiçbiri durumdan memnun değildi. "Dinleyin, millet. Berbat bir iş çıkardık. Bu maçı kazanmak istiyorsanız kendinize gelin." Elimi saçlarımın arasından geçirdim, bu konuda sahiden berbattım. "Bu maçı alacağız."

Oyuncular yarım ağız beni onayladı ama böyle bir konuşmanın üstüne daha iyi bir tepki bekleyemezdim. Jax'in yanına

oturup suratındaki ifadeyi görmezden geldim. Kafamdakileri, her şeye burnunu sokan bu herifle konuşacak değildim.

Boğazını temizledi ve ben ona bakmayınca omzumu itti. "Derdin ne senin?"

"Bir şeyim yok, sadece kötü bir maçtı. Olur böyle şeyler." Diyeceklerim bitince dişlerimi sıktım.

"Başkalarına olur, sana asla. Artık yalan söylemeyi kes. Neler oluyor?"

Derin bir nefes alıp başımı dolap kapağına yasladım. "Piper randevuya çıktı."

"Ne?" Hemen yerinden fırladı, ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. Sonra gülümsedi. "Kıskanmışsın, dostum."

Sinirlenerek elimi ensemin arkasına götürdüm. "Evet, kıskandım."

"Derdin ne bilmiyorum ama Piper'la ilişkinin içine ettin ve *bunun* için pişman olacaksın." Sesi sert çıkmıştı, azarlanmış gibi hissettiğimden ağırlığımı diğer ayağıma verdim.

"Kes şunu, dostum. Anlamadığın şeyler var." *Kimsenin anlamadığı şeyler.*

"Sonsuza dek senin sorunlarını çözmeni bekleyemez."

"Mesele de o ya, hayatına devam etmesini istiyorum." Bakışlarımdan yalan söylediğimi anlamasın diye başımı geriye yaslayıp tavana baktım.

"Sen kendine bunları söylemeye devam et. Belki herkesi inandırırsın ama ben ona nasıl baktığını görüyorum. Başından beri." Bakışları yumuşadı. "Sorun neyse bana anlatabilirsin. Ne olduysa Marcus'un ölümünden sonra oldu, farkındayım." Enerji içeceğinden uzun bir yudum aldı. "Artık hepimizin olanları unutma zamanı geldi."

Yirmi Bir
PIPER

Telefonuma göz ucuyla bakıp inlememi bastırdım. Üçüncü yarıdaydık ve Huskies iki gol daha yemişti. Restoranın rustik, Fransız atmosferi hoşuma gitse de burası yerine maçı izleyebileceğim bir barda olmayı tercih edebilirdim. Yine de birkaç dakikada bir gizlice skoru kontrol ediyordum.

Eric, ellerimi sakladığım yere bakıp, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Başımı kucağıma koyduğum telefondan kaldırıp dişlediğim dudağımı serbest bıraktım. *Kahretsin.* "Hayır bir şey yok, özür dilerim."

"Piper. Dikkati dağınık bir kızı nerede görsem tanırım. Neye bakıyorsun?"

"Kızmayacağına söz ver."

"Endişelendim doğrusu ama söz. Söyle bakalım." Eric öne eğilince ne kadar sevimli olduğunu fark ettim. Neden ona karşı bir şey hissetmiyordum? Komikti, zekiydi ve randevumuzda onu

neredeyse görmezden gelmeme rağmen kızmamasına bakılırsa uyumlu bir karakteri vardı.

Bir nefes verdim. "Huskies 11-4 yeniliyor, çok sert."

Kaşlarını kaldırıp, "Huskies taraftarı mısın?" diye sordu.

Ellerimi birbirine kenetledim. "Oyuncular yakın arkadaşlarım."

Beni dikkatle süzüp yüzümü inceledi. "İçlerinden biri de evinde kaldığın adam mı?"

Yanaklarım kızarmıştı ve utandığımı saklamaya çalışmadım. "Evet."

Eric başını aşağı yukarı sallayıp, "Ben de öyle düşünmüştüm, aranızda bir şey mi var?" diye sordu.

Gülümsedim. "Anlatamayacağım kadar çok şey var."

"Seni eve bırakayım, olur mu?" Derin bir nefes verip eliyle garsona işaret yaptı.

Öfkeyle karışık hayal kırıklığı göğsümü sıkıştırmıştı. Lucas'ın her şeyi mahvetmesine izin vermemeliydim. Onu unutmalıydım. Bu olanlar yüzünden terapistimle uzun bir görüntülü görüşme yapmamız gerekecekti.

Radyodan gelen kısık müzik sesini saymazsak eve dönüş yolu sessizdi. Parmaklarımı deri koltuğun kırmızı dikişlerinin üzerinde gezdirdim. Sonra derin bir nefes alıp pencereden dışarıyı seyretmeye başladım. Her şeyi mahvetmiştim. Beni istemediğini her hareketiyle belli eden birine takılı kalmak yerine dikkatimi Eric'e vermeliydim. Ama artık her şey için çok geçti ve bu feci akşamın ardından Eric'in benimle bir daha konuşacağını sanmıyordum.

Oğlanların evinin arka otoparkına girdiğinde hemen inmemi isteyeceğini sanmıştım ama arabayı park etti ve yüzüne bir tebessüm kondurup yumuşak bir ses tonuyla, "Bu gece pek planladığımız gibi gitmedi, değil mi?" diye sordu.

"Evet, öyle oldu," dedim gülerek ve yüzümü buruşturdum. "Gerçekten üzgünüm."

"Önemli değil. Sonraki sefer telafi edersin." Sesi rahat ve samimi geliyordu.

Gözlerimi devirip, "Tekrar çıkmak istiyor musun ki?" diye sordum.

Omuz silkti. "Bir şans daha vermek isterim."

Gülümsedim. "Buna sevindim."

Hafifçe başını salladıktan sonra, "Cevap sende," dedi ve ikimizi işaret etti. "Bir şans daha verilmeli mi? Yoksa onda mı takılı kaldın?"

Ne ona yalan söylemek ne de Lucas'ın benden bir ihtimali daha çalmasına izin vermek istiyordum. Farkında olmadan hayatımın büyük bir kısmının iplerini ona vermiştim ve bunun sorumlusu bendim. Tüm kararlarımı onu düşünerek almaktan bıkmıştım. Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Bir şans daha verilmeli."

Tebessüm edip bana yaklaştı, nefesini dudaklarımda hissediyordum. Sonrasında ne geleceğini çok iyi bildiğimden kalbim deli gibi atıyor, kulaklarım çınlıyordu. Biraz daha yaklaşınca kapı koluna uzandım ve açıp indim.

"İyi geceler. Akşam yemeği için teşekkürler. Tekrar özür dilerim." Kapıyı kapatırken yanaklarım yanıyordu, iyice saçmalamıştım.

"Cuma gününe ne dersin?" Hafifçe başını sallayıp ben kapıyı kapatmadan önce göz teması kurabilmek için aşağı doğru eğildi.

Yutkundum. "Sınıfta görüşürüz."

Bana kocaman gülümseyip, "Mutlaka," dedi.

Eve girdiğimde ışıklar yanmıyordu, büyük olasılıkla maç sonu bir yerlere gitmişlerdi. Derin bir nefes verdim. Lucas, söz konusu dışarı çıkmak olunca benden daha iyiydi. Muhtemelen o aptal oyun yüzünden skor için yarışıyorlardı. Göğsümün sıkıştığını hissettim ve güçlükle nefes aldım.

Dişlerimi sıkıp ellerimi yumruk yaptım. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti. Artık ondan gerçekten vazgeçmeliydim yoksa bu durum beni mahvedecekti. Eninde sonunda o kızlardan birini eve getirecekti ve kendime hâkim olamazsam bu manzara beni öldürecekti.

Odamdan pijamalarımı alıp banyoya gittim ve paslanmaz çelik kolu, bu gecenin anılarını yakacak sıcaklıkta su akana dek çevirdim. Üzerimdekileri çıkarıp suyun ısınmasını bekledim.

Eric iyi biriydi ve onunla ikinci kez buluşmayı gerçekten istiyordum ama Lucas aklıma geldiğinde göğsümde hissettiğim sıkışma, henüz hazır olmadığımı söylüyordu. Beni istemediği açık olan biri için daha fazla zaman kaybetmemeyi ummaktan başka elimden bir şey gelmiyordu.

Buhar banyoya dolunca suyun altına girdim ve inledim. Başımı suyun altına soktum ve kenardan bir şampuan şişesi aldım. Saçıma döktüğümde duş sandal ağacı ve tarçın kokusuyla doldu. Gözümü aralayınca yanlışlıkla onun şişesini aldığımı fark ettim ve soğuk fayanslara yaslanıp başımı geriye atarak tanıdık kokusunu içime çektim. Koku beni rahatlatmıştı ve güvende hissettirmişti. Böyle hislere kapılmayalı bir yıldan fazla zaman olmuştu ve gözümü kapatıp ânın tadını çıkardım. Uçurumdan suya atlamadan önce beni kollarıyla sarıp sarmaladığı ve "*Yanındayım,*" diye fısıldadığı an...

Göğsümü kaplayan sızı gözlerimi yaşarttı. Kardeşimi, eski hayatımızı özlüyordum. Paramparçaydım ama toparlanmış numarası yapıyordum.

Artık buna bir son vermem gerekiyordu.

Kurulanıp saçlarımı havluyla sardım ve bol bir tişört ile boxera benzer mavi-beyaz puantiyeli bir şort giydim.

Tam film izlemek için kanepeye kurulmuştum ki kapı açıldı ve Lucas, Jax'i yanında sürükleyerek içeri girdi.

"Aman Tanrım. Jax, iyi misin?" Hemen koltuktan fırlayıp yanlarına koştum.

"Tabii... Ki... Pips..." Jax her kelimeyi anlaşılmayacak bir biçimde yuvarlıyordu.

"İyi, sadece biraz fazla içti," dedi Lucas ve arkadaşını biraz daha yukarı kaldırmaya çalıştı.

Normalde Jax sarhoşken çok komik olurdu ama bu gece onda bir gariplik vardı. Bu hâline alkollü demek az kalırdı, zilzurna sarhoştu ve Lucas onu sırtlamıştı. Gözlerini açamıyordu ve Lucas dengede durmaya çalışırken Jax sallanıyordu, az kalsın ikisi de düşecekti.

Jax'in diğer kolunu omzuma attım ve dengede kalmalarına yardımcı oldum.

"Beni böyle görmeni istemiyorum, Pips. Olmaz," diyerek sızlandı Jax.

Sesinde yıkılmış bir ton vardı, sanki tüm neşesi gitmişti. Ses tonumu sabit tutmak için uğraşarak, "Sorun yok, birbirimize emanetiz, değil mi?" dedim.

"Doğru..." Elini ağzına götürüp, "Kusacağım," dedi. Birlikte banyoya gittik, dizlerinin üzerine çöktü ve kusmaya başladı. Bir yandan da, "Özür dilerim," diye mırıldanıyordu.

"Sorun yok, iyi olacaksın." Saçlarını yüzünden geriye doğru çektim ve kolunu klozetin arkasına koyup iyice eğilmesine yardım ettim. Çok rahat sayılmazdı ama idare ederdi.

"Onu çok özledim, çok." Jax'in sesi çatlayınca yüreğim sızladı.

"Ben de, Jaxie ama kendini toparlamalısın. Tamam mı?" Lucas'a bakıp, "Çok mu sık içiyor?" diye fısıldadım.

Bakışlarını zeminden ayırmadı ama çene kasları gerilmişti. "Olması gerekenden sık. Herkesin başa çıkma yöntemi farklı." Sesi sert ve savunmacıydı ama bunu yapmasına gerek yoktu.

"Ben de Jax'i çok seviyorum, tamam mı?"

Lucas'ın omuzları gevşedi ve küvetin kenarına dayandı. "Siktir, Piper. Sevdiğinin farkındayım ama zor bir yıl geçirdik ve dağılmaması için çaba sarf ediyorum."

Kollarının arasına kıvrılıp ona sıkıca sarılmak istesem de yerimden kıpırdamadım ve Jax'in saçlarını okşamaya devam ettim.

Daha fazla kusmayacağını anlayınca Lucas'ın, onun tişörtünü çıkartmasına yardım ettim, sonra da yüzünü temiz bir mendille sildim.

Lucas ona iki hap ve bir bardak su uzatıp, "Sadece birkaç yudum al," dedi.

Jax sızlandı ama itaat edip hapları içti, sonra da Lucas'ın onu odasına taşımasına izin verdi. Kapının pervazına yaslanıp Lucas'ın, Jax'i yüzüstü yatırmasını, yatağın kenarına da bir çöp kovası koymasını seyrettim.

Geçmesi için kenara çekildim, sonra da peşinden oturma odasına gittim. "Neden bana söylemedin?"

"İyi olmadığını bilmeni istemedi." Lucas bana o kadar yaklaşmıştı ki gömleği elime değiyordu. Başımı göğsüne yaslayıp kokusunu içime çektim.

"Hiçbirimiz iyi değiliz." Ağlamamak için mücadele verirken boğazım yanıyordu. Artık gözüm Jax'in üzerinde olacaktı ve gülümseyen yüzüne şüpheyle yaklaşacaktım. Kızlarla takılarak acısını bastırmaya çalışıyordu. Hiçbirini eve getirmez, isimlerini ağzına almazdı. Acısını unutma biçimi kendini uyuşturmaktı.

Lucas enseme dokunup başparmağını omzumdan boynuma doğru gezdirerek beni yatıştırdı. "İyi olacak." Sonra da geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Hepimiz iyi olacağız."

Yirmi İki
LUCAS

Üzerine battaniye örtünce Jax uykusunda mırıldandı ve gözlerini araladı. "Özür dilerim, dostum."

"Saçmalama. Her zaman yanındayım." Yatağının yanına bir bardak su koydum. Sabahki hâlini düşünmek bile istemiyordum. "Buna sarhoş olduğun zamanlar da dâhil."

Gülümsedi, sonra sızlanarak, "Saat kaç?" diye sordu.

"Üç. Eve geleli birkaç saat oldu. Yatmadan önce seni bir kez daha kontrol etmek istedim."

"Hâlâ başım dönüyor, çok mu kötüydü?" Elini yatağın kenarına koyup dengesini sağlamaya çalıştı.

"Partide ön kapıdan fırladın." Sonraki kısmı söylemek neredeyse vicdanımı sızlatacaktı.

"İyi. Hiç değilse kanepelerini mahvetmemişim." Rahat bir nefes aldı.

Gülmemek için yanağımı ısırıp devam ettim. "Yok, onun yerine kapıda oturan kızın üzerine kusmuşsun."

Jax başını kaldırdı ve yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için yüzümü incelemeye başladı. "Ciddi misin?"

"Maalesef ciddiyim. Kız çığlığı bastı."

Başını yastığa gömdü, sesi boğuk çıkıyordu. "Siktir. Gördük yapmışım."

Hafifçe omzuna dokunup, "Her neyse," dedim. "Haftaya kızı dışarı çıkar, bir şeyi kalmaz."

"Güzel miydi bari?" dedi ve suyundan uzun bir yudum aldı.

Bir kahkaha patlattım. "Kusmuğuna bulanmış bir kızın güzel olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Bu gece skor yapamadım ama yine de senden öndeyim. O ne olacak?" Bana bilmiş bir bakış attı. "Bu gece birileriyle takılmadıysan tabii."

"Bu konuyu kapat."

"Yani Av'ı kaybedeceksin?" dedi sırıtarak. Meraklı piç.

Bir adım geri çekilip omuz silktim. "İkimiz de yarışmak gibi bir niyetim olmadığını biliyoruz."

"Onunla konuşabilirdin." Kelimeleri yuvarlıyordu, uykuya dalmak üzereydi.

Derin bir nefes verdim ve odama doğru yürüdüm. Piper'ın odasıyla ortak duvarımıza yaslandım ve yere oturdum. Ayaklarımı önüme uzatıp başımı geriye yasladım. Az önce göğsüme yaslandığında ondan uzaklaşmak zorunda kalmam canımı çok yakmıştı. Hâlbuki onu kollarıma alıp yüzümü boynunun kıvrımına dökülen saçlarına gömmek istemiştim.

Jax'in söyledikleri kafamda dönüp duruyordu. *Onunla konuşabilirdin.* Ama bu düşünce midemi huzursuz ediyordu. Yaptığım şeyi duyduğunda yumuşacık mavi bakışları sertleşirse buna dayanamazdım. Şimdi benden nefret ediyor olabilirdi ama aksi takdirde tiksinecekti.

Bu gece randevuda olduğunu bilmek beni delirtmişti. Hayatımın en kötü maçını oynamıştım ve koçum da bunu açık açık söylemişti. Takımın kaptanı bendim ama işimi yapamıyordum. Onun başka biriyle olduğu düşüncesi bile göğsüme âdeta bir bıçak gibi saplanıyor, sırf zevk için organlarım deşiliyormuş gibi hissettiriyordu.

İnledim. Av konusu konuşulurken birini tavlamaktan, başkasıyla *birliktelik* yaşamaktan büyük bir mesele değilmiş gibi bahsedince mahvolmuştum. Piper'a ihanet ediyormuş gibi hissetmeden başka birine bakmam bile mümkün değildi. Benim olmamasının bir önemi yoktu, sadece artık onunla olamamak ve onu bir başkasıyla görmek canımı çok yakıyordu.

Duvardan önce bir hışırtı sesi, sonra da hafif bir inilti duyuldu. Kulağımı duvara dayadım ve ağladığım duyunca irkildim.

Telefonumu çıkarıp Grief Anonymous uygulamasını açtım ve ona bir mesaj gönderdim. Aylar önce adını değiştirmiştim.

Randevunda kaçırılmadığını kontrol etmek istedim.

Telefonu duvarın diğer tarafında bipledi, çarşafın hışırtısını ve bir eliyle komodine uzandığını duyabiliyordum.

Fırlama: Bok gibi geçti.

Bu mesaj beni bu kadar memnun ettiği için kendimi kötü hissettim. Kalkıp mutfağa gittim ve büyük bir kap, yumurta, süt, tarçın ve un çıkardım.

O kadar mı kötüydü?

Fırlama: Tahmin bile edemezsin. Yarın hepsini anlatırım.

Koridorun kapısı açıldı ve köşeyi dönmeden önce ayak seslerini duydum. İrkildi, sonra rahat bir nefes verip, "Tanrım, ödümü kopardın," dedi.

Yutkundum ve omzundan sarkan bol tişörtünü ve altından zar zor görünen kısacık şortunu süzdüm. Boğazımı temizleyip elime bir yumurta aldım. "Uyku tutmadı. Bir şeyler yemek iyi gelir diye düşündüm."

Bana baktı, sonra da mutfağa girmeden önce kaşlarını çatıp, "Yardım edeyim mi?" diye sordu.

"Olur, bunların ölçüsünü ayarlayabilirsin." Ona unu, kabartma tozunu ve tarif kitabını uzattım.

O da malzemeleri ölçü kabına doldurup büyük bir kâseye döktü. Sonra da sırıtarak, "Ee, bu akşamki maçta neler oldu öyle?" dedi.

İnledim. "Gördün, değil mi?"

"Maçta bok gibi oynayıp üç kez topu rakibine kaptırdığını mı?" Güldüm. "Evet, gördüm."

"Kahretsin, neden bunu yüzüme vuruyorsun ki?" Son yumurtayı da kırıp kabuklarını çöpe attıktan sonra gülümsedim. "Hem senin randevun yok muydu?"

Yüzü o tadı, pembe tona büründü ve dudağının köşesini ısırdı. Bu manzara karşısında ağzım sulanmış ve aletim sertleşmişti, vücudum ona yaklaşmak için bana yalvarıyordu. Öksürüp kâseyi elinden aldım ve içine şekeri koyup telle çırpmaya başladım. O oğlanla ilgilenmesi gerekirken beni izlediğini bilmek beni çok mutlu etmişti. "Eminim sana çok kızmıştır."

"Bana tekrar buluşmayı teklif etti."

Bakışlarım ona kaydı. Beni dikkatlice izliyor, âdeta ifademi anlamlandırmaya çalışıyordu. "Gidecek misin?"

"Sanırım," dedi, hâlâ tepkimi izliyordu.

Sırtımdaki kasların gerildiğini, ağzımın kuruduğunu hissettim. Bu histen nefret ediyordum. Onu sonsuza kadar kaybetmek üzereyken kendimden uzaklaştıracak gücüm yoktu. Parmağımı un karışımına batırıp burnunun ucuna sürdüm.

Ağzı açık kalmıştı, alaycı bir şekilde güldü. "Bunu yapmış olamazsın."

"Şurada bir şey kalmış," deyip burnunu işaret ettim.

"Öyle mi?" diye homurdandı ve üzerime bir avuç un fırlattı.

Tişörtüm un lekesi olunca, "İşte şimdi bittin," dedim.

"Sen başlattın!" dedi ve sevinçle haykırarak adanın diğer tarafından dolaştı. Yüzündeki gülümseme nefesimi kesmişti. Onu çok özlemiştim. Elimdeki unla onu kovaladım ve hemen belinden yakaladım.

"Hayır. Hayır. Hayır. Hayır." Kolumda kıvranıp kaçmaya çalıştı ve kıçı sertleşen aletime değdiğinde neredeyse inleyecektim.

"Bunu hak ettin." Yüzünü kapatmak için uzandım ama dönünce parmaklarım çenesine değip sonra da boğazına doğru kaydı.

Hareketsiz kaldı, kolumun altında kalp atışlarını hissedebiliyordum. Yerimi değiştirip burnumu boynuna dayayınca tüylerinin diken diken olduğunu ve ürperdiğini fark edince gülümsedim. Bir elimi boynuna koyup onu sabitlerken diğer elimi vücudunda gezdirdim.

Parmaklarım karnının üzerindeyken nefesini tuttu, aramızda küçük bir mesafe bırakmıştım. Etrafımızdaki hava iyice yoğunlaştı, nefeslerim giderek ağırlaşıyor, kokusunu içime çekip ona dokunursam nasıl hissedeceğini hayal ediyordum.

Şortunun ince kumaşı avucuma değdi, sonra da uyluklarının sıcaklığı avuç içlerime yayıldı. Piper başını geriye yaslayıp omzuma dayadı, bana teslim olmuştu. Parmaklarımı boğazına sıkıca doladığımda inledi.

Siktir. Uyluklarımı öne doğru hareket ettirerek aletimi kıçına sürttüm, o da kendini bana bastırdı. Nefes almam gerektiğini hatırlamadan önce zihnim bir anlığına durdu.

Parmaklarımı uyluklarının içinde gezdirdim, o da bana yer açmak için duruşunu değiştirdi. Nabzım deli gibi atıyordu ve kalbimin sesinden başka hiçbir şey duyamıyordum. Parmaklarım hâlâ bacak arasını teğet geçiyordu, inleyince ben de mırıldandım. Ona dokunmak, benim için düşündüğüm kadar ıslanıp ıslanmadığını görmek için can atıyordum. Aletimi kayganlığına daldırdığım ânın anıları zihnime akın ediyordu...

Bu düşünce kendime gelmeme yetti ve hızlıca ondan uzaklaşıp geri çekildim. Birden sıcaklığı kaybolup soğuk hava tenime çarpınca yaptığımdan anında pişman oldum.

Piper gözlerini kocaman açıp bana baktı. "Benim yüzümden mi?"

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır. Tabii ki hayır," dedim.

"O zaman sorun ne?" Çok sakin ve soğukkanlıydı ama sonraki sözleri beni mahvetmeye yetti. "Öncesinde hiçbir şey olmamıştı. Sadece arkadaştık ve o, bir gecelik bir şeydi."

Ona doğru bir adım attım ama geri çekildi. "Siktir, Piper. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmüyorum, *biliyorum* Lucas. Bundan daha fazlası olsaydı, öylece ortadan kaybolmazdın."

İnledim ve onu tutmamak için ellerimi yumruk yaptım. Dönüp parmaklarımı başımın üstünde kavuşturdum. "Özür dilerim."

"Yapma, Lucas. Özür dilemene gerek yok... Sadece... Unutmam gerek."

Arkamı döndüm ve bana yalvararak bakan mavi gözlerle karşılaştım. Bana doğru tereddütle bir adım attı.

Parmak uçlarına yükseldi ve dudaklarımın köşesine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Bana unuttur."

Siktir. O an irademi, bir lastik gibi kopunca parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim ve dudaklarına gömüldüm. Tatlı tadını dudaklarımda hissedince kendimi onda kaybettim. Parmaklarımı kalçalarının altından geçirip onu tezgâhın üzerine oturttum, sonra da vücudumu bacak arasına hizaladım. Dudaklarımı ıslattı ve dilini dilimin üzerinde gezdirdikten sonra dişlerini alt dudağıma geçirip yine dilinin yardımıyla acımı dindirdi.

Parmaklarımla dizlerini kavrayıp onu kendime doğru çektim, sıcaklığını aletimde hissettiğimde inledim. Tırnaklarını omzuma geçirdi ve arzuladığı sürtünmeye ulaşmak için çabalarken ileri geri hareket etmeye başladı. Dudaklarımı açıkta kalan boynuna gömdüm ve kalçalarını kavrayıp kulağına öpücükler kondurdum. "Öyle yoğun bir zevk yaşayacaksın ki unutmak bile istemeyeceksin çünkü düşünemez hâle geleceksin." Karnındaki sıcaklık avuçlarımı yakana dek elimi aşağı yukarı gezdirmeye başladım. "Ve kendine gelmene fırsat kalmadan aynısını bir kez daha yapacağım."

O inleyerek başını geriye düşürdü, ben de tişörtünü kaldırarak her bir santimini yavaş yavaş açığa çıkarmaya başladım. Aşağı uzanıp ince kumaşı başından geçirmeme yardım etti, sonra da dirseklerinin üzerine yaslandı. Karşımda uzanan vücudunu görünce aletim zonkladı. Küçük göğüsleri ve gül pembesi meme uçlarıyla feci çekici görünüyordu. "Mükemmel," diye fısıldadım.

Dilimi göbek deliğinin etrafında gezdirdim, sonra göğüs kemiğine kadar ıslak bir çizgi çizdim. Asi, mavi bakışlarıyla göz

göze geldik ve başımı eğip göğsünün altını yaladım. Nefesi hızlanırken tırnaklarını tenime batırdı ama acele etmedim, bunun son olacağını biliyordum. Hak etmediğimin farkındaydım ama bencil davranarak her saniyenin tadını çıkarıyordum.

Meme ucuna nefesimi verdiğimde acı içinde inleyince ağzıma aldım. Uzun, yavaş darbelerle meme ucunu kendime çekerken altımda kıvranıyordu, diğer meme ucunu da başparmağım ve işaret parmağımın arasına alıp yuvarlamaya başladım ve bana her sürtündüğünde sıktım.

"Lucas—" Sözünü kesip ağzını kapattım ve ellerimi sıcak uyluklarında gezdirdim. Parmak uçlarım bacaklarının dışını okşarken başparmaklarımı iç kısımda gezdirdim. Avuç içlerimi yavaş yavaş pürüzsüz teninde yukarı kaydırmaya başladım ve başparmağımla şortunun geniş kenarından içeri girdim. İnleyip tişörtümü tuttu ve beni kendine çekti.

Uzaklaşıp "Hoşuna gidiyor mu?" diye sordum.

"Evet... Lütfen. Tanrım."

Zevk aldığını görünce gülümsedim ve elimi yukarı kaydırdım, aramızdaki engel kalkıp tenlerimiz birbirine değdiğinde inledim. Alnımı boynunun kıvrımına gömüp, "Siktir, beni öldüreceksin," dedim.

Artık pijamasının altına hiçbir şey giymeden dolaştığını biliyordum ve bu yüzden onu her gördüğümde can çekişecektim. Derin bir nefes alıp kokusunu içime çektim ve başparmağımı klitorisine kaydırınca ıslaklığıyla karşılaştım. Verdiğim nefesle göğsüm çöktü ve bana doğru kayıp fazlasını isterken nefes alamadım.

İki parmağımı klitorisine bastırdım ve başparmağımın ucuyla klitorisinin etrafında daireler çizerken kulak memesini ısırdım. "İşte böyle, güzelim. Parmaklarımı becer, ihtiyacın olanı al."

Bir çığlık atıp başını geriye düşürdü, ben de dudaklarımı meme ucundan ayırmadan dilimi etrafında gezdirdim. Avucumu

klitorisine bastırıp küçük daireler çizdikten sonra parmaklarımı içine soktum.

Zevkin doruğuna yaklaşırken vücudu kollarımda titriyordu. Üçüncü parmağımı da içine sokup meme ucunu dişlerimin arasında gezdirdim. Vücudu gerildi ve titreyerek boşalmaya başladı, boşta kalan elimle ağzını kapatıp çığlıklarını bastırdım.

Başımı karnına yasladım, hazzın tatlı kokusu burnuma dolarken aletim içine girmek için can atıyordu. Titrerken nefes verdim, sonra da kalkıp mutfağa baktım.

Yaşlı gözlerle bana baktı, sonra da mutfakta bıraktığımız dağınıklığı fark etti. Doğruldu. "Siktir."

Eğilip alnına bir öpücük kondurdum, sonra geri çekilip, "Ben temizlerim, sen dinlen," dedim.

Bana kederli bir bakış atıp başıyla onayladı, ben de onu tezgâhtan indirdim ve tişörtünü giymesini izledim.

"İyi geceler, Lucas. Bir de teşekkürler." Güçlükle yutkundu ve bakışlarını kaçırdı.

Sesi donuktu ve mecburiyet gereği konuşuyormuş gibi bir hâli vardı. Onu göğsüme çekip ne kadar çok istediğimi göstermek istesem de dondum ve odasına doğru giderken öylece arkasından bakakaldım.

Kapısının kilidi tıkırdayınca göğsüm çöktü, kaslarım ona koşmak, ondan af dilemek için can çekişiyordu. Her şeyin çok daha farklı olmasını diledim ama olmadı. Marcus'un ölümünden ben sorumluydum ve bunu öğrenirse beni asla affetmezdi.

Bu gece ona dokunmamam gerektiğini bildiğim için midemde bir huzursuzluk hissediyordum ama isterse yine aynısını yapacağımın da gayet farkındaydım.

Yirmi Üç
PIPER

Arka kapıyı bir hışımla açtım ve terden ıslanmış saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp girişteki banka oturdum. Kendi kendime mırıldanarak koşu ayakkabılarımın bağcıklarını çözdüm ve Lucas'ın beni itip yanımdan geçerek tek kelime etmeden odasına gidişini görmezden geldim. Dişlerimi sıktım. Bu konuyu açan kişi ben olmamalıydım.

Onun ne kadar soğuk davranabileceğini hatırlamak, "Belki de," ile başlayan cümleler kurmakla ne kadar aptallık ettiğimi anlamamı sağlamıştı. Mutfakta olanlardan bu yana iki gece geçmişti ve işlerin biraz olsun değişeceğini ummuştum. Alnımdan öpmüştü yahu! Ona yeniden âşık olmayı istediğim falan yoktu, geçen yıl tüm anılarımı, umutlarımı ve hayallerimi küçücük bir kutuya tıkmaya çalışmakla geçmişti. Sonra da o kutuyu alıp kilitlemiş ve kimsenin ulaşamayacağı kadar soğuk ve derin bir yere gömmüştüm.

Hiç değilse böyle olmasını planlamıştım ama sonra bir orgazma teslim olmuştum ve tüm buzlarımı eriterek beni bir su birikintisine çevirmesine izin vermiştim ancak yine birkaç gün boyunca benimle konuşmayarak aramıza duvar örmüştü. Tek kelime dahi etmemişti.

Sonra da hiçbir şey olmamış gibi koşuya çıktığımda arkamda belirmişti.

Buzdolabını açıp bir şişe su aldım ve birkaç yudumda bitirdim. Hava bu kadar sıcak olmaya devam ederse artık geceleri koşmaya başlamam gerekecekti. Lucas'ın ayak seslerini duyunca bana bir şey söylemesini ummuştum, kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. *Ne diyeceğinin bir önemi yok.*

Buzdolabının kapısını çarparak kapattım ve Jax'in sesini duyunca hızla arkama döndüm.

"Sakin ol, Pipirik. Buzdolabı sana bir şey yapmadı," dedi sırıtarak ve daha fazla konuşmamak için kendini tutuyormuş gibi dudaklarını ısırdı. Elinde kolunun uzunluğunda olan beyaz bir tahta vardı.

Gözlerimi devirip tezgâha yaslandım ve su şişemle ilgileniyormuş gibi yaparken onu gizlice süzdüm. Adımlarının hızına bakınca önceki gece eve sarhoş geldiğini anlamanın imkânı yoktu ama artık neye dikkat etmem gerektiğini çok iyi biliyordum. Yüzünde bana fazlasıyla tanıdık gelen, hayalet görmüş gibi bir ifade vardı. Artık ona daha fazla göz kulak olmalıydım.

Konuyu açması için onu cesaretlendirmek istiyordum, kelimeleri biraz uzattım. "Geçen gece..."

Bana kocaman gülümsedi ama samimi değildi. "Evet, her yere kusmam çok utanç vericiydi. İyi ki yanımda sen vardın."

"Ben her zaman yanındayım, bunu biliyorsun, değil mi?" Ciddi olduğumu anlaması için sesimi alçalttım.

"Bir şeyim yok, eğlencenin ipini biraz kaçırmışım hepsi bu. Üniversitede hokey partileri hep çılgınca olur." Omuz silkince daha fazla üzerine gitmedim. Üniversitedeki erkeklerin partilerden keyif aldığını biliyordum ama onda başka bir şey vardı ve bu, Lucas'ın da dikkatini çekmişti. Jax aileden sayılırdı ve yıllardır birbirimizin arkasını kollardık.

Kaşlarını kaldırınca ben de konuyu değiştirdim.

Elindeki şeyi işaret edip "Bu tahta ne?" diye sordum.

Kaşlarım kaldırdı. "Hatırlamadın mı?"

"Hatırlamam mı gerekiyordu?" Özel bir şeye benzemiyordu.

Omuz silkip duvara doğru yürüdü ve önceki sahibinden kaldığı belli olan bir tabloyu duvardan indirdi. Onun yerine de bu gizemli tahtayı astı. O an üstünde yazan kelimeyi görünce hemen dikkatimi çekti. *Av.*

Jax sırayla hepimizin isimlerini yazdı. Jax, Alex... Sıra Lucas'a geldiğinde boğazım düğümlendi. Mavi kalemden yeşil kaleme geçip isimlerinin altına sayılar yazmaya başladı. Nefesimi tutmaktan göğsüm patlamak üzereydi, Lucas'ın ismi boş kalana kadar nefesimi veremedim. Sonra suyumdan bir yudum daha aldım, Jax güldü ve kızaran boynuma bilmiş bir bakış attı.

Sonra kendi isminin altına diğerlerinin iki katı bir skor yazdı. Altı.

Su boğazıma takıldı. "İğrençsin. Daha bir hafta bile olmadı."

Jax kaşlarını oynattı. "Bazı kızlar paylaşmayı sorun etmiyor."

Yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

Lucas odasından çıkınca dikkatim ona kaydı. Üzerinde siyah basketbol şortu ve gri bir tişört vardı, şapkasını ters takmıştı. Aniden ağzım kurudu ve yutkundum, sonra omzundaki spor çantasını fark ettim.

Bana bakmadan Jax'e el salladı. "Ben çıkıyorum."

Jax, o çıkmadan arkasından, "Skorun kaç?" diye seslendi.

Lucas geri döndü, boynundaki damarlar gerilmişti. "Neden bahsediyorsun?"

"Av'dan tabii ki, dostum. Skorları yazıyorum." Jax tahtanın başına dönüp adımı net harflerle yazıp altına 1 rakamını koyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Lucas neredeyse acı içinde inledikten sonra bir hışım evden çıktı ve kapıyı öyle sert kapattı ki tahta duvarda sallandı.

Ağzım açık kalmıştı ama Jax'in kahkahası beni kendime getirdi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Ayağa kalkıp rakamı silmek istedim ama beni durdurmak için tahtanın önüne geçti.

Çenesini eğip kaşlarını kaldırarak bana alaycı bir bakış attı. "Randevuya çıkmadın mı?"

"Çıktım." Başımı iki yana salladım. "Jax, Eric'le yatmadım."

"Hadi canım." Kahkahasını zorla bastırdı.

"Ne?"

"Bu oyunu gerçekten oynadığını düşünmek için aptal olmak lazım." Jax gülmemek için kendini tuttu, gamzesi derinleşmişti. "Neyse ki bizimki aptal."

Tedarik ve lojistik dersinin olduğu sınıfa gittim ve Sidney'nin yanına oturdum. Sınıf hızlıca doluyordu. Geçen geceyi düşünmekten duş almam fazla uzadığı için geç kalmıştım. Kesinlikle yaşanmaması gereken şeyler yaşanmıştı ama ihtiyacım olduğunu da itiraf etmeliydim.

Kısa bir süreliğine tüm saçmalıkları unutup Lucas'ın beni zevkin doruklarına çıkarmasına izin vermiştim. Gerçekten de çıkarmıştı. Bu adam beni paramparça etmeyi çok iyi biliyordu ve ne yazık ki bunu hem fiziksel hem de zihinsel olarak yapıyordu.

"Günaydın." Sidney bana gülümsedi. Masasını tam istediği gibi düzenlemişti.

Ona geçen haftanın notlarını sormak için yanına gittim ama Eric çoktan yanıma oturmuştu. Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Onu nasıl unutabilirdim?

Ona döndüm, kocaman bir gülümsemeyle bana bakınca içimi bir suçluluk duygusu kapladı. *Kahretsin.*

Yüzümü inceledi. "Her şey yolunda mı?"

Yolunda mı? Hem de nasıl. Randevumuzdan sonra Lucas'ın mutfakta bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşattığını saymazsak tabii. Yüzüme sahte bir gülümseme kondurup "Evet, sadece biraz yorgunum," dedim.

Başını eğdi, sonra da onaylayarak başını aşağı yukarı salladı. "Cuma günkü planımız hâlâ geçerli mi?"

"Şey, aslında..." Ona dönüp dağınık saçlarını, gözlüklerini ve çıkık elmacık kemiklerini inceledim. Teorik olarak çekici olduğunun farkındaydım ama Lucas'ın aksine onunlayken hiçbir şey hissetmiyordum. Lucas bu sabah bana yine buz gibi davranmıştı ve artık onu unutup yeni birine âşık olmak isteyen bir kız olmak istiyordum. Ama ne kadar istesem de bunu bir türlü yapamıyordum.

Cümlemi tamamlayamadan Eric sözümü kesti. "Maça gidebiliriz, böylece telefonuna bakmak zorunda kalmazsın." Gülümsedi, teklifi çok sevimliydi ama içimi Lucas'ın gülümsemesi kadar ısıtmamıştı.

"Üzgünüm, yapamam... Açıkçası, sana haksızlık etmiş olurum."

"Şu evdeki adam, değil mi?" Sesinde suçlayıcı bir ton yoktu, daha ziyade her şeyin çoktan farkındaymış gibiydi.

Bir iç çekerek, "Maalesef," dedim.

Bakışlarını başka yöne kaydırıp başını salladı. "Sana yalan söylemeyeceğim, Piper. Kulağa berbat gelecek ama arkadaşım olarak gelmek istersen maça iki biletim var."

Kalemi masamda çevirmeye başladım. "Bunun... İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hâlâ randevu gibi görünüyor."

Sidney yaklaşıp Eric'e gülümsedi. "Oda arkadaşım Mia gelmeyi çok ister."

Rahat bir nefes aldım ama Eric sandalyesinde geriye yaslandı. "O kadar da umutsuz durumda değilim."

Sidney saçlarını atkuyruğu yapınca alttaki çarpıcı, beyaz saçları ortaya çıktı. "Çok çekici bir kızdır. Bana güven."

"Biletleri sat—"

Eric'in sözünü kestim. "Oda arkadaşımla gitmeyi planlıyordum, çift buluşması gibi yapabiliriz. Hem böylesi daha az garip olur."

Eric güldü. "Normalde bu çok can yakar. Yani bana, bir kör randevuda eşlik edecek kadar ilgi duymaman."

Sırıttım. "Haklısın ama... Bu seni rahatsız etti mi? Hem baksana, kız çok güzelmiş."

Eric, Sidney'e dönüp, "İyi, peki," dediğinde Sidney gülümsüyordu.

Profesör sınıfa girince konuşmamız sekteye uğradı ama Eric'in bana baktığını fark etmiştim. Keşke biraz olsun heyecanlanabilseydim.

Kafeterya öğrencilerle doluydu; sesler duvarlarda yankılanıyor, yağlı yiyeceklerin lezzetli kokusu burnumu dolduruyordu. Bir hamburger ve patates kızartması alıp kasada yemek kartımı okuttuktan sonra kaosun içine daldım.

Shana, dört kişilik yuvarlak bir masada oturuyordu. Beni görünce hemen el salladı.

Daha oturamadan, "Kızım, çabuk her şeyi anlat. Bunca zamandır onlarda kalıp bana hiçbir şey söylememene inanamıyorum," deyip sorgusuna başladı.

"Anlatacak bir şey yok. Yurt binası kapandı, bizimkiler de kalacak bir oda vermeyi teklif ettiler." Lucas'la olan mutfak maceramızı ona anlatmadım çünkü benim için endişeleneceğini biliyordum. Shana okul için evden ayrılmıştı ama geçen yıl beni sık sık kontrol etmeyi ihmal etmemişti.

Koyu kahverengi bakışlarını vurgulayan kaşlarını kaldırdı. "Hı hı, Lucas nasıl?"

Üzerime anlık bir hayal kırıklığı çöktü. "Hâlâ götün teki."

"Önemli olan o göt herifi hâlâ becermek isteyip istemediğin." Shana sırıttı.

Gülmeden edemedim, yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Beni çok iyi tanıyordu. "Maalesef."

Sesi ciddileşti. "Yangından sonra nasılsın? O konuyu pek konuşamadık."

Omuz silkip yüzümü buruşturdum. "İyiyim. Başta sinirlerim bozulmuştu ama neyse ki kimseye bir şey olmadı."

Kâbuslarımdan haberi yoktu, gerçi Lucas dışında kimse bilmiyordu ama o da bir süredir bana yardımcı olmuyordu. Anon13'ün mesajları beni uyandırmasa, her gece hâlâ kâbusların esiri olacağıma şüphem yoktu. Mesaj sesine uyandıktan sonra olanlar aklıma gelince utançtan yerin dibine girmemek için çabaladım. Gecenin bir yarısı kim yemek pişirmek için uyanırdı ki? Anlaşılan Lucas uyanıyordu.

"Hailey'yle senin bir süre bizimle kalmanı konuştuk. Ailesi hafta sonu için evlerine döndü." Shana, bu meselenin içimde nasıl bir kriz yarattığını bilmeden bunu son derece doğal bir şekilde söylüyordu.

Bana şu an yaşadığım tüm sorunların çözümünü sunmuştu ama bu aslında evden taşınmak istemediğim gerçeğiyle yüzleşmemi de sağlamıştı. Boğazım düğümlendi. "Evde rahatım yerinde, hem bir süre Jax'e de göz kulak olmak istiyorum."

"Tek nedeni bu mu yani?" Shana söylediklerime inanmamış gibiydi.

"Tabii ki. Başka ne olabilir ki?"

Abartılı bir şekilde iç çekti. "Bu seferlik görmezden geleceğim. Bu gece oyunculardan biri evinde parti veriyor. Gelmek ister misin?"

"Bugün perşembe, farkındasın değil mi?"

"Peki sen üniversitede olduğunun farkında mısın? Yarın dersin saat kaçta?"

"Öğleden sonra."

Bana muzip muzip sırıttı. "Harika."

Shana ve Misty'yle bir Uber'e atlayıp partiye gittik. Shana'nın evinde birlikte hazırlanmak çok keyifliydi.

Shana, İspanyol paça bir kot pantolon ve siyah bir gömlek giyip kollarını kıvırmıştı, bir patronu aratmayacak kadar seksi ve erkeksi bir görüntüsü vardı. Misty de sırtı açık, çok tatlı, siyah bir tulum giymişti. Ben de bebek mavisi, sade askılı bir elbise tercih etmiştim. Shana, antidepresan reklamlarındaki biri gibi giyindiğimi söyleyip benimle alay etti. Çiçekler arasında dans etmeye hazırmışım gibi. Ama ben kendimi böyle gayet iyi hissediyordum.

Müziğin sesi o kadar yüksekti ki verandada bile Lizzo'nun *Truth Hurts* şarkısının sözlerini net bir şekilde duyabiliyordum. Kapıyı açtığımız anda esrar ve bira kokusu yüzüme çarptı. Uzun zamandır ev partilerine gitmiyordum ve bu kokuyu özlediğimi söyleyemezdim. Son partide olanları hatırlayınca içimde beliren sızıyı bastırıp odaya girdim.

İçerisi oğlanların evinden çok da farklı değildi ama kalabalık yüzünden pek bir şey göremiyordum.

"İçecek bir şeyler alalım," diye bağırdı Shana ama onu zar zor duyabiliyordum.

"Ne?"

Parmaklarımızı birbirine doladı, ben de Misty'nin elini tutup kalabalığın arasından ilerleyerek mutfağa doğru yürüdüm. Burası biraz daha eskiydi ve açık mutfak olmadığından içerinin çok daha sessiz olması hoşuma gitmişti.

Sarışın bir oğlan tezgâhın arkasından, "Ne alırsınız?" diye sordu, bizimkilerin takım arkadaşlarından biriydi. "Coors Light var ya da isterseniz dolaptan bir bardak alın size bir içki hazırlayayım."

Misty yanımda boğuk bir ses çıkardı, ben de ona dönüp gülümsedim. Yüzü pespembeydi, bakışlarını oyuncudan ayırmadan, "Sen... Sen Cane'sin," dedi.

Oğlan alt dudağını ıslatıp ona gülümsedi. "Vay canına, ne kadar güzelsin!"

Gözlerimi devirdim ama Misty'nin heyecanı neredeyse gözle görülür seviyedeydi. "İki tane alayım."

Kapağım açtığı içkileri bana uzattı, ben de birini Shana'ya verip oda arkadaşıma döndüm. "Keyfin yerinde mi?"

Bir bana bir de geçici barmene baktı ve fazla sert bir şekilde başını aşağı yukarı salladı.

Omzunu sıktım. "Bana söylemeden bir yere kaybolma, tamam mı?"

"Merak etme, onunla ben ilgilenirim." Hokey oyuncusu masaya doğru eğilmişti ve yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Kalabalık salona doğru yürüdüm. "İyi eğlenceler!"

Misty'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. River'ı görünce kapıda durdum. Ne söyleyeceğimi duyabilmek için eğildi. "Şu çocuk iyi biri mi?"

River başım aşağı yukarı salladı. "İyidir."

"Ona göz kulak ol, tamam mı?" Kaşlarını kaldırınca gülümsedim. "Ne? Buraya gelip tempoya ayak uyduracağına inanmamı mı bekliyorsun? Açıkçası, burada olmana bile şaşırdım."

"Haklısın. Jax, Lucas ve Alex beni zorla getirdi."

Ciğerlerimdeki bütün hava bir anda boşalmıştı, odayı taradım ama Huskies'in yıldız savunma oyuncusunu göremedim. Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim.

River bana anlamlı bir bakış atıp beni kalabalığın içine itti. "Onunla ben ilgilenirim, sen eğlenmene bak."

River, grubun en sessiz üyesi olmasına rağmen bana giderek daha samimi davranmaya başlamıştı. Soğuk değildi, sadece çekingendi. Sadece birkaç kez güldüğünü duymuştum, hepsi de Alex'in saçmalıkları yüzündendi.

Shana'yla hareketli kalabalığın arasından ön tarafta yer alan küçük bir alana ilerledik. Diğerleriyle aramızda bir kol mesafesi bile yoktu. Shana'ya yaslanıp, "Neden yine buraya geldik ki?" diye sordum.

Dudaklarını büzüp gülmemek için kendini tuttu. "Seks yapman lazım da ondan, tatlım. Sana bırakırsam yıllar sürer."

Arkamdan derin, boğuk bir ses duyuldu. "Hey, Piper sensin değil mi?" Arkama dönünce kendimi, karşımda duran çocuğu ağır çekimde incelerken buldum. Boyu en az 1,80'di, kilosu da 90'dan fazlaydı. Kumral saçları ve benimkilerden birkaç ton daha koyu mavi gözleri vardı.

Yutkundum. "Benim."

Odanın diğer tarafını işaret edip sırıttı. "Ben Ethan, arkadaşın tanışmamızı istedi."

İşaret ettiği yöne bakınca bana sırıtarak bakan Alex'i gördüm. Hemen arkasında da somurtkan Lucas vardı. Bana delici bakışlar atarken göz göze geldik, sonra birasının yarısını tek dikişte bitirdi. Yanlarında da Jax vardı, sırtı bize dönüktü ve bir kızı duvara dayamıştı. İğrenç.

"Sen de mi hokey oynuyorsun?" Shana'nın garip sessizliği bozmak için araya girmesine şükrettim.

"Aslında ben futbolcuyum."

Konuşmaya yeniden katılarak, "Futbol mu?" diye sordum.

"Dürüst olmak gerekirse beni tanımamana biraz bozuldum." Şaka yaptığı her hâlinden belliydi.

Yüzümü buruşturdum. "Hokey hayranıyım, üzgünüm."

"Önemli değil. Maçlarımdan birine gelmek ister misin? Kim bilir, belki futbol sandığından daha fazla hoşuna gider." Sesinde imalı bir ton vardı, bakışlarım Lucas'a kaydı ama yerinde değildi.

Ethan'a baktım, yakışıklıydı ve benimle ilgilendiği belliydi. Nefesimi verip omuzlarımı dikleştirdim. Yapabilirdim. "Dans etmek ister misin?"

"Tabii ki." Ethan beni dans pisti olarak hazırlanmış yere doğru yönlendirdi. Shana tuhaf tuhaf sırıtıyordu.

"Sadece dans edeceğiz," dedim.

Bir kahkaha patlattı ve sanırım, *Feci yakışıklı, onu yatağa at,* demek istiyordu.

Boyuna göre şaşırtıcı derecede çevikti, şarkılar birbiri ardına gelirken ritme mükemmel şekilde uyum sağlıyordu. Kendimi müziğin ritmine bıraktım ve bir an sadece var olmanın özgürlüğünün keyfini çıkardım. Sırtımdan sıcak bir ürperti geçti ve ensemdeki tüyler diken diken olunca arkama döndüm. Bu gece birkaç kez birinin beni izlediği hissine kapılmıştım ama döndüğümde kimseyi bulamıyordum.

Amerikan futbolu oyuncusu parmaklarını kollarımın yukarısına kaldırdı ama dokunuşu, tenimi ısıtmak yerine kanımı dondurmuştu.

Kahretsin. Bu adam yıldız sporcuydu ve itiraf etmeliyim ki çok yakışıklıydı, ayrıca şeytanın vücut bulmuş hâli gibi hareket ediyordu ama nedense vücudum ona sanki uzun zamandır görmediğim kuzenimmiş gibi tepki veriyordu. Bu düşünce karşısında yüzümü buruşturdum.

"O surat da ne öyle?" Fısıltısı, göğsünde duran elimin altında titreşti ve bir adım öne çıkarken elimi yerinden kıpırdatmadım.

"Üzgünüm, bu gece olmaz." Geri adım attım, o da beni durdurmaya çalışmadı.

"Numaranı verir misin?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum, sonra görüşürüz."

Yanağını ısırıp başını eğdi, belli ki reddedilmeye alışık değildi. Bir an peşimden gelecek gibi oldu ama dikkatini hızlıca kalabalığa yöneltti.

Omzuna hafifçe vurup, "Bu gece sana iyi şanslar," dedim. Yatmayı düşündüğüm (gerçi pek de düşünmemiştim ama neyse) adama tek gecelik ilişkisi için şans dilemek, artık buradan gitme vaktinin geldiğini göstermiyorsa neyi gösteriyordu, bilmiyordum.

Ethan'ın yanından ayrılıp kalabalığın arasından geçerek Misty'yi buldum ve ona partiden ayrılacağımı söylemek için mutfağa doğru ilerlerken Shana kolumu tuttu.

"Ne oldu? Gayet ateşliydiniz," dedi. Birlikte Misty'nin yanına gittik. Onun şansının benimkinden daha yaver gittiğini umut ediyordum.

"Pek havamda değildim."

"Eş cinsel olabilirim ama ben bile o adamın on numara olduğunu kabul ediyorum. Ne oldu?" Köşeyi dönünce Misty'yle karşılaştım, günümü kurtarmıştı. Yeşil saçları dağılmıştı ve dudakları kıpkırmızıydı.

"Misty!" Konuşmasını bölmediğimden emin olmak için hızlıca etrafa baktım ama kimse yoktu. "İyi vakit geçirdin mi?"

Geniş bir gülümsemeyle alt dudağını ısırdı, yanakları kızarmıştı. "Hayatımın en güzel gecesi olabilir."

Shana, "Aferin kızım, hiç değilse biriniz önceliklerini doğru belirlemiş," deyince Misty bana baktı.

Konuya girmek istemediğimden omuz silktim. "Cane nereye gitti?"

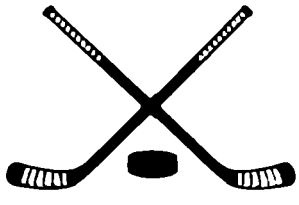
"Gitmesi gerekiyormuş ama ona numaramı verdim ve..." Telefonunu gösterdi. "Çoktan mesaj attı bile."

Heyecanı bulaşıcıydı, ben de onun enerjisiyle âdeta titrerken gülümsemeden edemedim.

"Haftaya randevumuz var."

Shana sevinçten çığlık atıp Misty'yi kollarına aldı. Bu ikisi sanki bugün tanışmamış da yıllardır arkadaşmış gibi görünüyorlardı. Alkol etkisi. "İyi, Misty başka erkekleri tavlamadan gidelim."

Misty kıpkırmızı oldu, sonra yeni bir mesaj gelince telefonuna baktı. "Evet, gidelim."

Büyük bir gürültü ve ardından gelen kahkahalar beni uykumdan uyandırdı. Birden yatakta doğruldum ve sesleri daha iyi duyabilmek için odaklandım. Konuşanların Lucas ve Alex olduğunu duyunca rahat bir nefes aldım.

Bir fil sürüsü kadar sesli adımlarla evde dolaşırlarken gülümseyerek yatakta gerindim. Cılız bir gümbürtü duyuldu, ardından Lucas bir kahkaha patlattı. Sanırım tezgâhın kenarına takılıp düşmüştü. Mutfak dolaplarını bir hışımla kapatıp ortalığı dağıttığını ele veren sesler duyunca gülmemek için kendimi tutum.

Alex'in, "Sana bayılıyorum, dostum," dediğini duyunca elimle ağzımı kapattım.

Çok geçmeden Lucas'ın boğuk cevabı geldi. "Ben de sana, dostum."

Alex'in ayak seslerine bakılırsa merdivenlerden odasına çıkmıştı ama Lucas'ın kapısından ses gelmedi. Aksine kapımın önünde bir hareketlilik oldu ve geçen birkaç saniyede nefesim kesildi.

Kapı kolu aşağı indiğinde gerginlikten midem kasıldı ve kapı gıcırtıyla açılmadan hemen önce yüzümü yastığa gömüp gözlerimi kapattım. Aslında tek yapmam gereken kalkıp ona odamdan çıkması için bağırmaktı. Sarhoşken onu kendi odasına göndermeliydim ama hareketsiz bir şekilde yatarak ne yapacağını görmek için bekledim.

Lucas sendeleyerek bana doğru yaklaştı ve dizleri yatağımın kenarına çarpınca durdu. Vücudumda adrenalin pompalanırken nefesimi sakinleştirmek için mücadele etmek zorunda kaldım. İçimden bir ses ona ne kadar öfkeli olduğumu haykırsa da dünyada hiçbir şey beni bu ânı yarıda kesmeye ikna edemezdi.

Nasırlı parmaklarıyla yanağımı okşayıp saçlarımı kulağımın arkasına attı. Dokunuşunun yumuşaklığı gözlerimi yaşartmıştı. Üzerime eğildi ve dudaklarını alnıma değdirdiğinde içim sıcacık oldu. Onun dokunuşlarını çok özlemiştim ama bu şefkati beni mahvedecekti.

Nefesim kesilmişti, ağırlığıyla yatak çökerken vücudunu sırtıma yaklaştırdı. Burnunu boynuma gömüp derin bir nefes aldı ve koluyla beni kendine doğru çekip sıkıca göğsüne bastırdı.

"Seni özledim." Sesi boğuktu, alt dudağımı ısırıp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. Tarçın ve sandal ağacı kokusunun yanı sıra bira kokan sığ nefesleri yüzüme çarpıyordu. Sarhoş olmasa yanıma gelmeyeceğinden emindim ama ilk ve son olsa bile bu ânın tadını çıkarmaktan kendimi alamıyordum.

Nefes alış verişleri düzelmişti, göğsü arkamda inip kalkıyordu. Gerçekten burada uyumasına izin verecek miydim? Ondan biraz uzaklaştım ama beni daha sıkı tuttu. Sanırım izin verecektim.

Aniden yatakta doğruldu, ben de onu tutmak için uzandım. Üzerini çıkarmaya çalışıyordu. Gülümsememi gizleyip kıyafetini çıkarmasına yardım ettim, pencereden içeri sızan loş ışık

kaslı vücudunu belirginleştiriyordu. Yatağa geri yığıldı, elini yastığın altına sokmuştu ve dövmeleri açıktaydı. Daha önce sadece ufak bir bakış attığım, kaburgaları boyunca uzanan dövmesinin desenlerinin üzerinde parmaklarımı gezdirmek istedim. Elimi indirip parmak ucumla çizgilerden birinin üzerinden geçince tüyleri diken diken oldu. Çizginin yan tarafına uzanan kısmını takip edince el yazısıyla yazılmış küçük dövmeye rastladım. Yaklaşıp bakınca nefesimi tuttum.

Daima. 24.07.2004

Doğum günümü dövme mi yaptırmıştı? Uyuduğunu düşünerek yüzümü ona çevirdim ama gözleri benim üstümdeydi.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım.

Elini çeneme koyup başparmağını elmacık kemiklerimin üzerinde gezdirdi. Kendimi tutamayıp yüzümü eline yasladım.

"Keşke gerçek olsaydı," deyip kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. Başımı göğsüne yaslayıp sessizce yatarken nefes alış verişleri düzeldi ve uykuya daldı. Aklımda milyonlarca soru işareti vardı ama sırtım ona yaslıyken uykuya teslim oldum.

Yirmi Dört
LUCAS

Nabzım âdeta kafamın içinde atıyor, kafatasım acıyla boğuşuyordu. Gözlerimi açtım ama pencereden içeri sızan güneş ışığıyla karşılaşınca hemen kapattım. İnleyip kollarımla yüzümü örttüm.

Jax kulağımın dibinde, "Uyan, fıstık," deyince kulaklarım çınladı.

"Siktir git."

"Hiçbir yere gitmem. Beni sarhoşken uyandırdığın tüm zamanların intikamını alacağım." Omzumu itince gözlerimi araladım.

"Neredeyim ben?"

"Görünüşe göre geceyi Alex'in odasında geçirmişsin," dedi, sesi çok keyifli geliyordu.

Kaşlarımı çattım, karman çorman olmuş düşüncelerimi toplamaya çalışırken hızlıca doğruldum. "Piper!"

"Ayılman uzun sürdü."

"Siktir." Avuçlarımı yüzüme sürttüm. "Burada mı yatmış?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Omuz silkti. "En azından ben uyandığımda yoktu."

Yeniden yatağa uzandım ama gözlerimin arkasında keskin bir ağrı hissedince hemen pişman oldum. Ne halt ediyordum ben böyle? Piper'ın gülümseyerek partideki adama yapışmış hâldeki görüntüsü gözümün önüne geldi. Onları ayırma isteğiyle mücadele etmek zorunda kalmıştım. Herkesin önünde onun benim olduğunu ilan etmek istemiştim ama yapamazdım. Sözümün arkasında duramayacağımı biliyordum ve onun başkasıyla olmasını engellersem tam bir pislik gibi davranmış olacaktım. Ama kahretsin ki her bir zerrem pislik olarak anılmak istiyordu. Ben de kendime hâkim olmak için kendimi alkole vermiştim ve gece neler olduğunu zar zor hatırlıyordum.

"Senin derdin ne? Piper başka biriyle dans etti diye sana işkence ediliyormuş gibi davrandın."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim ama gözlerimi kaçırıyordum.

"Lucas, uzun zamandır benim kardeşim gibisin ama haberin olsun, her şeyi mahvediyorsun." Elini saçlarının arasından geçirip tavana baktıktan sonra gözlerimin içine baktı. "Neden ona bunu yapıyorsun?"

Aslında yalan söylemeliydim, istediğim buydu ama itiraf ettim. "Çünkü onu seviyorum."

Jax'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve boyun kasları gerildi. "O zaman git de söyle."

Sesimi olabildiğince alçaltarak, "Anlamıyorsun," diye fısıldadım.

Başını iki yana sallayıp, "Sadece konuş, dostum," dedi.

Keşke o kadar basit olsaydı. "Bu, konuşarak çözülecek bir şey değil. Asla öğrenmemeli."

Karşısında akıl sır erdiremediği bir ahmak duruyormuş gibi başını iki yana salladı. "Peki ne yapacaksın, durup başka erkeklerle birlikte olmasını mı seyredeceksin?"

"Aynen öyle yapacağım. Bu sır da benimle mezara gidecek, seninle de gitse iyi olur."

Maça çıkabilmek için üç şişe enerji içeceği ile sayısız ibuprofen içmem gerekmişti. Takımdakiler ısınmalarda buzun üstünde gayet iyi görünüyordu ama ben bir sonraki kısımdan çok korkuyordum. Bu yılın kendi pistimizdeki ilk maçına çıkacaktık ve bundan önceki maçların hepsi, final puanına etki etmeyen hazırlık maçlarıydı ama bu maç çok *önemliydi.*

Soyunma odasının ortasına geçip boğazımı temizledim. "Evet, çocuklar. Bana kulak verin. Kaptanınız olarak buza çıkmadan önce size birkaç şey söylemek istiyorum."

Takım arkadaşlarım dolaplarının önünde durup dikkatlerini bana verdiler.

"Öncelikle, bu takımı yönetmekten gurur duyduğumu bilmenizi istiyorum. Sezona iyi bir başlangıç yaptık ve büyük işler başarabileceğimize inanıyorum. Bugün herkese ne kadar iyi olduğumuzu göstermek bizim elimizde."

Kollarını kavuşturup duvara yaslanmış, yüzünde hafif bir gülümsemeyle duran koçuma baktım.

Derin bir nefes alıp devam ettim. "Hokeyin bir takım sporu olduğunu unutmayın. Hepimizin sahada bir rolü var. İster

birinci ister dördüncü hatta olun, hedeflerimize ulaşmak için hepimiz iş birliği içinde olmalıyız. Kazanan da kaybeden de daima takımdır."

Alex, "İşte bu!" diye bağırdı.

"Buzun üzerine çıktığınızda içinizde kopan adrenalin fırtınasını oyununuza yansıtın. Hepinizden var gücünüzle mücadele etmenizi ve sert oynamanızı bekliyorum. Kapabileceğimiz her bir pak, her bir *ribaund* ve buzun her santimi için savaşacağız."

Arkadaşlarımın önünde böylesine savunmasız bir hâlde kalınca gerildim.

"Son olarak, her birinize güvenimin tam olduğunu bilmenizi istiyorum. Bu maçı kazanmak için gereken her şeye sahibiz. Şimdi piste çıkın ve bu maçı alın. Hazır mısınız, çocuklar?"

Hep bir ağızdan, "Hazırız!" diye bağırdılar.

Takım arkadaşlarımın yüzündeki sert ifadeye baktım, hepsi kazanmaya açtı. "Çember olun!" Hepimiz omuz omuza verdik. "Üç deyince. Bir, iki üç!"

"Bastır Huskies!" Bağırışlarımız duvarlarda yankılandı, ben de soyunma odasından çıkarken hepsinin kaskına hafifçe vurdum.

En son çıkan Jax'ti, yüzünde muzip bir gülümseme vardı. "Tam bir kaptan konuşmasıydı. Google'da mı arattın?"

"Adi herif." İkimiz de bunu gerçekten de yaptığımı biliyorduk, gözlerimi kaçırdım.

Jax kaskımın arkasından tutup siperimi kendine çekti. Sesi fazlasıyla ciddiydi. "Seninle gurur duyardı."

Boğazım düğümlenmişti, ağlamamak için gözlerimi kırptım. "Beni ağlatacaksın."

Yanağında o meşhur gamzesi belirdi ve piste doğru ilerlerken arkasını dönüp "Elimden ancak bu kadarı geliyor, Kaptan!" dedi.

Sahadaki taraftarlar çılgına dönmüştü; yüzlerini boyamışlardı ve ellerinde havalı kornalar ve pankartlar tutuyorlardı. Ev sahibi takımın sezonun açılış maçından daha çılgın olan tek müsabaka, *play off* maçlarıydı. Buzun üstüne çıktım ve buz parlatıcı makinenin ıslattığı, yeni temizlenmiş yüzeyi hissedebilmek için sahada birkaç tur attım. Donana kadar birkaç dakika fazla kaygan olacaktı.

Tribünlere şöyle bir göz gezdirip kalabalığın içinde belirli bir sarışını aramıyormuşum gibi davranmaya çalıştım ama onu göremeyince Alex ve River'ın olduğu yere kaydım.

İlk beş her zaman milli marşta ayağa kalkardı. Jax, Alex, River, Cane ve ben mavi çizginin üzerinde sıralandık. Marşın başında tribünler de ayağa kalkınca bakışlarım Piper'a kaydı.

Gerildim. Jax de bakışlarımı takip etti.

Kısık sesle, "Siktir," dedi.

Piper'ın solunda oda arkadaşı vardı; yanaklarına turkuaz ve sarı çizgiler çekmiş, tepeden tırnağa Huskies forması giymişti ama dişlerimi gıcırdatmama sebep olan o değildi. Geçen geceki çocuk da yanlarındaydı ve gizliden gizliye Piper'ı süzüyordu. *Bayrağa bakacaksın, göt herif.*

Evet, ikiyüzlüydüm ama umurumda değildi. "Aynı erkekle iki kez çıkmaması gerekmiyor muydu?"

Jax kahkahalara boğuldu. "Gerçekten Av'a katıldığını mı sanıyorsun?"

Aklımı kaçırmamak için hiç bu ihtimali düşünmemiştim. "Katılmadı mı yani?"

Bayrağa bakarak sesini alçalttı. "Tabii ki hayır."

Omuzlarım gerilmiş, kaburgalarım sıkışmıştı, nefes almakta zorlanıyordum. "Yani bu heriften hoşlanıyor?"

"Öyle görünüyor." Jax bana baktı, dudaklarını birbirine bastırmıştı. "Hâlâ çok geç değil."

"Hayır, geç." Kendime olan nefretim göğsümü delip geçiyordu. Olması gereken buydu ama yine de bundan nefret ediyordum.

Öfkemi oyuna akıtıp rakip takımı mahvettim. Aptal bir oyuncu Alex'in peşine düşmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü, onu camın kenarına sıkıştırıp kafasının arkasına yumruk üstüne yumruk indiriyordu. Dört adımda yanlarına vardım ve oyuncuyu çekip buzun üzerine ittim. Sonra da üstüne çıkıp yüzünü yere bastırdım ve burnunu kırdığımı hissedene kadar yüzünü yumrukladım. Hepsi birkaç saniyede gerçekleşmişti.

Hakem araya girip, "Ayrılın," dedi.

"Bir şey yok," deyip ceza alanına kaydım, sopamı yere öyle sert vurdum ki neredeyse kırılacaktı.

Buradan Piper'ı net bir şekilde görebiliyordum. Gözü Jax ve Alex'teydi, gol attıklarında camı yumrukladı. Flörtü ona bir şey söylemek için eğilince Piper gülümsedi.

Onların bu hâlini görmek, kaburgalarımı kıran bir yumruk yemekten farksızdı. Dişlerimi sıkıp sopamı kavradım ve devrenin son saniyelerini saymaya başladım. Piper bir kahkaha atıp başını geriye düşürdü, duyamasam da sesini çok iyi biliyordum ve ikisi konuştukça göğsüm bir mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibi hissediyordum.

Beni bekleyen gelecek buydu. Sevdiğim kadını başka bir erkekle izlerken milyonlarca küçük bıçak darbesi almak. Nefes almaya çalıştım ama her nefeste daha da zorlanıyordum. Bunu yapamazdım. Zil çaldı ve devre arası oldu. Ceza alanından çıktım ama yedek kulübesine değil, doğrudan Piper'ın yanından geçen gizli kapıya doğru yöneldim.

Bana gülümsedi ama camı yumruklayıp kapıyı işaret ettiğimde gülümsemesi kayboldu. "Kapıyı aç."

Piper'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve camın kendi tarafındaki metal kola doğru tereddüde bir adım attı. "Neden?"

"Aç dedim, Piper." Her kelimeyi dişlerimi sıkarak söylemiştim. Öfke, kıskançlık ve korku bir olup kanıma karışmışken kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Götün tekiydim. Onun hayatına devam etmesine hazır değildim.

Kapı koluna bastırınca kapı dışa doğru açıldı ve ben de içeri girdim.

Piper, "Neler oluyor?" diyerek önüme dikildi ama iki adımda onu geçip yanındaki adamın tepesine dikildim.

"Onu hak etmiyorsun," deyince gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı ama bir şey söylemesine fırsat bırakmadan ellerimi göğsüne vurdum. Geriye doğru sendeledi, ben de üzerine çullandım. Eldivenlerimi yere attım ve onu gömleğinden tutup kendime çektim. Mantıklı düşünme yetimi tamamen kaybetmiştim, ağzımdan çıkanlara hâkim olamıyordum. "Onu tanımıyorsun bile. Ama *ben* tanıyorum. En sevdiği mısır gevreğinin ne olduğunu, en sevdiği filmin *Gurur ve Önyargı* olduğunu, en sevdiği şarkının *All Too Well*'in on dakikalık versiyonu olduğunu biliyorum. Ömrümü onu sevmeye adadım, pisliğin teki onu benim maçıma getirecek ha? Cesedimi çiğnemesi lazım."

Piper'ın hıçkırıklarını duyunca kendime geldim ve ona bakmak için arkamı döndüm ama o çoktan çıkışa doğru koşmaya başlamıştı. "Ne halt ettim ben böyle?"

Adam başını iki yana sallayarak, "Pisliğin tekisin, biliyorsun değil mi? Mükemmel bir kızlaydın ama onu terk edip üstüne bir de bu terbiyesizliği mi yapıyorsun?" Beni itip geçti ve Piper'ın peşinden koştu.

Gitmek için geri döndüm ama Misty buz pistinin kapısının önüne dikilmişti "Daha iyisini yapabilirsin, onun buna ihtiyacı var."

Yutkundum. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Ellerini beline koyarak önümü kesti. "Seni seviyor."

Gözlerimi kapattım, sözleri kulaklarımda yankılanırken aldığım nefes ciğerlerimi yakıyordu. Umut kadar insana acı veren bir duygu yoktu.

Misty elini omzuma koyunca gözlerimi açtım. "Çok geç değil, git ve onu getir," dedi.

Son birkaç dakika içinde bedenimi ele geçiren adrenalin buharlaşmıştı ve omuzlarım düştü. Onu kenara çektim, konuşurken canım yanıyordu. "Çok geç."

Koç, sahiplenici erkek arkadaş tavırlarımın üzerine son devrede beni yedek kulübesine yolladı. İyi de olmuştu çünkü bu hâlde buza çıkarsam birinin kafasını koparabilirdim.

Maçı 4-2 kazanmıştık, soyunma odasında büyük bir coşku vardı. Eşyalarımı toplayıp çıkmak üzereyken River karşıma dikildi.

"Ya gidip elini tut ya da kızı rahat bırak."

"Ne o, şimdi de onun avukatı mı oldun?" diyerek ona çıkıştım.

River sesini alçaltarak sadece benim duyabileceğim şekilde konuştu. "Birimiz onu korumalı."

Bana bir yumruk indirse de olurdu. Yapamıyordum işte. Yanından geçip gittim ve serin havaya çıktım. Buradan bir an önce çekip gitmeliydim.

Ön kapıyı itip içeri girdim ve çantamı girişe bıraktım, odama taşıyamayacak kadar yorgundum.

Piper mutfaktan "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" diye bağırınca ona döndüm.

Omuzlarına dökülmüş sarı saçlarıyla ve uyluklarına kadar inen, benim tişörtlerimden biriyle orada öylece duruyordu. Gözleri kızarmıştı ve masmavi bakışları şimdi daha da parlaktı.

Ona doğru bir adım atıp sakin bir sesle, "Neyin var?" diye sordum.

"Neyim mi var?" Bana doğru iki adım attı, boynundaki kasların gerildiğini fark edebiliyordum. "Eric'le öyle konuşmaya hakkın yoktu."

"Siktir, bal gibi de vardı," diyerek homurdandım ve az önce içimi yakan öfke yeniden alevlenmişti.

Gözyaşları kirpiklerinden süzülüp yanaklarına akarken yumruklarını göğsüme vurdu. Kollarımı açarak ona daha geniş bir alan yarattım, buna ihtiyacı vardı.

"Beni bırakıp gittin." Yumrukları üzerime yağmur gibi yağıyordu ama gözlerindeki acı yüzünden hiçbirini hissedemiyordum. Bana bağırırken çenesi titriyordu. "Sırf başka biriyle olduğumu düşündüğün için gerçekten hissetmediğin şeyleri söyleyemezsin!"

Onu kollarıma alıp göğsüme çektim, kolları aramızda sıkıştı. "Gayet ciddiydim, Piper."

"Sen. Beni. Terk. Ettin." Güçlükle nefes alırken göğsü hafifçe inip kalkıyor, dudakları titriyordu.

Bütün vücudu kollarımda titremeye başlayınca başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirip saçlarını yüzünden çekip yanaklarını okşamaya başladım. "Bebeğim, seni sevmekten asla vazgeçmedim."

Aramızda gergin bir atmosfer oluşmuştu, birkaç dakika boyunca gözlerimin içine bakıp yalan söylediğime dair bir işaret aradı ama bulamadı.

Dudaklarıma gömüldü ve ben dudaklarımı aralayana kadar alt dudağımı ısırdı. Tatlı tadını aldığımda tüm tereddütlerim kayboldu ve kontrolümü kaybettim. Dilimi çaresiz ama açgözlü bir hâlde dudaklarında gezdirince inledi.

Dilimi daha derinlere götürünce dilimi emmesiyle dünya başıma yıkıldı. Siktir. Başının arkasından tutup onu kendime çektim, ansızın gerçekliğe dönersem bu ânın bozulmasını istemiyordum.

"Seni onunla görünce aklımı yitirdim." Bir elimle kalçasına uzanıp onu havaya kaldırdım, o da bacaklarını belime doladı.

Sırıttı. "Birlikte değildik. Başka bir kızla gelmişti, ben de Misty'yleydim." İtirafının şokunu hâlâ atlatamamışken uyluklarını kaydırıp aletime sürtünce inledim. Onu tam da bu şekilde, vücudunu bana bastırıp daha fazlasını isterken hayal etmiştim. Elimi pürüzsüz uyluklarında gezdirip çıplak kalçalarını avuçlayınca inledim.

Nefes nefese bir hâlde, "İç çamaşırı giymemişsin," dedim, aletim aramızda baskı yapıyordu.

"Tanga," dedi ve alt dudağımı ısırıp kendine çekti.

Ritmine uyum sağlayıp vücudunu kendime bastırdım, böylece ikimiz de arzu dolu nefesler verene dek uyluklarını aletime sürttü.

Gözleri fırtına mavisiydi ve o an ondan başka hiçbir şey umurumda değildi. Onu kanepeye götürüp yatırdım, sonra da üzerine çıktım.

Dizlerinden tutup bacaklarını ayırdım, aramıza giren tek şey şortumun ince kumaşı ve onun tangasıydı. Kahretsin, çok iyiy-

di. Sıcaklığı tenime temas ettikçe gözlerim kapanıyor, kollarım titriyordu.

Piper ensemi kavrayıp dudaklarımız ve dillerimiz birbirine dolanana kadar beni kendine çekti. Tişörtünün üstünden meme uçlarını okşayıp hafifçe sıkarak nefesini kestim ve onu kendime çektim.

Ellerimi bacaklarının dış kısmından yukarı kaydırdım ve kalçalarını sıkıp tişörtünü yukarı çektim. Alnımı alnına dayayıp başparmağımla karnında küçük daireler çizdim ve ellerimi yukarı doğru çıkarmaya başladım.

Yalvarır bir tonda, "Lütfen," diye fısıldadı.

Göğüslerini avuçlayıp sıktım, o da dokunuşuma karşılık verince inleyerek boynunu öptüm ve narin tenini ısırarak iz bırakmaya özen gösterdim. Dudaklarımı pembe meme ucunun üstünde gezdirip sıcak nefesimi verdim ve göz göze gelince meme ucunu ağzıma aldım.

İnleyip uyluklarını bana yaklaştırdı. Testislerim gerilmişti, boşalmaya fazla yakın olduğumdan aletim ıslanmıştı. İnleyerek meme ucunu bıraktım ve kalçalarından uzaklaştım.

Sızlanarak beni kendine çekmeye çalıştı ama aşağı doğru inerken kalçalarını koltuğa bastırdım. "Böyle yapmaya devam edersen boşalacağım, önce tadına bakmam lazım."

Burnumu yumuşacık kasıklarına bastırdım ve tangasından kokusunu içime çektim. Aletim sızlıyor, içine girmek için can atıyordu. İncecik kumaşı yana kaydırıp parmaklarımı ıslak vajinasına daldırdığımda gözlerimi geriye yuvarladım. Uyluklarının içini ısırdım. "O kadar mükemmelsin ki." Uyluklarını ağzıma doğru kaldırınca memnuniyetle ona istediğini verdim ve kıvranana kadar klitorisini emdim. Kıçından klitorisine kadar olan

kısmını yalarken çığlık çığlığa kalınca aletim sızladı. Onu yalarken boşalacaktım ama umurumda değildi.

"Lütfen," diye inledi Piper, bu ânın bitmemesi için yavaşlarken açlığını gözlerinde görebiliyordum. Bir yandan onu emiyor, yalıyor ve ısırıyor; bir yandan da parmaklarımı içine sokuyordum. Başımın arkasından tutup beni kendisine bastırarak nefes alamayacak noktaya getirmişti, böyle giderse mutlu bir şekilde ölecektim. O, çaresizce zevkin doruklarına tırmanırken parmaklarımı içinde kıvırdım. Omurgası yukarı kalktı, vücudu titredi ve hafif bir iniltiyle boşaldı.

Sonra kendini koltuğa bıraktı, ben de acele etmeden karnına küçük, yavaş öpücükler kondururken gözümü üzerinden ayırmadım. Üzerine eğilip alnımı alnına değdirdim ve nefesi düzene girerken dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Gözlerimin içine baktığında güçlükle yutkundum, ardında yüzleşemeyeceğim duygular gizliydi. Kahretsin, öyle mükemmeldi ki... Bana sıcacık bir bakış attı ve bir anda gözlerinde, kaybolduğuna emin olduğum aşkı gördüm ve bu bakış bende soğuk bir kova su etkisi yarattı. Sızlayan aletimi görmezden gelerek geri çekildim. "Durmamız gerek."

Bir anda yüzüne korku dolu bir ifade yayıldı ve koltukta doğrulup ondan uzaklaşmamı izledi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve titriyordu, ben kalkamadan bileğimi sıkıca kavrayıp, "Aynı şeyi bir kez daha yapmayacaksın," dedi.

"Bir şey söylemem lazım, bilmen gerek." Sesim titriyordu, kelimeler ağzımdan zar zor çıkmıştı. Bir daha bana öyle bakmayacaktı. Bencilce ona doğru eğilip dudaklarına bir öpücük daha kondurdum, tadını ve kendini bana bıraktığında çıkardığı tatlı sesleri hafızama kazıdım. Sonra da geri çekildim.

Bakışları yumuşacıktı ve güven doluydu. Parmaklarıyla çenemi okşayıp, "Söyle," dedi.

Her kelime göğsümü yavaşça yırtarken kalbim kaburgalarımı delip geçecek gibi hissettiriyordu. "Kardeşini ben öldürdüm."

Kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. "Sen neyden bahsediyorsun? Marcus kazada öldü."

Duruşumu dikleştirip ses tonumu düzelttim. "Marcus o gece beni misafir odasından çıkarken yakaladı."

Göğsü çöktü. "Ne?"

"Kavga ettik, çok kötüydü." O gerçekleri sindirmeye çalışırken dudaklarım titredi, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım ama savunmasız kalmıştım. "Bana kızgın olduğu ve dikkatini yola veremediği için kaza yaptı. Benim suçum."

Piper'ın bakışları yumuşadı ve yüzümü incelemeye başladı. "Bu yüzden mi benimle konuşmayı kestin? Beni bu yüzden mi hayatından çıkardın?" Bana yaklaşıp elini yüzüme koydu, başparmağını gözümün altında gezdirdi.

Sertçe yutkunduktan sonra da dudağımın kenarına küçük bir öpücük kondurup, "Söylemeliydin," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Söyleyemezdim. Nasıl söyleyecektim?"

"Gerçekten tam bir ahmaksın." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi, göz göze geldiğimizde sesini alçalttı ve ciddi bir tonda, "Marcus senin yüzünden ölmedi," dedi.

Göğsüm sıkışmıştı ama bunu inkâr etmesine izin veremezdim. "Benim yüzümden öldü, kaza yapmasının sebebi benim."

Başını iki yana salladı ve elini boynuma dolayıp beni kendine çekti. "Kaza yaptığında onunla telefonda konuşuyorduk. Seni sevdiğimi söylüyordum." Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. "Peki şimdi benim kendi kardeşimi öldürdüğümü düşünüyor musun?"

O anda dünyam başıma yıkılmıştı ve zemin altımdan kayıyormuş gibi hissettim. Yalan söylediğine dair bir işaret aradım ama gözlerimin içine bakıyordu. Son bir yıldır inandığım her şey bir saçmalıktan ibaretti ve fazlasıyla yanılmıştım. "Hayır, tabii ki düşünmüyorum."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "O zaman neden senin öldürdüğünü düşünüyorsun?"

"Bu farklı."

"*Nesi* farklı, Lucas?" Bakışları çok samimiydi, beklediğimden çok farklıydı.

"Seninle birlikte olamayacağımı söyledi."

Piper tebessüm etti. "Buna alışacaktı. Senin beni her zaman koruyup kollayacağını biliyordu."

Mideme bir bıçak saplanmış gibi oldu ve içimde bir sızı hissettim çünkü geçtiğimiz yıl onu koruyup kollamak dışında her şeyi yapmıştım.

"Benden nefret edeceğini ve bu durumu atlatamayacağını sandım." Alnımı alnına dayadım, omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı ve sanki bir yıldır ilk kez nefes alıyordum. Kardeşini ben öldürmemiştim, benden nefret etmiyordu.

Piper elini kalbimin üzerine koydu. "Senden nefret etmem imkânsız. Sana yedi yaşından beri âşığım." Tişörtümden tutup beni kendine çekerken dudakları titriyordu. "Beni istemediğini söyledin, ben de aptal bir oyunun parçası olduğumu sandım."

"Seni istemediğim bir an bile olmadı." Ona yalvarırcasına baktım. "Çok özür dilerim, Piper."

Kafasını kaldırınca bakışlarındaki umutsuzluk yüreğime bir bıçak gibi saplandı. "Beni bırakıp gittikten sonra nasıl böyle söyleyebilirsin?"

"Çünkü başka kimse olmadı." Saçının bir tutamına uzanıp kulağının arkasına attım. "İkimiz için de."

Bir adım geri çekildi, şaşırmıştı. "Ne zamandan beri?"

"İki senedir."

Yaşlar yanaklarından aşağı süzülürken yüzü çöktü. "Seni affetmeyeceğime, aramızdakilerin bittiğine karar verdin. Bunun senin hatan olduğuna karar verip *beni* terk ettin."

Gözlerinin içine baktığımda olanları daha net görebiliyordum. Her şeyi mahvetmiştim, bizi mahvetmiştim. "Bunu düzelteceğim."

"Nasıl?"

İçimden gelmese de gülümsemeye çalıştım. "Bekle ve gör."

Yirmi Beş
PIPER

Mutfak adasında Lucas'ın yanına oturmadan önce tereddüt ettim. Her şeyi düzelteceğine söz verdikten sonra alnıma bir öpücük kondurup odasına dönmüştü. Birkaç saniye şaşkın şaşkın öylece kaldıktan sonra tebessüm etmiştim. Kalbimi bir kez daha kırmayacağına nasıl güveneceğimi bilmiyordum ama bunun için elinden geleni yapacağına şüphem yoktu.

Bana sıcacık bir gülümsemeyle bakıp, "Günaydın, güzelim," dedi ve çoktan doldurduğu bir kâse Froot Loops'u ve badem sütünü bana uzattı. Bu hareketi o kadar tanıdıktı ki ne kadar özlediğimi daha önce fark edememiştim. Lucas'a yaslanıp dudaklarımın kenarını ısırdım, bakışları dudaklarıma kaydı.

Jax ellerini ovuşturarak, "Pek samimi görünüyorsunuz," dedi, sersemlemiş bir hâli vardı. Adanın diğer tarafına geçip, "Lucas nihayet saçmalıklarına bir son mu verdi?" diye sordu.

"Siktir git başımdan," diyerek cevap verdi Lucas ve mısır gevreğine gömüldü.

Bundan incinmemem gerekirdi, işleri basit tutmaya çalışıyordu ama bu, bir yandan da benim her zaman bir sır olduğumun acı bir hatırlatıcısıydı. Lucas, bana olan duygularını kimseye itiraf etmemişti. Aniden iştahım kaçtı ve yerimde kıpırdanmaya başladım, o sırada Lucas elimi tuttu.

Gözlerimin içine bakıp, "Ne oldu?" diye sordu.

Önce birbirine kenetlenmiş ellerimize, sonra da Jax'e baktım.

"Sonunda," deyip bize muzip bir şekilde sırıttıktan sonra mısır gevreğini ağzına tıkıştırdı.

O an tüm gerginlik kaybolmuştu ve başımı Lucas'a yasladım. O da şakaklarıma bir öpücük kondurup kahvaltımı yapmam için beni dürttü. Tüm bu olanlar gerçek dışı gibiydi. Masada duran telefonum titredi. Anon13'ten geldiğini umarak hemen telefonu elime aldım, dün mesajlarıma cevap vermemişti ve endişelenmiştim.

Bildirimin yurt yönetiminden gelen bir e-posta olduğunu görünce kapıldığım hayal kırıklığını bastırmaya çalıştım. E-postayı okurken duruşumu dikleştirip mesajı okudum.

Jax dolu ağzıyla, "Ne diyor?" diye mırıldandı.

İğrençti. Yüzümü buruşturup iç çektim. "Odalar hazırmış, bugün dönebilirim."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu, ardından Lucas, "Harika, Misty çok sevinecek," dedi.

Başımı kaldırıp ağzımı açtım, sonra hemen kapattım. "Gidiyorum diye mutlu musun?"

"Hayır. Arkadaşınla daha fazla zaman geçireceğin için mutluyum. Hem seni nasıl tavlayacağımı düşünmek için daha fazla zamanım olacak."

"Tavlamak," diye tekrarladım.

Hazırlanıp eşyalarımı toplamam sadece bir saatimi aldı. Giysilerimin olduğu ve patlamak üzere olan çantamı sırtıma takarak bir süredir misafir olduğum odadan ayrıldım.

"Bana ver." Lucas hemen çantamı omzumdan aldı, arabama gidene kadar önden yürüdü ve eşyalarımı arka koltuğa koydu.

"Teşekkür ederim." O an içimde bir huzursuzluk belirmişti ve yerimden kıpırdayamadım. *Ya ben gittikten sonra fikrini değiştirirse?*

Lucas eğilip dudağımın kenarına küçük bir öpücük kondurdu. "Akşam görüşürüz."

Başımı aşağı yukarı sallayıp iç çektim. Karmaşık beynimde neler olup bittiğini anlamış gibiydi. "Akşam ne var?"

Elini yanağıma koyup çenemi kendine doğru kaldırdı. "Bu, benim için ne kadar değerli olduğunu kanıtlayacağım ilk gecemiz."

"Gerek-"

Yavaş, uzun bir öpücükle sözümü kesti. "Ama ben istiyorum."

Ekonomi 101 dersinde kafam patlamak üzereydi. Profesörün zihnimi uyuşturan sesi, dersi dinlemek için içimde kalan son irademi de tüketiyordu. Bir insan nasıl aynı anda hem bu kadar ünlü hem de bu kadar sıkıcı olabilirdi?

Neyse ki antrenmanım vardı da kafamı boşaltabilecektim. Ders uzadığı için gecikmiştim, üzerime formamı giyip yavaşça kapıyı açtım ama içeri adımımı atar atmaz tüm gözler bana çevrildi. *Siktir.* Etrafıma bakınıp şaşkın şaşkın bana bakan Shana'yı gördüm.

"Gelebilmene sevindim." Koç Keller bana gülümseyince omuzlarım gevşedi, böylece bir sorun olmadığını anlamıştım.

Koç ellerini çırptı. "Herkes geldiyse işimize bakalım. İlk maçımız bu perşembe olacak, rakibimiz Panthers. Ligin en iyi takımı ama bu sene onları yeneceğiz." Konuşmaya devam etmeden önce takımda bir alkış tufanı koptu. "Oyuncular Shana, Julia..." Koç isimleri okumaya devam ediyordu, onlar için mutluydum ama yedek kulübesinde oturacağımı bildiğimden hayal kırıklığına uğramıştım. Ama o esnada koç, "Piper, köşe smaçör," dedi.

Shana sevinç çığlıkları atarken bakışlarım Koç Keller'a kaydı. "Doğru mu duydum?"

"Maçlara başlıyorsun," deyip gülümsedi ve az önce aklımı başımdan almamış gibi diğer isimleri saymaya devam etti.

Antrenmanın geri kalanında her şey bulanıktı, antrenman yaptığımızın farkındaydım ama hareketleri hatırlamıyordum. Başlıyordum. Perşembe günü maça çıkacaktım. Kariyerimi mahvetmemiştim.

"Başaracağını biliyordum!" Shana bana kocaman sarılıp beni havaya kaldırdı.

Ben de gülerek, "Hiç değilse birimiz inanıyormuş," dedim.

"Hadi ama. Tabii ki başaracaktın." Omzumu itip sırıttı. "Perşembe günü onları yenmek için sabırsızlanıyorum."

Soyunma odasına döndüğümde telefonumda bir mesaj bildirimi vardı.

Lucas: Yemin ederim zaman akmak bilmiyor, bebeğim. Bu akşam seni görmek için sabırsızlanıyorum. Yemek yeme.

Tebessüm edip hızlıca bir cevap yazdım.

Ben de sabırsızlanıyorum.

Bu tavlama meselesini ciddiye alıyordu. Vücuduma bir heyecan dalgası yayıldı. Sonra Grief Anonymous uygulamasını açıp bir mesaj daha attım.

Bugün yurda geri taşındım. Ayrıca Lucas hakkında konuşmamız lazım.

Duş alıp giyindikten sonra telefonuma baktım ama hâlâ cevap yoktu. Anon13'e art arda dört mesaj göndermiştim ama hiçbiri cevaplanmamıştı. Bu, onun yapacağı bir şey değildi. Paniklememeye çalıştım. Ona ulaşmamın başka bir yolu yoktu ama ortadan kaybolmak için geçerli bir mazereti olsa iyi olurdu.

Kartımla yurt odamın kapısını açar açmaz neşeli, yeşil saçlı bir cadı üzerime atladı. Ben de ona sarılıp, "Merhaba," dedim.

Beni bırakıp sevimli bir şekilde zıpladı. "Sonunda döndük."

"Ben de seni özledim."

Gülümseyip ceketine uzandı. "Evet, konuşacak çok şeyimiz var ama... Cane ile randevum var!"

"Partideki çocuk mu?" diye sorup sırıttım.

"Evvet!" *V* harfini vurgulayarak yanağıma bir öpücük kondurdu ve odadan çıktı. "Akşam beni bekleme."

Kapıyı arkasından kapatınca yatağıma bakıp inledim. Sabah ancak eşyalarımı bırakacak kadar vaktim olmuştu ve şimdi her

şeyi yerleştirmek zorundaydım. Kendi kendime, "Boş ver," deyip eşyaları yere koydum ve yatağa uzandım.

Bugün âdeta bir kasırganın ortasında kalmıştım. Lucas'ın beni tavlama vaadi, yurdun yeniden açılması ve maçta ana kadroda olmak... Başım dönüyordu. Tüm bunların gerçek olamayacak kadar iyi olduğu hissi zihnimi ele geçirince yüzümü ovuşturdum. Derin bir nefes alıp kendime, duyguların gelip geçici olduğunu, kimliğimizi tanımlamadığını hatırlattım. Her endişeye takılıp gitmeye gerek yoktu.

Kapım hafifçe tıklatıldı, ben de toparlanıp kapıyı açtım. Lucas, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşımda duruyordu. Kapının pervazına yaslanıp beni süzdü ve gözleri elbisemin eteğinde takılı kaldı. "Bu elbiselerin bana ne kadar işkence ettiğini sana hiç söyledim mi? Seni duvara yapıştırmamak için kendimi tutacağım diye ömrümden ömür gitti."

Güldüm ve içeri girmesi için kenara çekildim. "Amacım bu değildi diyemem. Yalan söylemeyeceğim, hoşuma gidiyor."

"Sen tam bir şeytansın," diye fısıldayınca içgüdüsel olarak geriye doğru bir adım attım. Dizlerimin arkası yatağıma değene kadar üzerime yürüdü, sonra da şakağıma bir öpücük kondurup, "Seni özledim," dedi.

"Daha sabah gördün."

"Bu önemli mi sanıyorsun?" Yana doğru bir adım atıp çantasını yatağın üzerine koydu ve içinden paketler çıkarmaya başladı. "Telafi etmem gereken çok şey var."

Köri kokusu burnuma dolarken kendimi yatağa bıraktım ve zevkten inledim.

Bana gözlerini kısarak baktı ve "Bebeğim, böyle sesler çıkarmaya devam edersen yemek yiyemeyeceğiz," dedi.

Hemen ağzımı kapattım, dokunuşlarının bende yarattığı hisleri hatırlayınca boynum kıpkırmızı oldu. Beni "tavlamak" için yaptığı planda orgazmın da yer aldığını umuyordum.

"Siktir, kızardığında çok güzel oluyorsun." Duruşunu dikleştirdi, elini uzatıp çenemi kavradı, sonra da dudaklarıma doğru eğildi ve dilini dilime değdirip inledi. "Bazı planlarım var, Fırlama."

Gülerek kendimi dirseklerimin üzerine bıraktım ve yatakta uzanmış hâlimi süzen bir çift gözün tadım çıkardım. "Ne tür planlarmış onlar?"

"Karnını doyurmak, sonra da sana adını unutturacak kadar kuvvetli bir orgazm yaşatmak."

"Anlaştık," dedim, bacaklarımın arası hemen ısınmıştı ve külotumun ıslandığını hissettim.

Sırıttı, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirmeye başlayınca dilimi çıkarıp parmağını yaladım. İnledi. "Önce yemeğini ye."

Sesinde vahşi bir ton vardı, neyi onayladığımı pek anlamasam da başımı salladım. "Ye."

Kucağıma yemek paketini koydu, ona gülümsemeden önce içine baktım. "En sevdiğim yemeği nasıl hatırladın?"

Lucas bana ciddi bir bakış attı. "Seninle ilgili hiçbir şeyi unutmadım."

Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Bu adama feci şekilde kapılmıştım. Yemeğimden bir lokma aldım ve yemeğin tatlı-tuzlu tadı karşısında inlememek için kendimi zor tuttum.

Bir lokma daha alırken, "Nereden buldun?" diye sordum. Restoran Sarnia'daydı ve oradan almış olması imkânsızdı.

Omuz silkti, sonra biraz utanarak başka bir yere baktı. "Dersi astım ve babamla ortada bir yerlerde buluştuk."

"Ne yaptın ne yaptın?" Ona öyle hızlı döndüm ki neredeyse yemeği dökecektim.

Kaşlarını kaldırdı. "Seni tavlıyorum, unuttun mu?"

"En sevdiğim yemeği almak için bir saatlik yol mu gittin?" *Tavladığına şüphem kalmamıştı.* Çenesine bir öpücük kondurup kulağına, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Titreyip bana anlamlı bir şekilde gülümsedi. "Hadi ye, bebeğim. Sonra sana sıradakini göstereceğim."

Lucas'ın her hareketimi izlediğini bilmenin keyfiyle her lokmamın tadını çıkardım. Son zamanlarda zevk alan tek kişi bendim. Yemek paketini komodinin üzerine koyup gülümseyerek, "Sırada ne varmış?" diye sordum.

Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı ve yatağın başlığına yaslanarak ekranı bana çevirdi. *Gurur ve Önyargı*'yı açmıştı, Misty'yi gururlandıracak kadar coşkulu bir çığlık attım.

Sonra da kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Sen bu filmi sevmezsin."

"Ama sen seviyorsun," dedi umursamazca ve oynat tuşuna bastı.

Sürünerek yanına yaklaşmaya çalıştım ama o kalçalarımdan tutup beni kaldırdı ve sırtımı göğsüne yaslayarak beni bacak arasına oturttu. Sıcaklığı tenime değdiğinde nefesimi tuttum ve başımı omzuna yaslayarak derin nefesler aldım.

Bilgisayarı kucağıma koyup beni iki koluyla sararken kahkahalarının titreşimlerini sırtımda hissettim.

Filme odaklanmaya çalıştım, gerçekten denedim ama sonra dudaklarını boynuma değdirince dikkatim dağıldı. Dudaklarıyla hassas tenimi okşayarak yavaşça omuzlarıma indi. Elbisemin ince askılarını dişlerinin arasına alıp omuzlarımdan aşağı indirdi. Çıplak tenime öpücükler kondururken dudaklarının değdiği

her yer yanıyordu. Arkamı dönmek için kıpırdandım ama kulak mememi ısırıp ağzına aldı.

Alçak sesle, "Filmi izle," diye buyurunca omurgamdan bir ürperti süzüldü ve tüylerim diken diken oldu.

Arkama yaslanıp başımı omzuna dayadım. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Lucas şakağıma bir öpücük kondurdu, gülümsediğini hissedebiliyordum. "Güzel."

Gözlerimi Bay Darcy'den ayırmasam da zihnim Lucas'ın koluma dokunan parmaklarında takılı kalmıştı. Ellerini boynumun iki yanına koyup başparmaklarını ağrıyan kaslarıma bastırdığında inlemelerime hâkim olamadım. Bir nefes alıp ona daha fazla yer açmak için öne kaydım. Kolumu aşağı kaydırdı, sonra burnunu boynumda gezdirmeye başladı.

"Yeşil elma kokuyorsun."

"Duş jelim yüzünden."

"Biliyorum. Seni özleyince deliye döndüğüm için aynısından aldım."

"Ne?" Başımı yana çevirdim ama sanki ben onun avıymışım gibi boynumun arkasını ısırarak bana engel oldu.

Isırdığı yere başparmağıyla masaj yapıp mırıldandı. "Duşta mastürbasyon yaparken kullanırdım. Siktir, benim üzerimde nasıl bir etkin olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Senin için neler yapabileceğime dair de."

Gözümün önüne gelen görüntü bacak aramı sırılsıklam etmişti. Kasları ve damarlı kollarından sular süzülürken aletini sıkıca kavramış görüntüsü...

Arkamda kıpırdanıp çantasına uzandı.

Bu sefer bakmak için arkamı dönmedim, artık gözümü ekrandan ayırmamam gerektiğini anlamıştım. "Ne yapıyorsun?"

Tekrar yerine döndü. "Birkaç malzeme getirdim."

Birkaç malzeme.

Lucas sıcak, kaygan ellerini omuzlarıma götürmeden önce bir kapak açılma sesi duydum. Boynuma, omzuma ve köprücük kemiğime yağ döküp masaj yaparken gözlerimi geriye yuvarladım.

Askılar kolumdan kayınca elbisem belime kadar indi ve çıplak kaldım. Ellerini göğüslerimden aşağı doğru yavaşça kaydırıp oradan da belimin ve göğüslerimin yanına doğru götürünce nefesimi tuttum. Meme uçlarım sertleşmişti, dokunuşlarına muhtaç bir hâlde arkama yaslandım ve daha aşağı inmesine izin verdim. Yağlı ellerini göğüs kafesimde gezdirdikten sonra göbek deliğimi geçip uyluklarıma indi. Gözlerimi kapattım, içime bir sıcaklık yayılıyordu.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?"

"Evet." Dokunuşuna en muhtaç olan yerime yaklaşınca nefesimi tuttum ama ellerini yeniden yukarı çıkarınca hayal kırıklığıyla inledim.

Kulağıma, "Filmini izlemiyorsun ama," diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım. Aklım allak bullak olmuştu ve dizüstü bilgisayarını kucağımdan alıp yere koyduğunu fark etmemiştim.

Göğüslerimi sıktı, sonra da başparmakları ve işaret parmaklarıyla meme uçlarımı okşadı. "Dikkatini ne dağıttı bakalım?"

Nefes vererek, "Sen," dedim ve derin bir nefes almaya çalıştım. Onu içimde hissetme ihtiyacı tenimi yakıyordu.

"Harika cevap." Ben yüzüstü yatana kadar bizi yatakta döndürdü ve elbisemi tamamen çıkardıktan sonra kalçalarımın altına oturdu. O tamamen giyinikken çıplak olmanın arsız bir keyfi vardı.

Soğuk hava omurgamdan aşağı doğru süzülürken çok geçmeden Lucas'ın sıcak elleri vücudumda gezinmeye başladı.

Parmakları boynumdaki kalıcı düğümleri çözmek için uğraşırken ustaca hareketleriyle kaslarımı ovuyordu.

Sırtımdan aşağı inerek kıçıma doğru ilerledi, ben de ona yaslandım. Geri çekilip kıçımı avuçladı ve başparmaklarını, kalçamla bacaklarımın birleştiği yerde gezdirmeye başladı. Sonra da biraz daha sıkarak kıçımı ayırdı. "Siktir, bebeğim."

Onun altında kıpırdandım ve daha fazlasını talep etmek için çaresizce kalçalarımı salladım. Lucas minik bir kahkaha atıp parmaklarını bacak arama kaydırdı. Nefesimi tutup kamburumu çıkardım ama omuzlarımın arasına eliyle sertçe bastırdı. "Nefes al, az sonra çok iyi hissedeceksin."

Derin bir nefes aldım ve iki parmağını içime soktuğunda gözlerim kapandı. Geri çekilmeye çalıştım ama beni sıkıca tutup yerime sabitledi ve bacaklarımı bacaklarının arasma aldı. "Sırılsıklamsın."

Parmaklarını çekince inleyerek karşı çıktım. Ne yaptığını görebilmek için başımı kaldırdım.

Elini hafifçe kalçalarıma indirdi, sonra da ensemi kavrayıp beni sabit tuttu. "Biraz sabret."

Altında kıvranmadan edemiyordum, güçlükle yutkundum. Çantasından gelen hışırtıyı duyabiliyordum. Ağırlığını öne verdi, dişlerini kulağımda gezdirirken, "Bunu bugün aldım," dedi.

Vibratörün kendine özgü vızıltısını duyunca kafamdaki soru işaretleri çabucak kayboldu. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum, kaskatı kesilmiştim. Sınırlarımı zorluyordu. Oyuncağı omuzlarımın arasına koyup yavaşça omurgamdan aşağı indirmeye başladı. Bu yavaşlığı beni öldürüyordu ama içimdeki tereddüt çok geçmeden arzuya dönüştü.

Bacaklarını açarak alanımı genişletti. "Aç."

Kahretsin. Bacaklarımı biraz daha açtım ve o vibratörü bacak aramda kaydırıp daireler çizerken sessiz bir çığlık attım. Alaycı hareketi karşısında dişlerimi sıktım, ona yalvarmamak için kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Kontrolün onda olması hoşuma gidiyordu.

Sonunda pürüzsüz silikon başlığı içime soktuğunda adını haykırdım ve beni sıkıca tutarken kendimi geriye bıraktım.

"İşte böyle, bebeğim. Devam et." Oyuncağı içime bir santim kadar sokup yeniden çıkardı ve sadece bana hissettirdiklerini düşünür hâle gelene dek bunu tekrarladı. Klitorisime doğru ilerlediğinde titredim ve yoğun hisler yüzünden ondan uzaklaştım.

Nefes nefese kalmıştım. "Bu kadarı çok fazla."

Titreşimi daha az hissedebilmem için vibratörü yana kaydırdı ama yoğunluğu artık o kadar ezici değildi. Omzumu öptü. "Derin nefes al."

Verdiği talimatlara uyarak derin bir nefes aldım ve oyuncağı klitorisimin üzerine kaydırdığında irkilmedim. Elektrik dalgaları yaklaşan orgazmın gücüyle sırtımdan yukarı yayılıyordu. Lucas vibratörün durduğu yerden memnun olduğuna karar verdikten sonra beni kuyruk sokumumdan bastırarak oyuncağı benimle yatak arasında sıkıştırdı. Aşırı uyarılma karşısında direndim ve kalçalarımı oynatmaya çalıştım ama kımıldayamadım. Ardından Lucas iki parmağını içime sokup acı verici ölçüde yavaş bir şekilde çıkardı. Ve tekrar soktuğunda olduğum yere çakılı kaldım.

Artık diğer eliyle beni tutmuyordu ama yine de elinden kurtulmam imkânsızdı, bu yüzden denemedim. Girişime bir damla yağ damlatınca tüm kaslarım gerildi. Lucas, parmaklarını içimde hareket ettirmeye devam ederken başparmağının ucunu biraz içeri sokunca tüm duyularım harekete geçerek zihnimi allak bullak etti.

Kalçalarımı hareket ettirdim ve içime tamamen girdiğinde omurgamdan bir ürperti geçti. Klitorisim sızlamaya başlamıştı ve yaklaşan boşalmanın etkisiyle kaslarım iyice gerilmişti. Karnımdaki baskı giderek artıyordu. En sonunda boğazımdan bir çığlık koptu ve vücudum orgazmın etkisiyle titremeye başladı. Hazzın son titremesi de vücudumu terk edene kadar Lucas beni okşamaya devam etti ve sonra geri çekildi. Ardından göğsünü sırtımda hissettim. Toprağa saplanmış bir çapa gibi ağırlığı beni yatağa sabitlemişti ve böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bilmiyordum.

Lucas enseme hissedilmeyecek kadar nazik öpücükler konduruyordu, her dokunuşun çok fazla geldiğini anlamış gibiydi.

Birkaç saniye nefesim düzene girene kadar bekledikten sonra beni ters çevirdi ve yanına yatırdı. Aleti pantolonunu geriyordu, elimi uzattım ama parmaklarını bana dolayıp göğsüne çekti.

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Bu gerçek olana dek bekleyeceğim. Bana tamamen güvenene kadar olmaz."

Duzenleme
Ny.ozlem

Yirmi Altı
LUCAS

Piper'ın kapısını tıklattım ve saniyeler içinde yeşil saçlı, güleç oda arkadaşı kapıyı açtı. Omzunun üzerinden Piper'a seslendi. "Seninki gelmiş." Bakışları elimdeki vazoya kayınca bir çığlık atıp alkışlayarak, "Çiçek de getirmiş," diye ekledi.

"Sana da merhaba Misty. Piper odada mı?" diye sordum ama cevabı zaten biliyordum.

"Evet." Kapıyı ardına kadar açtı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

Piper üzerinde rahat bir pantolon ve şişme montla odanın ortasında duruyordu. Göz göze geldiğimizde yanakları kızardı. Siktir, onun da dün geceyi düşündüğünü umuyordum çünkü benim aklımdan çıkmamıştı. Eve dönmek için irademin her bir zerresini kullanmam gerekmişti ama planıma sadık kalmalıydım.

Aramızda bir sorun olmasını istemiyor gibiydi ve bunun için ona minnettardım. Yine de bu, her şeyi mahvettiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu terk et-

miştim ve birlikte olmayı gerçekten istiyorsam onu sevmekten asla vazgeçmediğimi kanıtlamalıydım.

Çiçekleri ona uzatıp şakağına bir öpücük kondurdum. "Gidelim mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Nereye?"

Yerden çantasını alıp omzuma taktım, ağırdı. "Seni okula bırakacağım."

"Neden?"

"Çünkü bırakmak istiyorum."

Utangaç bir gülümsemeyle başını yere eğdi.

Misty, elini kalbine koyup kendini yatağa bırakırken, "Sanırım bayılacağım!" dedi.

Piper güldü, onu kolumun altına çektim. Misty'ye de bir jest yapmam gerekecekti çünkü Piper, hayatında böyle neşeli insanlar olmasını hak ediyordu.

Yurttan çıktığımızda Piper çantasına uzandı ama ona engel olup, "Hayatta olmaz, bebeğim," dedim ve iki elini göğsüme bastırıp nefes nefese kalana kadar eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Yedi yaşından beri sırt çantanı taşımak istiyorum, şimdi bu fırsatı kaçırır mıyım?"

Burnunu kırıştırdı. "Ciddi olamazsın. Beni her gün biraz daha korkuttuğunun farkında mısın?"

"Konu sen olunca hep biraz takıntılıydım." Alnına bir öpücük kondurup parmaklarımızı birbirine doladım. "Kahretsin, keşke bu hafta sonu maçımız deplasmanda olmasaydı."

Piper dikleşip yuvarlak mavi gözleriyle bana baktı. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Perşembe öğleden sonra. Thunder Bay'de olacak," diye cevapladım ve yüzündeki hayal kırıklığını görünce elini sıkıp, "Sorun ne?" diye sordum.

"Perşembe akşam maça aslarda çıkıyorum." Ses tonu önemsiz bir şey söylüyormuş gibi çıkmıştı ama buna izin vermeyecektim çünkü bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum.

"Harika bir haber! Bana nasıl söylemezsin?" Onu havaya kaldırıp döndürdüm ve kahkahalarının keyfini çıkardım.

Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Fazla dikkat dağıtıcı olabiliyorsun."

Ona yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Öyle mi?"

Yanımızdan bir grup erkek geçerken içlerinden biri, "Bu hafta sonu onlara dünyanın kaç bucak olduğunu göster, Knight!" diye kükredi.

Piper korkup geri çekildi, o herifi öldürebilirdim. Yurttan ana binaya on dakikadan kısa sürede yürüdük ve onu da benimle gelmeye ikna edemediğim için üzgündüm. Onsuz üç gece geçirmeyi hayal bile edemiyordum. "Maçın yayınlanacak mı?"

Gülerek cevap verdi. "Kadın voleybol takımı ve üniversite ligi. Sen söyle, sence?"

"İnsanlar aptal, ayrıca kadın sporları bence harika." Dakikalar geçmesine rağmen elini bırakmadım. "Bu gece bizimle gelir misin?"

"Siz kim?"

"Takım işte. Brewhouse'ta maçı izleyeceğiz."

Kaşlarını kaldırıp işaret parmağıyla kendini işaret etti. "Ve sen, benim de gelmemi istiyorsun."

Başımı yana eğip onu süzdüm. "Evet, neden istemeyeyim ki?"

"Bilmem belki..." Dudaklarını ısırdı, ben de çenesini tutup başparmağımla yanağını okşadım.

"Belki ne?"

"Takımdakilerle görüşmek... İşleri resmiyete bindirmez mi? Daha önce hiç onların yanına birini getirmedin."

Dikleşip derin bir nefes aldım. "Seni yanlarına götürmeme henüz hazır değil misin?"

Gülerek başını geriye attı, sonra da bana bakıp, "Sen istemezsin diye düşündüm," dedi.

"Neden?"

Kaşlarını kaldırınca göğsüm sıkıştı.

"Bunu kendime saklamak istediğimi mi düşündün?"

"Öyle de denebilir." Omuz silkti. "İnsanların yanında sevgi gösterisi yapmaktan hoşlanmazsın."

"Öyle mi? O zaman bu ne?" Elimi beline doladım ve onu göğsüme çekip yaklaştırdım. Kıkırdadı, sesi duyduğum en tatlı şeydi. Alnımı alnına dayadım ve ciddi bir ses tonuyla "Çocukların yanına benimle gelmek ister misin?" diye sordum.

"İsterim."

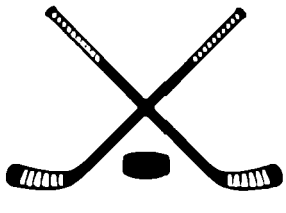
Yüzünde kocaman bir gülümseme belirince eğilip onu öpmeden edemedim. "O zaman seni antrenmandan sonra alırım."

"Tamam." Parmaklarıyla tişörtümden tuttu ve nefes almakta zorlanana kadar beni tekrar öptü.

"İnsanların yanında sevgimi gösteremediğimden emin misin?"

Piper ofladı. "Yanılmışım, gösterebiliyorsun."

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Evet, gösterebiliyorum."

Cane'in omzuna hafifçe vurup, "Eksik sayımıza rağmen rakibe gol attırmadın. Aferin," dedim.

"Teşekkürler, Kaptan." Bana NHL'ye girmeyi başardığını söylemişim gibi bakıyordu. Bu onun hokeydeki ilk sezonuydu ve öğrenecek çok şeyi vardı ama iyi gidiyordu.

Alex yanıma geldi, üniformalarını çoktan çıkarmıştı. "Kaptanlık sana yakışıyor."

Onun yerine benim kaptan olmam biraz saçmaydı, bunu hak ettiğine şüphe yoktu. "Üzgünüm...."

"Şunu söylemeyi kes, koç gayet iyi bir karar verdi." Alex sırıtıp kaşlarını kaldırdı. "Av'ı çoktan kaybettiğinin farkındasın, değil mi?"

"Başından beri yarışmıyordum ki." Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturdum.

"Peki bunu Piper biliyor mu?"

"Artık biliyor."

"Nihayet." Sırtıma vurdu. "Bu gece onu da getiriyor musun?"

İçimi bir sıcaklık kapladı. "Artık onsuz hiçbir şey yapmayacağım."

Eşyalarımı topladım, Piper'ı almak için can atıyordum ama telefonuma Grief Anonymous uygulamasından bir bildirim geldiğini fark ettim. Bunu ona söylemem gerektiğini düşününce göğsüm sıkıştı, son bir yıldır her şeyi aslında benimle paylaştığını nasıl itiraf edecektim? Üstelik buna onu ne kadar incittiğim de dâhildi. Her şeyi bu kadar iyi bilirken hâlâ ondan uzak durmuş olmamı nasıl açıklayacaktım? O zamanlar mantıklı geliyordu ama şu an ne kadar büyük bir pislik olduğumu idrak edebiliyordum.

Gerçeği söyleyecektim, sadece henüz değil.

Piper yurt odasından çıktığında güzelliğine hazırlıksız yakalanmıştım. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu ve mor,

beli dar ama altlara doğru bollaşan, midi boy bir elbise giymişti. Yutkunup dişlerimi sıktım, onu odasına geri götürüp elbisesini üzerinden çıkarmamak için kendimi zor tutuyordum.

Tebessüm edip kollarımı ona doladım. "Çok güzel görünüyorsun, bebeğim."

Piper boğazını temizledi. "Selam."

Alnına bir öpücük kondurdum. "Merhaba, güzelim. Günün nasıl geçti?"

"Güzeldi ama dersler boyunca çocuğun biri bana mesaj atıp durdu." Gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Öyle mi?" Burnumu boynunda gezdirdim ve tüyleri diken diken olurken tenine küçük öpücükler kondurdum. Sonra da kulak memesini dişlerimin arasına aldım. "Fazla mı düşkün?"

Derin bir nefes alıp boynunu eğerek bana daha fazla yer açtı. "Neredeyse katlanılmaz ölçüde."

"Ama hoşuna gidiyor." Kıpırdamadı, sonra yaptığım imayı anlayıp bana dönünce, "Hiçbir şey söyleme," dedim.

Elini çok hızlı atan kalbimin üzerine koydu. "Yani, hokey takımının yıldız oyuncularından birinin bana deli gibi âşık olmasından hoşlandığımı mı söylüyorsun?" derken yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Doğru, bir kız bu ilgiye çok kolay alışır."

Dudaklarına arzu dolu bir öpücük kondurdum. "Alışsan iyi olur, şimdi fikrimi değiştirmeden ve bu gece ikimizi de eve kapatmadan önce gidelim."

Bu fikre tamamen karşı gibi görünmüyordu ama şikâyet etmeden asansöre doğru yöneldi.

Brewhouse'a doğru on beş dakikalık yolculuğumuz boyunca camdan dışarıyı seyretti. Omuzları çökmüş, ellerini dirseklerine dolamıştı. Koluna uzanıp elinden tuttum ve avucunu öptüm.

"Neyin var?" diye sordum.

Gözlerimin içine baktı, bakışları fazla parlaktı. "Hiiiç, mutluyum."

Başparmağımla bileğini okşamaya başladım ve bileğinin içine gelince durdum. "Bu iyi bir şey, değil mi?"

"Daha önce de mutlu olmuştum, biraz korkutucu." Burnunu çekti. "Ya her şey yine mahvolursa?"

"Olmayacak," deyip elini sıktım.

"Ya olursa? Ya bunun aslında istediğin şey olmadığını fark edersen ve—"

Onu öperek sözünü kestim ve önüne doğru eğildim. "Bana güvenmemekte haklısın, bebeğim ama bunu düzelteceğim çünkü benim için senden başkası olmayacak."

Geri çekildikten sonra yüzümü inceleyip başını aşağı yukarı salladı. "Tamam."

"Anlaştık." Arabadan inip hemen onun tarafına koştum, kapıyı açıp elini tuttum ve ona restoranın kapısına kadar eşlik ettim. "Hazır mısın?"

Derin bir nefes aldı. "Sence ne kadar laf edecekler?"

Alaycı bir kahkaha attım. "Ne kadar laf ettiler demeliydin."

Bakışları hemen bana kaydı. "Herkes biliyor mu?"

"Dünyada hokey oyuncularından daha dedikoducu kimse yoktur, bunu sen de biliyorsun. Eve geldiğin günden itibaren ne zaman pes edeceğime ve sana birlikte olmak için ne zaman yalvaracağıma dair bahisler yapılıyordu."

"Bundan hiç rahatsız olmadın mı?"

Saçının bir tutamını kulağının arkasına attım. "Neyden? Herkesin buradaki en seksi kızı kaptığımı bilmesinden mi? Hayır, rahatsız falan olmadım."

Başını eğip gülümsedi. "Hoşuma gitti."

"Gitse iyi olur." Onu öptüm, dilimi dilinin üzerinde gezdirip kendimi dudaklarında kaybettim.

Kahkahası göğsümde yankılandı. "İstersen sana gidelim."

İnleyip çenemi başına dayadım. "İsterim... Gerçekten çok isterim ama seninle daha fazla görünmek istiyorum."

İçerisi tıklım tıklımdı ve gürültüye bakılırsa takım arka köşeye kurulmuştu. Burası ahşap masaları olan eski bir bardı ve arkadaş buluşmaları için idealdi. Piper'ı, Jax ve River'ın oturduğu köşedeki masaya götürdüm. Alex duvara dayadığı uzun, kızıl saçlı bir kızla öpüşüyordu.

Biz gelince herkes sessizleşti, ardından bir soru yağmuru başladı.

Elimi kaldırıp hepsini susturdum. "Bu Piper, onun benim için özel biri olduğunu bilmeniz yeter. Eğer canını sıkacak bir şey yaparsanız, bir ay boyunca ceza kayışı yaparsınız."

Söylediklerim kalabalıkta gülüşmelere ve homurdanmalara sebep oldu. Ceza kayışı, pak olmadan ileri geri kayma antrenmanından ibaretti. Nefes alamayacak noktaya gelene kadar pistte kayıp durur, sonra dinlenip tekrar kayardınız. Ciddi olduğumu gayet iyi biliyorlardı.

Jax oturduğu yerden kalkıp Piper'a sarıldı. "Gelmişsin!"

Piper başını eğdi. "Geleceğimi biliyor muydun?"

Jax, "Lucas'ın çağırdığını biliyordum ama reddedeceğini ummuştum. Sonunda saçmalıklarına bir son verdi ama yine de acı çektiğini izlemek hoşuma gider," deyip Piper'ın saçlarını karıştırdı.

Piper bir çığlık atıp ondan uzaklaşmaya çalıştı, ben de onu göğsüme çekip saçlarını yumuşak hareketlerle düzelttim. "Çok güzelsin, bebeğim."

Piper, Jax'in yerine geçti, ben de onu takip edip yanına oturdum ve kolumu omzuna attım. Onun yasak bölge olduğuna dair en ufak bir şüphe bile kalmışsa artık kaybolmuştu.

River, "Meseleyi halletmenize sevindim," deyip birasından bir yudum aldı.

Ben de başımı salladım ve böylece konu kapanmış oldu. Alex menüyü uzatmadan önce ona baktı. "Pizza ister misin?"

"Piper peynir yiyemez," diyerek araya girdim.

River kaşlarını çattı. "Tüh, bilsem marketten özel bir şeyler alırdım."

"Neyse ki senden önce davranan biri var." Piper bana bir bakış attı ama omuz silkip ne dediğini anlamamış gibi yaptım.

Piper yanıma yaklaşıp başını koluma yasladı. Burnuma yeşil elmanın keskin kokusu gelirken şakağına bir öpücük kondurdum ve kendimi, bedenimi saran mutluluğun kollarına bıraktım. Jax içecekleri ve mezeleri getirmişti, aralarında süt ürünü içermeyen seçenekler de vardı ve birkaç dakika içinde masa takım oyuncularıyla doldu.

Sesler arka planda uğultuya dönüşmüştü. Piper'a döndüm. Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor, biri benden bahsettiğinde yanakları pespembe oluyordu. Yüzünü incelerken nefesim kesilmişti. Ona sırılsıklam âşıktım. Marcus'un bunu bir yerlerden görebilmesini umdum çünkü endişelenmesine gerek yoktu. Onu bir daha asla incitmeyecektim.

Piper bana baktı, sonra gözleri kocaman açıldı. Ona baktığımı fark etmişti. "Sesin çıkmıyor."

Elimi bacağının üstüne koyup hafifçe sıktım. "Seni düşünmekle meşguldüm."

"Ucuz laflar," deyip güldü ama avucumu çıplak bacağında bir santim yukarı kaydırdığımda yanakları kızardı.

Kulağına eğilip hafifçe ısırdım. "Üzerinde çalışıyorum diyelim."

Derin bir nefes alıp çenesini göğsüme yasladı. Etrafımızdaki konuşmalara neredeyse hiç aldırmadan başparmağımı, acı verici ölçüde yavaş hareketlerle yumuşacık bacaklarında gezdirdim. Bir saat içinde takımdakilerin bakışları donuklaştı ve dikkatleri, ilgilerini çekmek için sıraya girmiş kızlara yöneldi.

Elimi elbisesinin altına kaydırdım ve parmaklarımı uyluklarından yukarı doğru sürükledim. Kaskatı kesilmiş, nefessiz kalmıştı, ben de yanıma iyice yaklaşana kadar birkaç saniye bekledim. Daha da yukarı çıkmam için bacaklarını açtığında inlememek için kendimi zor tuttum. *Siktir.* Aletim o kadar sertleşmişti ki canım yanıyordu.

Onun gözü etrafımızdakilerdeydi ama ben onu seyrediyordum. Parmaklarımla külotunun üzerinden geçince nefesinin kesilmesini, parmaklarımı külotunun altına kaydırıp ıslak klitorisine değdirdiğimde aldığı keskin nefesi izliyordum. Kendi kendime homurdanıp kulağına, "Burada bu kadar kişinin içinde sana dokunmam hoşuna gidiyor mu?" diye fısıldadım.

Yanakları kızarsa da belli belirsiz başını sallayarak beni onayladı. Bu kadarı benim için yeterliydi. Parmaklarımı tamamen içine sokup avucumla klitorisine baskı uygulayana kadar yavaşça ilerledim. Bu şimdiye dek aklıma gelen hem en kötü hem de en iyi fikirdi.

River sırtını bize dönüp birasından bir yudum aldı. Böylece daha mahrem bir ortam oluşmuştu, buradan çıkmadan önce ona bir içki ısmarlayacaktım.

Acele etmeden onu okşamayı sürdürdüm, hazzını artırırken dikkatimi yüzünden ayırmıyordum. Yanımda titreyip yüzünü göğsüme gömdüğünde patlamaya çok yakın olduğunu anladım. Ritmi bozmadan parmaklarımı kıvırdım ve hassas noktasını aradım. Yüzü bana gömülüyken inlediğinde ben de içimden inledim.

Dudaklarına gömülüp ağzını kapattım ve çıkarmak istediği seslerin sadece bana ait olması için onları âdeta yuttum. Merkezi parmaklarımın etrafında nabız gibi atmaya başlamıştı ve parmaklarımı daha derine itti, avucumu klitorisine bastırdığımda bir nefes alıp kaskatı kesildi. Sonra koltukta yanıma yığıldı.

Etrafıma baktım, kimsenin dikkati bizim üzerimizde değildi. River'ın da hâlâ sırtı dönüktü ama yanakları kıpkırmızı olmuştu. Pislik herif. Piper'a bir bira uzattım, iki yudumda yarısını içince kıkırdadım. "Yavaş ol, Fırlama."

Bana baktı. "Beni eve götür."

"Seve seve."

Yirmi Yedi
PIPER

Dün akşam Lucas'tan beni eve götürmesini istediğimde beni kapıda bırakıp yanağıma bir öpücük kondurmasını hiç beklemiyordum. Bar masasının altında bana yaptıklarını düşününce yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Misty odanın diğer ucundaki yatağından, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Hiiiç." Lucas'ın bana getirdiği kahveden uzun bir yudum alıp utancımı bastırmaya çalıştım.

"Hı hı." Misty inanmış gibi yapınca ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu düşündüm. "Bu gece için heyecanlı mısın?" diye sordu.

Nedense kalbim aynı anda hem hızla çarpmaya başlamış hem de hüzne gömülmüştü.

Ciddi bir ses tonuyla, "Doğrusu böyle bir tepki beklemiyordum," deyip öne eğilerek beni süzdü.

İç çektim. "Heyecanlıyım, bu çok önemli bir maç. Henüz yerimi garantilememiş de olsam Koç beni ilk on birde oynatacak."

Misty kaşlarını kaldırdı. "Ama?"

"Ama keşke Lucas da orada olabilseydi." Ne kadar aptalca konuştuğumun farkında olduğum için yanaklarım kızardı.

Misty, "Otobüste izlemek için videolarını çekmemi istedi," diye bağırınca sırıtan yüzüne baktım.

O an içim sıcacık oldu ve bu hafta sonu onu göremeyeceğim gerçeğiyle savaştım. Telefonuma bir bildirim geldi ve sonunda yaşam belirtisi talebime bir yanıt aldım.

Anon13: Yaşıyorum, merak etme. Müsait değilim.

Bu kadar mı yani? Boğazım düğümlendi. Bir yıl boyunca her gün mesajlaşmıştık ama ortadan kaybolduğundan beri hayatımda bir şeyler eksilmiş gibiydi, gerçi Lucas'ın bunu unutturma konusunda eşsiz bir yeteneği vardı. Ona anonim arkadaşımdan bahsetmem gerekecekti ama şu an ortadan kaybolduğu için acil sayılmazdı. Bu durum canımı yakmıştı. Lucas bana aynı şeyi yaptığında beni teselli eden oydu. Belki de internette yabancı bir kızla konuşmasından hoşlanmayan bir sevgilisi vardı. Bunu anlayışla karşılayabilirdim ama dürüst olup söylemeliydi.

Telefon elimde titreyip ekranda annemin adı belirince irkildim. Sırada ne vardı? Ailem beni sadece bir şey istemek için ararardı ve zaten kendi birikimimle zar zor geçinen bir durumdaydım.

Telefonu açtım. "Merhaba, anne."

"Merhaba, tatlım. Seni... Üzgün olduğumu söylemek için aradım." Telefonun diğer ucundan bir hışırtı duyuldu.

Babam da arkadan, "İkimiz de çok üzgünüz," diye seslendi.

Derin bir nefes verdim. "Önemli değil anne. Zor bir yıldı."

"Evet, öyleydi." Yutkunduğunu duydum. "Babanla gerekli bir karar almak zorunda kaldık."

Söyleyiş şekli tüylerimi diken diken etmişti. "Ne kararı, anne?"

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Evi satıyoruz."

Boğazım düğümlendi. "Ne?"

"Baban yeni bir iş buldu ve durumumuz artık düzeliyor tatlım ama bu ev ikimiz için fazla büyük ve..." Durup kendini toparladı. "Daha uygun bir ev kredisine ihtiyacımız var."

Hıçkırıklar boğazıma dizilmişti ama kendimi tuttum. "Ne zaman?"

"Önümüzdeki hafta sonu."

Bu sefer kendimi tutamadım ve titreyen dudaklarımla, "Bu kadar erken mi?" dedim.

"Çok üzgünüm, Piper. Bu evin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama biri *gerçekten* iyi bir teklif verdi ve tek şartları buydu."

Mantığım paraya ihtiyaçları olduğunun ve evden ne zaman taşınacaklarının bir önemi olmadığının bilincindeydi ama yine de bu, göğsümün çökmesine ve boğuluyormuş gibi hissetmeme engel olmuyordu. Cevap vermeden önce birkaç kez yutkundum. "Gelip size yardım ederim."

"Çok iyi olur, Marcus'un eşyalarım alabilirs—" Ağlayınca cümlesini tamamlayamadı, sonra bir nefes alıp devam etti. "Seni göreceğime sevindim, seni özledim."

"Ben de seni özledim, anne. Babama da onu çok sevdiğimi söyle. Hafta sonu görüşürüz. Seni seviyorum." Cevap vermesine fırsat bırakmadan telefonu kapattım çünkü bu konuşmanın bitmesi gerekiyordu. Gözlerimi kapattım ve birkaç kez derin nefes aldım, sonra epey endişeli görünen Misty'ye baktım.

Telefonunu elinden bırakıp yanıma geldi ve bana sarıldı. "Konuşmak ister misin?"

"Evet." Ona yaşaran gözlerimle gülümsedim.

"Bir kahve yapayım." Küçük kahve makinesine gitti ve iki fincana kahve koyup birini bana uzattı. "Şimdi anlat bakalım."

Ona her şeyi, yani çocukluğumdan beri Lucas'a âşık olduğumu, sonunda ona kavuştuğumu hissettiğimi anlattım. Marcus'un ölümünden bahsederken ağlayınca konuşmama devam etmeden önce Misty sırtımı yavaşça okşadı. Lucas'ın bana olan davranışlarım anlatınca ona hak ettiği küfürleri savurdu. Anon13'ün ortadan kaybolması hakkında bir yorum yapmadı, sadece bir sebebi olması gerektiğini söyledi. Sonra da ona, Lucas'm benim güvenimi geri kazanmak ve tekrar benimle olmak için yaptığı plandan bahsettim, gülümseyerek dinledi.

Boş fincanımı alıp komodinin üzerine koydu. "Yani gelecek hafta taşınıyorlar mı?"

Battaniyemle oynarken, "Evet," dedim.

Misty başını eğip gözlerime baktı. "Gidecek misin?"

"Evet, veda etmem lazım. Anlarsın ya."

Başını aşağı yukarı salladı. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Tek başıma gitsem daha iyi olur ama teşekkürler... Sen gerçekten harika bir arkadaşsın, biliyor musun?" Gülümsedim.

O da gülümsedi. "Sana ısınacağımı başından beri biliyordum."

Takım soyunma odasından çıkar çıkmaz çöp kutusuna eğilip kustum. Ya başaramazsam? Ya maçın başında oyundan çıkmak zorunda kalırsam?

"Nefes al, Piper. Onları yenebilmek için korkusuz takım arkadaşıma ihtiyacım var." Shana'nın sakinleştirici sesini duydum, ardından da sırtımın arkasını ovarak beni rahatlatmaya çalıştı.

Kıkırdayıp ayağa kalktım. "Başaracağız."

"Tabii ki başaracağız." Bana bir şişe enerji içeceği uzattı, ben de bir yudum alarak ağzımı çalkalayıp tükürdüm.

Yüzümü buruşturdum. "İğrenç."

Kolumdan tutup beni kapıya doğru çekmeye başladı. "Bu noktada, tarihin en iyi oyuncularından bazılarının maçlardan önce nasıl kustuklarına dair tüm olumlu konuşmaları yaptım say."

Kıkırdadım. "Hiç böyle bir şey duydun mu?"

Shana muzip bir şekilde gülümsedi. "Hayır ama mutlaka vardır."

Voleybol hokeyden farklıydı, maçlarda büyük kalabalıklar olmazdı bu yüzden sahaya çıktığımda büyük bir tezahürat kopunca çok şaşırdım.

Şaşkınlıktan donakalmıştım, tribünlere bakınca gülümsemeden edemedim. Hokey takımının tamamı gelmişti, hepsinin üzerinde bizim takımın renklerinde kıyafetler vardı ve yüzleri boyalıydı. Lucas'la göz göze gelince bana delici bir bakış attı.

Ona doğru koştum ve başımı iki yana sallayıp, "Burada ne arıyorsun?" diye sordum.

"Misty ailenden bahsetti. İyi misin?"

O karşımdayken beni aşağı çekmeye çalışan üzüntüyle savaşmak kolaydı. "İyi olacağım ama senin şimdiden yola koyulmuş olman gerekmiyor muydu?"

"Misty bana olanları anlatınca ben de seni desteklemenin okula bağlılığımızı gösterdiğine dair koçu ikna ettim."

Koç arkadan el sallayınca gülümsedim. "O da buna inandı mı?"

"Şüpheli," dedi Lucas, "ama, Jax, Alex ve River'ın da beni desteklemesinin yardımı dokundu."

Onlara gülümsedim, sonra da aynı şekilde boyanmış yüzlerini görünce güldüm.

"Yen onları, Pips," diye bağırdı Alex.

Lucas dönüp formasının arkasını gösterdi, üstünde soyadım yazıyordu.

"Bunu nereden aldın? Bizde forma satılmıyor ki."

"Shana bana en büyük beden formayı buldu, yol üstünde formaya isim yazan bir yer var." Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti.

Şaşkınlıktan dilim tutulmadan önce, "Bugün formana adımı mı yazdırdın yani?" diye sorabildim.

Dudaklarıma bir öpücük kondurup, "Onsuz maça gelemezdim," dedi.

Nefesim kesilmişti ama düdük sesi beni gerçekliğe döndürdü. Koç Keller takımı topluyordu.

"Gitsen iyi olur, bebeğim."

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarına bir öpücük kondurdum, başımın belaya girmesi hiç umurumda değildi. "Teşekkür ederim."

Maç son âna kadar başa baş gitmişti. Sırtım terden ıslanmıştı. Skor berabereydi ve son puanı alan maçı kazanacaktı. Shana'nın kararlı bakışlarıyla göz göze geldim. *Başardık,* dercesine kafasını salladı. Top fileden hızla geçti ve arka taraftaki bir oyuncu Shana'ya pas verince o da bana smaç için mükemmel bir pozisyon yarattı.

Topa hızlıca vurdum ve top, ancak filenin karşı tarafındaki sert zemine düştüğünde avucumun acısını hissedebildim.

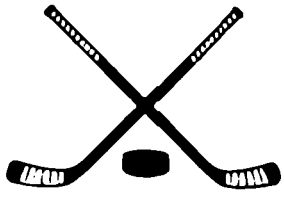
Kalabalıkta bir alkış tufanı koptu, hokey takımı amigoluk-ta başarılı olduklarını kanıtlamıştı. Shana omuzlarımdan tutup beni sarstı. "Başardık!" diye haykırdı ve kutlama için başka bir takım arkadaşının yanına koştu.

Çok geçmeden güçlü kollar beni arkamdan sarınca tarçın ve sandal ağacının baharatlı kokusu burnuma doldu. "Oynarken çok seksi oluyorsun."

Lucas beni ayağa kaldırdı, ben de ona dönüp sırıttım. "Öyle mi?"

İnleyip alnımı öptü. "Kalmayı ne kadar istediğimi bilemezsin. Seninle gurur duyuyorum, Piper."

Ona ve diğer oyunculara bakarken göğsüm sıkışmıştı. Hâlâ bana tekrar zarar vermesinden korkuyordum ama onu bırakmam imkânsızdı. Hayatta bazı şeyler riske girmeye değerdi.

"Ön çapraz bağ, diz eklemindeki en önemli bağlardan biridir ve dengeyi sağlamak ve kaval kemiğinin aşırı ölçüde öne doğru hareket etmesini önlemede çok önemli bir rol oynar." Profesör monoton bir şekilde konuşmayı sürdürüyordu. Dikkatimi vermek için gerçekten çabalıyordum ama Lucas aklımdan çıkmıyordu.

Bana baktığında kararan bakışları, hassas tenimde dolaşan pürüzlü elleri. Herkesin görebileceği bir yerde, masanın altından eteğimin altına kaydırdığı parmakları.

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu ve derse odaklanmaya çalışıyordum ama profesör dersi erken bitirdiğinde içten içe şükrettim.

Yurt odamın kapısını kapatır kapatmaz çantamı yere bıraktım. Çok uzun bir gündü ve sıcak bir duş alıp kanepeye kıvrılmak için sabırsızlanıyordum.

"Seni seviyor, biliyorsun değil mi?" Misty yataktan başını kaldırıp kulaklıklarını çıkararak masanın üzerindeki güzel kristal vazoda duran laleleri işaret etti.

Başparmağımla bir yaprağını okşayıp göğsüm sevinçle kabarırken gülümsedim. Tanrım, beni içten içe öldürüyordu. Gülümsememi gizleyemeden oda arkadaşıma baktım, o da bir çığlık atıp bana sarıldı. "Çok şanslısın!"

Başımı eğdim. "Cane ile nasıl gidiyor?"

"Berbat. Meğer o da diğerleri gibi sadece seks düşkünü bir hokey oyuncusuymuş. Lucas'ı ayrı tutuyorum." Ses tonu alaycıydı ama omuzları çökmüştü.

Ona sıkıca sarıldım, sonra da duş malzemelerime uzandım. "Hokey oyuncularının iyi yanı da bu, herkese yetecek kadar varlar."

Gülüp bana muzip bir bakış attı. "Bandits'in kaptanıyla konuşuyorum."

Mutluluktan göğsüm kabarmıştı. Tabii ki Huskies'in rakip takımından birini seçecekti.

"Zalimce ama bu hoşuma gitti."

Duşun perdesini hızlıca kapattım ve sıcak su kaslarımı gevşetirken inledim. Suyun verdiği his bana güçlü parmakların yaptığı masajı anımsatıyordu ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Duş jelini göğüslerimden karnıma doğru yayarken teni-

me dokunanın Lucas olduğunu hayal ettim ve bir grup kız ortak banyoya girince meme uçlarımın hemen üzerinde duraksadım.

İçlerinden biri yüksek sesle, "Ee, nasıldı?" diye sordu.

"Dürüst olmak gerekirse beklediğimden çok daha iyiydi. Hepsinin yatakta bencil olmasını bekliyordum ama Alex inanılmazdı. Tek sorun, vakit kaybetmeden beni evden göndermesi ve numaramı vermek istediğimde almamasıydı."

Musluklar açıktı ve kimin konuştuğunu anlayamasam da kızların hokey takımından bahsettiklerini anlamak zor olmamıştı.

"Yani boşta mı?"

"Sanırım ama ondan bir şey beklemesen iyi edersin."

"O hiç belli olmaz, belki de onu dizginleyen ben olurum."

Kafamı dışarı çıkarıp bunun imkânsız olduğunu, hepsinin erkeklerin boktan oyunlarının bir parçası olduğunu açıklamayı düşündüm ama başka bir kız konuşmaya başlayınca duraksadım.

"Ben Lucas'ı kapmak istiyorum. Söylediklerine göre aleti kocamanmış. Hem de parmaklarınla saramayacağın kadar."

Vücudum kaskatı kesilmişti. Bunu nereden bilebilirdi ki? Aldığım duş, hızla bugüne kadarki en berbat duşa dönüşüyordu.

İlk konuşan kız, "Kimseyle yatmaması çok kötü. Nereden biliyorsun demeyin, denedim," deyince rahat bir nefes aldım.

"Açık artırma gecesinde ona teklif edeceğim."

İçime bir korku yayıldı, Nothern Lights'ın yardım galası tamamen aklımdan çıkmıştı ve bu yılın olayı hokey takımı oyuncularıyla çıkılacak randevulardı.

Kızlar banyodan çıktığında cildim buruşmuştu ve su soğumaya başlamıştı. Odaya döndüğümde Misty gitmişti. Boş odaya bakıp burada olmasını diledim. Lucas'ın son maçında ondan aldığım formasını giydim ve bir paket karamelli patlamış mısır alıp dizüstü bilgisayarımla yatağa girdim.

Voleybolun aksine tüm hokey maçları canlı yayınlanıyordu. Spiker adını söyleyince bakışlarımı buz pistine çevirdim. Sanırım onu bu kıyafetle görmeye hiç alışamayacaktım.

Maçın bitmesine saniyeler kalmıştı ve son birkaç saniye nefes almadığıma yemin edebilirdim. Şubat ayındaki *play off*'lara katılabilmeleri için bu takımı yenmeleri gerekiyordu ve skor berabereydi. Sonunda Lucas topu kaptı ve Jax'e attığı kusursuz pasla gecenin galibiyet golüne imzasını attı.

Maç biter bitmez ekranımda bir görüntülü arama belirdi, telefonu açtığımda Lucas'ın gülümseyen yüzü karşımda duruyordu. Soyunma odasındaki gürültüye bakınca onu duymak neredeyse imkânsızdı ama gözleri formama takıldı.

"Forma benimki olsa iyi edersin."

Onu kızdırma isteğiyle mücadele ederek sırıttım ve arkamı dönüp sırtımda yazan ismi gösterdim.

Başparmağını alt dudağına değdirdi. "Siktir, soyadım sana çok yakışıyor."

Yanaklarım kızarmıştı ama bir şey söylememe fırsat kalmadan Jax ekranda belirdi. "İzledin mi, Pips? Onları mahvettik."

Hokeyden bahsederken Jax'in yüzünde beliren gülümseme, içimdeki gerginliği biraz olsun alıp götürmüştü. O da benim kadar berbat durumdaydı ama düzelecektik.

"Son golün çok güzeldi."

Bana göz kırptı. "Lütfen bize inanmaktan vazgeçmediğini söyle."

"İmkânsız," dedim gülerek.

Lucas telefonu kendine çekti.

Yüzü pürüzsüzdü bakışlarını yüzümde gezdiriyordu. "Seni özledim, bebeğim." Soyunma odasındaki gürültü uğultuya dönünce ne dediğini zar zor duyabilmiştim. "Yarın görüşürüz."

Göğsüm sıkışmıştı, hiçbir şey söyleyemeden başımı aşağı yukarı salladım.

Arama kapanınca yatağa uzandım. Bu gece nasıl geçecekti, hiç bilmiyordum.

Yirmi Sekiz
LUCAS

Otoparka girer girmez otobüsten atladım. Hızlı adımlarla ilerlerken Jax'in sırtına vurup ona, "Çantamı alsana, dostum," diye bağırdım.

Gülümsedi. "Piper'a selam söyle."

Okulun bir ucundaki sahadan yurtlara gitmem on dakikadan az sürmüştü. Dün gece konuşmuş olmamıza rağmen yanında olmak için can atıyordum. Ondan uzak durduğum son bir yılda ona gerçekten çok kötü davranmıştım ve artık ondan uzak durmak bende fiziksel bir acı yaratıyordu.

Yüzümde bir tebessümle kapıyı hafifçe tıklattığımda yataktan kalkarken çıkardığı sesleri dinledim. Masmavi bakışları sonunda karşımdaydı ama gözlerindeki her zamanki berraklık ve parlaklık şimdi yerini donukluğa bırakmıştı. Avucumu çenesine götürüp elmacık kemiklerini okşadım. "Neyin var?"

Kollarını kendine dolayıp göğsüme yaslandı. "Bunu seninle konuşmak istemiyorum."

Yüzünü inceleyerek, "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum. Tenindeki solgunluk endişe vericiydi.

Burnunu kırıştırdı. "Kadınsal meseleler."

Kaşlarımı kaldırıp kollarımı beline dolayarak onu kendime çektim. "Regl mi oldun?"

Utanınca yanakları kızardı. "Bu konuyu açmasak?" Suratını ekşitince ben de farkında olmadan onu biraz daha sıkı sardım.

"Canın acıyor mu?"

Gözlerini devirdi, yavaş yavaş kendine geliyor gibiydi. "Evet, kramplar çok canımı yakıyor."

Onu yatağına götürüp üzerine battaniyesini örttüm ve dizüstü bilgisayarını yanına koydum. "Hemen dönerim, tamam mı? Bir şey alacağım, ondan sonra bu geceyi burada geçirebiliriz."

Bakışlarını yere eğip başını salladı. Sesi o kadar kısıktı ki, "Tamam," dediğini zar zor duyabilmiştim.

"Tatlım," Çenesini kaldırıp kendime çevirdim. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, eğilip onu öptüm. "Hemen dönerim."

Eczanede dolaşırken ensemi ovuşturdum. Kaybolmuş bir hâldeydim bu yüzden Jax'e mesaj attım.

Kızlar regl olduklarında neye ihtiyaç duyarlar?

Jax: Ben nereden bileyim, oğlum?

Jax: Senin gibi kızlara yaranmaya çalışmıyorum.

Bana bak gerzek. Gün gelecek bir kız seni yerle bir edecek, ben de bu gerçeği sana her fırsatta hatırlatmaktan acayip keyif alacağım.

Jax: İm-kân-sız.

Mecburen bu konuda bana yardım edebilecek tek kişiyi aradım.

Annem telefonu, "Lucas, ne oldu?" diyerek açtı.

"Hiiç, konuşmak istedim. Seni özledim."

Annem bir iç çekti. "Ben de seni özledim. Şimdi bana yağ çekmeyi bırak da neden aradığını söyle."

Annemin beni bu kadar iyi tanıması beni gülümsetmişti. "Kızlar reglken neye ihtiyaçları olur?"

"Acaba bu konuya hiç girmesek mi?"

"Dürüst olmak gerekirse bence bu kez hoşuna gidecek çünkü söz konusu kişi Piper."

Cevap verirken gülümsediğini duyabiliyordum. "Nihayet aklını başına topladın! Babanla bu işe müdahale etmek zorunda kalacağımızı düşünmeye başlamıştım."

"Anne, senin benim tarafımda olman gerek."

"Ebeveynlik rehberinde, oğlun aptalca davrandığında ona hak vermekle ilgili hiçbir şey yazmıyor. Şimdi ne istediğini söyle bakalım."

"Sorun da bu ya, bilmiyorum. Onu görmeye gittiğimde çok kötü görünüyordu. Yüzü asıktı ve karnını tutuyordu." Önümde duran sayısız ağrı kesiciye bir göz attım.

"Tamam, sana bir liste gönderirim."

Rahatladım. "Teşekkürler, anne. Seni özledim."

"İşte bu yüzden en sevdiğim oğlum sensin."

"Senin tek oğlun benim."

Annem güldü. "Senin için sevindim, Lucas. Siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Piper'ın kapısını çaldığımda durumu birkaç saat öncekinden daha kötüydü.

"Kahretsin, güzelim. Seni bir dakika bile yalnız bırakamıyorum," deyip alnına bir öpücük kondurdum ve odasına girip çantamı yatağının üzerine bıraktım.

Yatağa oturdu ve ben içindekileri çıkarırken çantama baktı. Bir şişe suyu ve iki tane Midol hapı ona uzattım. "Annem bunun kramp için en etkili ilaç olduğunu söyledi."

Piper kaşlarını kaldırdı ve hapları yutmadan önce, "Annen mi?" diye sordu.

Birkaç çikolatayı kaldırıp, "Bir de bunları aldım, hangisini istersen seç," dedim. Son olarak da bir ısı bandı çıkardım, karnına koyduğumda mırıldandı.

"Bunu yapmana gerek yoktu, Lucas," dedi ve ağzına bir parça çikolata attı.

"Yapmak istedim, seninle her an ilgilenmek istiyorum."

Gözleri parlıyordu, ben de kaşlarının arasına bir öpücük kondurdum. "Ağlamak yok." Onu rahatsız etmemek için dikkatlice yatağa uzandım, dizüstü bilgisayarını kucağıma alarak *Gurur ve Önyargı*'yı açtım.

Yanıma kıvrıldı. "Yanlış anlama. Geçen seferki film maceramız çok hoşuma gitmişti ama bu gece pek havamda değilim."

Kolumu ona daha sıkı doladım ve bal rengi saçlarıyla oynadım. "Onun için gelmedim ki. Sadece seninle olmak istiyorum."

Yüzünü göğsüme gömüp hâlinden memnun bir şekilde, "Teşekkürler... Her şey için," diye mırıldandı.

"Artık her ihtiyacın olduğunda yanında olacağım." Başının tepesine bir öpücük kondurdum ve filmi başlattım.

Ailesinin evine giden dört şeritli otoyola çıktığımızda Piper başını pencereye yaslamıştı. Yola çıktığımızdan beri donla kaplı kırsal arazilerden gözünü ayırmıyordu.

Programlarımız çakışmasına rağmen bu hafta her sabah Piper'ı sınıfına ben götürmeye çalışmıştım. Onu daha fazla görememek sinirime dokunuyordu ama voleybol sezonu yaklaşıyordu ve hokey antrenmanlarının sıklığı da artmıştı bu yüzden bazı günler onu kısacık görebildiğimde bile kendimi şanslı sayıyordum.

Piper kollarını kavuşturup kapıya biraz daha yaklaştı.

Uzanıp elini tuttum ve "İyi misin?" diye sordum. Eve dönüş için iki saatlik yolumuz olduğundan erkenden yola çıkmıştık.

"Sanırım. Artık orada yaşamayacaklarını düşünmek çok zor. O evde çok güzel anılarım var." Gözündeki yaşları sildi. "Aptalca davrandığımın farkındayım, ailem doğru bir karar vermiş."

Parmaklarını sıktım. "İki şey birden doğru olabilir. Nedenini anlasan da üzülebilirsin."

Jax arkadan, "Bana neler olduğunu açıklayacak mısın?" diye seslendi, sesi yüzündeki ifadeyle kıyaslandığında daha neşeliydi.

Piper sertleşti, sonra ona dönüp, "Sana söylemeliydim," dedi.

Jax başını yana eğdi. "Mesele ne? Artık söyler misin?"

"Babam Marcus'tan... Onun ölümünden sonra işini kaybetti. Bu süreçte zar zor geçinebildiler. Ben de geçen yıl onlara yardım edebilmek için çalıştım ama okula başladığımdan beri eve para gönderemedim."

"Ama bir yıl ara verdim demiştin?" Dikiz aynasından arkadaşımın yüzüne baktım, söylediklerime inanamıyor gibiydi. Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bana gittiğin yerleri anlatıp durdun."

"Gitmek istediğim, beni iyileştireceğini düşündüğüm yerlerdi. Ama aslında bana tek iyi gelecek olan sizin yanınızda olmaktı."

Jax gözlerini devirdi. "Yağ çekerek paçanı kurtaramazsın."

"Çok üzgünüm, Jax. Sana değil, kimseye söyleyemedim. Zaten hepimizin yeterince yükü vardı." O dönemde ondan bilinçli olarak uzak durduğum için bana bir şey söylemeye tenezzül etmedi.

Jax homurdandı ama çok geçmeden gülümsedi. "Mahalleyi özlersen her zaman bizde kalabilirsin."

Hepimiz Marcus'a ait bir parçayı geride bırakıyormuş gibi hissediyorduk ama bundan bahsetmedik.

Ortamı neşelendirmeye çalışarak, "Lucaslarda demek istedin sanırım," dedim.

Jax, "Hiç de bile! Piper'la yaşamaktan çok keyif alacağımdan eminim," deyince Piper yanımda kıkırdadı.

"Siktir git, mankafa."

Piper bir kahkaha daha patlattı. "Demek artık hakaretlerimin çocukça olmadığını düşünüyorsun."

Sırıttım. "Ne zaman bir şeyinle dalga geçsem, tam tersini düşündüğümden emin olabilirsin."

Piper koluma vurunca Jax inledi. "Çocukların önünde ön sevişme yasak."

Yolun kalan kısmı neşeli geçmişti ve nihayet evlerimizin olduğu sokağa girdik. Piperların evinin önünde bir nakliye kamyonu duruyordu ve ailelerimiz de garajın önündeydi.

Piper'ın annesi bizi görünce gülümsedi. İkisinin de saçları aynı sarı tondaydı ama annesi çene hizasında küt bir saç tercih ediyordu. "Harika, destek kuvvet geldi! Çocuklar, ağır kutular oturma odasında, üzerlerinde işaret var. Piper, almak isteyebileceğin bir şey olur diye odana dokunmadım."

Birkaç saat sonra oturma odasındaki son kutuyu da nakliye kamyonuna yükledim ve yüzümdeki teri sildim. Kış mevsiminde olmamıza rağmen epey terlemiştim. Bayan Adams mutfakta durmuş, pencereden arka bahçeyi seyrediyordu.

"Burada işimiz bitti. Sırada neresi var?"

Piper'ın annesi boğazını temizledi ve kıpkırmızı gözleriyle bana baktı ama ağlamıyordu. Son bir senenin onlar için nasıl geçtiğini hayal bile edemiyordum. Bana anlamlı bir bakış atıp merdivenleri işaret etti. "İstersen Piper'a bir bak."

Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak doğrudan yatak odasına yöneldim ama koridordan gelen boğuk ağlama sesini duyunca durdum. Piper, kucağında onun şampiyonluk kupalarından biriyle Marcus'un yatağında oturuyordu.

Yanına oturdum, kolumu omzuna doladım ve onu kendime doğru çektim. Boğazından bir hıçkırık koptu, ben de sırtını nazikçe okşadım. Birkaç dakika sonra nefes alış verişleri düzene girince elindeki kupayı aldım.

"Bunu kazandığımız günü hatırlıyorum. Maçın son beş saniyesinde muhteşem bir gol atmıştı." Kolunu okşayarak konuşmaya devam ettim. "Sonra da haftalarca bununla övünmüştü, susmak bilmiyordu."

Piper gülerek kupayı geri aldı ve başparmağını onun adının üzerinde gezdirdi. "Biraz kendini beğenmiş biriydi."

"Bunu hak ediyordu." Başımı başına yasladım ve Jax odaya girene kadar öylece sessizce oturduk. Göz göze geldikleri an Jax yüzünü buruşturdu.

O da Piper'ın diğer yanına oturup ona sıkıca sarıldı. Ağlarken omuzları titriyordu. Ayağa kalkıp Jax'in yanına gittim ve gözümden akan yaşlara aldırmadan kollarımı ona doladım.

Yeri doldurulamaz bir kaybımız olmuştu ama hiç değilse birbirimize sahiptik.

Ayağa ilk kalkan Piper oldu, odaya son bir kez bakıp, "Buradan taşınıyor olmamız gerçekmiş gibi gelmiyor," dedi.

Kollarımı ona dolayıp, "Almak istediğin bir şey var mı?" diye sordum ve başımı onun başına yasladım.

Başını iki yana sallayıp kollarımdan uzaklaştı ve Marcus'un yıllar boyunca bir dizi taşla doldurduğu küçük bir kavanozu aldı. Kimse bunu ne zaman bir alışkanlık hâline getirdiğini bilmiyordu ama o kavanoz olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Piper kavanozu sağa sola çevirdi, sonra da Jax ve bana dönüp, "Eve gitmeden önce bir yere uğramak istiyorum," dedi.

Piper uçurumun kenarında dururken boynundaki tüyler diken diken olmuştu. Jax'le onun iki yanında duruyorduk, aklıma buraya son gelişimizde hayatlarımızın ne kadar farklı olduğu geldi.

Piper kavanozun kapağını açıp sessiz ama acı dolu bir feryatla içindekileri uçurumun kenarına döktü. "Seni özleyeceğim, Marcus."

Jax onu kucaklayıp arabaya götürdü ama ben olduğum yerde kalakalmıştım, hâlâ suyun üzerinde buz tutmuş sarp kıyıları seyrediyordum. Gözlerim yanıyordu ve söze nereden başlayacağımı bilemeden nefesimi verdim. "Çok özür dilerim, Marcus. Son konuşmamızda kavga ettiğimiz için, sana onu ne kadar çok sevdiğimi açıklamak yerine arkandan iş çevirdiğim için özür dilerim." Gözümden akan yaşları ceketimin koluna sildim. "Geçen yıl ona, senin hatırın için göz kulak olamadım, beni affet. Sana söz veriyorum ki aynı hatayı tekrarlamayacağım." Suya bir taş attım ve yüzeyde oluşturduğu küçük dalgalara baktım. "Seni seviyorum, dostum."

Yirmi Dokuz
PIPER

Telefonumdan *#huskieshockey hashtag*ini arattım ve kalbimdeki çarpıntıyı duymazdan geldim. Northern Lights'ın yardım galası için hazırlanan kızlar sayısız paylaşım yapmıştı. Hepsi de çok güzel elbiseler giymiş, saçlarını kusursuz topuzlar yapmıştı.

Ben ise en rahat kıyafetlerimi, yani siyah taytımı ve Lucas'ın bol kesim *sweatshirt*lerinden birini giyiyordum. Saçlarımı dağınık bir topuzla sol tarafta toplamış, özensiz hâlimi olduğu gibi kabul etmiştim.

Gala iyi bir amaçla düzenlenmişti ama yine de bu durumdan hoşnut olmak zorunda değildim. Etkinliğin odağında bir hokey oyuncusuyla çıkılacak randevunun açık artırmaya çıkarılması vardı.

Bu düşünce bile midemi bulandırmaya, tırnaklarımı avuç içlerime batırmama yetmişti. Lucas'ın çıktığı randevuda sınırlarını aşacağını düşünmüyordum ama bunun fikri bile içimde bir şeyleri paramparça etme isteği belirmesine sebep oluyordu.

Anlaşılan o ki kıskançlık huyu bir tek onda yoktu.

Çantam ile ufak bir şal aldım, Misty odaya gelir gelmez onunla filme gitmeye hazırdım. Bu geceyi deliye dönmeden atlatmanın en iyi yolu dondurma ve bir şişe şarapla son bulacak bir kızlar gecesiydi.

Konuşmak istediğim kişi aslında başkaydı ama telefonu açıp baktığımda Anon13'ün son üç mesajıma hâlâ cevap vermediğini gördüm. Göğsüme bir sızı saplandı ve derin bir nefes verdim. Çaresiz bir hâlde bir desteğe ihtiyaç duyarken beni ayakta tutan o olmuştu, en karanlık sırlarımı da en büyük umutlarımı da biliyordu. Hiç yüz yüze görüşmemiş olsak da hayatımın vazgeçilmez bir parçasına dönüşmüştü. *Ya başına bir şey gelmişse ve benim bundan haberim yoksa?* Son mesajı o kadar kısaydı ki bana bambaşka birinin yazdığını düşündürmüştü.

Fazla umutsuz bir imaj çizdiğimi umursamadan bir mesaj daha gönderdim.

Lütfen bana cevap ver.

Sol tarafta mesajı okuduğunu belirten bir göz işareti belirdi ve cevap gelmesini bekledim ama gelmedi. Gözlerimdeki yanma hissini bastırmaya çalıştım. Bu gece tam bir felaketti.

Kapı bir klik sesiyle açıldı ve Misty yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdi. Gözleri parıl parıldı ve gülümsemenin etkisiyle kenarları kırışmıştı.

Kaşlarımı kaldırıp, "Bu film için fazla heyecanlı gibisin," dedim.

"Lütfen benden nefret etme ama... Sinemaya gidemiyoruz." Bana otuz iki dişlik bir gülümsemeyle bakıp bir iç çekti.

Başımı yana eğdim. "Gidemiyoruz mu?"

"Hayır çünkü—"

Kapı tıklayınca cümlesi yarıda kesildi ve neşeyle kapıyı açtı. "Sonunda gelebildiniz, hiç vaktimiz kalmamıştı."

İçeri iki tane kız girdi, ellerinde valize benzer ama köşeli kenarları ve gümüş metal detayları olan çantalar vardı.

Küçük odamıza gelen bu iki yabancıya biraz şaşkınlıkla biraz da utanarak el salladım. "Merhaba."

Misty kızları işaret etti. "Bunlar Ashly ve Becca. Güzellik uzmanlığı bölümünde son sınıflar."

Çantalarını açmaya başladıklarında kaşlarımı çattım. Ayağa kalkıp Misty'nin kulağına eğildim ve onun duyabileceği kadar alçak sesle, "Neler oluyor?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Soru sormadan kendini bana bırakmanı umuyordum."

"Ne için?" Cevabı zaten bildiğimden endişelenerek çantamın sapını sıktım.

"Gala için hazırlanmamıza yardım edecekler."

"Ben galaya falan gitmiyorum." Kızlara özür dilercesine gülümsedim ama ses tonum kararlıydı. "Dinle beni, Misty. O açık artırmaya katılmaktansa kolumu keserim dediğimde ciddiydim."

Kızlardan biri öne çıktı, sanırım Ashly'ydi. "Maalesef son anda iptal olduğu için para iadesi yapamayız."

Misty ona gülümseyerek, "İptal falan yok," dedi. Sonra da bana döndü. "Paramı çöpe atmak istemezsin, değil mi?"

Bu yaptığı hiç adil değildi çünkü gala meselesi hakkındaki hislerimi gayet iyi biliyordu. Misty kaşlarını kaldırıp elini beline koydu. Bu konuşmada seçim yapma hakkının bir illüzyondan ibaret olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Çaresiz bir hâlde

son kozumu oynadım. "Bunun için bütçem yok, sana geri ödeyemem."

Bana sırıtıp kızların yanlarında getirdikleri katlanır sandalyelerden birine oturdu. "Öyleyse çoktan ödendiği için şanslısın."

Ona sert bir bakış atıp yanındaki sandalyeye oturdum. "Bu gece içkiler senden, önceden uyarmış olayım çok içeceğim."

"Göreceğiz." Gözleri parlıyordu ama yüzü önündeki kıza dönüktü.

Görmeme gerek yoktu, öyle olduğundan emindim.

Güzellik uzmanı, tüm büyüleyiciliğiyle karşıma dikildi ve ders çalışıyormuş kadar dikkatli bir ifadeyle yüz hatlarımı incelemeye başladı. "Biraz dumanlı bir göz makyajı gözlerini muhteşem bir şekilde öne çıkarır. Doğal bir makyaj ve açık tonlarda bir rujla makyajı tamamlayacağım." Kendini onaylarcasına başını sallayıp çantadan malzemeleri çıkarmaya başladı.

Misty'ye kocaman açtığım gözlerle baktım. Makyözüne daha iyi bir açı sağlamak için çenesini kaldırarak, "Rahatla, Piper," dedi. "Söz veriyorum çok eğleneceğiz."

Rahatla...

Erkek arkadaşının açık artırmada başka bir kadına satılacağına tanık olacak kişi o değildi tabii. Dikkatim birden ***erkek arkadaş*** kelimesine takıldı ve göğsüm karıncalandı. Lucas'ın beni sevdiğine şüphem yoktu ve ona güveniyordum. Bu gece bitmeden bunu ona açıkça gösterecektim.

Sandalyeme oturup gözlerimi kapattım, galada olacaklara hazırdım çünkü Lucas eve benimle dönecekti.

Kızların eli hızlıydı, bir saat içinde Becca bana bir ayna uzattı. Yüzüme dökülen eski Hollywood tarzı dalgalı saçlarıma bakarken nefesimi tuttum. Haklıydı, makyaj gözlerimin mavi rengini ortaya çıkarmıştı.

"Teşekkür ederim." Ben aynadaki yansımama bakmayı bırakana kadar onlar çoktan toparlanmayı bitirmişti. Ayağa kalkarken sandalyemi tuttu.

Becca odadan çıkarken, "Size bu gece iyi eğlenceler, kızlar. Bizi paylaşımlarınızda etiketlemeyi unutmayın!" diye seslendi.

Misty bana gülerek baktı. "Lucas çıldıracak."

"Lucas fazlasıyla meşgul olacak," diyerek ona küçük bir hatırlatmada bulundum.

O da homurdanıp başını iki yana salladı. "Hayal görüyorsun," diye mırıldandığını duydum.

Saçlarına çok yakışan zümrüt yeşili bir elbise alıp üzerine tuttu. Bana dönüp, "Ne dersin?" diye sordu.

"Bence çok güzelsin ama... Benim böyle bir kıyafetim yok, Misty." Yurda getirdiğim tüm kıyafetleri gözden geçirdim ama bu akşama uyabilecek tek kıyafetim sade, dizüstü siyah bir elbiseydi. Omuzlarım çöktü.

Bir kahkaha patlatacak gibi oldu ama kendini tuttu ve başını iki yana sallayıp, "Bugüne kadar kimse seninle ilgilenmedi sanırım," dedi.

"İlgilendi ama—"

"Aması yok," deyip sözümü kesti ve kapıya yöneldi. Söylediği hiçbir şey gözüme mantıklı görünmüyordu ve odadan çıkma girişimi işleri daha da kötüleştirmişti.

Kapıyı açtığında Lucas karşımda duruyordu, bu manzara karşısında nefesim kesildi. Lucas özel dikim takım elbisesiyle içeri girip karşıma dikildi. O kadar yakınımdaydı ki parlak deri

ayakkabıları neredeyse ayak parmaklarıma değiyordu. Ağzımı kapatıp güçlükle yutkundum, hâlâ şaşkındım ve gözümü ondan alamıyordum.

Eğilip dudaklarıma bir öpücük kondurunca titredim. "Bana böyle bakmana bayılıyorum."

Elindeki elbise çantasını kaldırdı, o âna dek pantolondan belli olan kaslı bacaklarını izlemekle meşgul olduğumdan elindekini fark etmemiştim. Çantayı açıp içinden indigo mavisi muhteşem bir elbise çıkardı.

Ağzım açık kalmıştı ve her hareketinde ışığı yansıtan pürüzsüz saten kumaşa dokundum.

Lucas gülümsedi. "Hoşuna gitti mi, bebeğim?"

Bakışlarım ona kaydı. "Ha?"

Yüzündeki gülümseme alaycı bir hâl almıştı. "Elbiseyi beğendin mi diye sordum."

"*Elbiseyi beğendim mi* mi?" Nedense, sözlerini tekrarlamaktan başka bir şey söyleyemedim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Yanında *Agent Provocateur* yazan küçük siyah karton bir torba uzattı, sadece lüks mağazalarda verilen türdendi. "Önce bunları giy."

Çiçek desenli, şeffaf, siyah bir sütyenin paketini dikkatlice açtım. Ne kadar pahalı olduğunu anlamak için dokunmam yetmişti. Lucas'a baktım ama torbayı işaret etti. Sonra içinden aynı şeffaf kumaştan çiçek desenli bir külot çıktı. Hiç bu kadar lüks bir şey görmemiştim. Nihayet, "Çok güzeller," diyebildim.

Boğuk bir sesle, "Giy," deyip yatağıma oturdu, dirseklerini dizlerine dayayarak beni izlemeye başladı.

Becca saçımı yapmaya başlamadan önce onun *sweatshirt*ünü çıkarmış, üzerime bir gömlek giymiştim. En alttan başlayarak

düğmeleri açmaya başladım. Her düğmeyle tenimin daha büyük kısmı açığa çıktıkça Lucas'ın bakışları kararıyordu.

Altımı çıkarıp şu âna hiç uymayan pamuklu iç çamaşırlarımla kalakaldım. Lucas'ın takım elbisesiyle benim üzerimdekiler birbirine fazlasıyla zıttı.

Kaşlarını kaldırıp, "Çıkar," dedi.

Arkama uzanıp sütyenimin kopçasını açtım ve iç çamaşırımın yere düşmesine izin verdim. Lucas gözlerini kapattığında içimi bir sıcaklık kapladı. Gözlerimi ondan ayırmadan külotumu da indirdim ve karşısında çırılçıplak kaldım.

Yutkunup dudaklarını yaladı. "Buraya gel."

Nefesimi tuttum ve bacaklarının arasına dikildim. Uzun boyunun avantajını kullanarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve tüm vücudu titreyince tebessüm ettim.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadım.

Lucas şeffaf külotu uzatıp ayak bileğimin hemen üstünden baldırlarımı nazikçe kavradı. Ben de ayağımı kaldırdım, ince kumaşı önce bir bacağımdan sonra diğerinden geçirdi. Külotun, kalçalarıma mükemmel bir şekilde uyana kadar bacaklarımdan yukarı kayışını seyrederken nefesim kesildi. Lucas sonunda eğilip çamaşırımın üzerine bir öpücük kondurdu.

Başımı geriye düşürüp nefes almaya çalıştım. Lucas beni tutmasaydı yere yığılacaktım.

"Mükemmel." Nefesi incecik kumaşın içine nüfuz etmişti. Geri çekildiğinde inledim, gülerek, "Henüz hediyeni vermedim," dedi.

Karton torbaya uzanıp içinden bir jartiyer ve çorap çıkardığında nabzımın hızlandığını hissettim. Parmaklarını hassas tenimde gezdirdi, gözleri vücutlarımızın temas ettiği yere odaklanmıştı ve hayatımda kendimi bu kadar çekici hissetti-

ğim bir an daha yoktu. Âdeta seksin vücut bulmuş hâliydim. Bantların üzerinden uyluklarıma öpücük kondurdu, sonra ayağa kalkıp sütyenimi kollarımdan geçirdi ve beni döndürerek kopçasını taktı.

"Gece boyunca düşünebileceğim tek şey, bunları senden çıkardığım an olacak." Elini çıplak karnımın üzerinde gezdirince tenim sıcacık oldu. Kalp atışlarını kürek kemiklerimin arasında hissedebiliyordum ve neden hâlâ birbirimizden uzak durduğumuzu bir türlü anlayamıyordum. Her dokunuşunda içimdeki yangın daha da artıyordu.

Arkamdan çekildi ve elbiseyi alıp benim için fermuarını açarken peşinden gittim. "Omuzlarıma tutunup içine gir." Talimatına uydum, bana söylediği her şeyi yapmak istediğim bir noktaya sürüklenmiştim.

Kumaş, sıcacık tenime değdiğinde buz gibi bir hissiyat yarattı ve Lucas fermuarımı çekerken nefesimi tuttum.

Elbise tam vücut hatlarıma göreydi, kıvrımlarımı sarıyordu ve yere kadar uzanan bir kuyruğu vardı. Lucas geri adım atıp beni süzerken başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Mükemmel sayılır."

Ağzım açık kalmıştı. "Sayılır mı?"

Elini cebine attı ve beyaz altın bir kolye çıkarıp bana uzattığında nefesim kesildi. Ortasında ufak bir safir, onun etrafında da elmas olduğunu düşündüğüm taşlar vardı.

Kafamı iki yana salladım ve güçlükle, "Bu çok fazla," diyebildim.

Lucas saçlarımı kaldırıp kolyeyi boynuma taktığında kolye göğüs dekoltemde mükemmel duruyordu. Çenemi kaldırıp dudaklarıma nazikçe bir öpücük kondurdu. "Senin içinse hiçbir şey fazla değildir."

Parmaklarımın ucuna yükselip ikimiz de nefes nefese kalana kadar onu uzun uzun öptüm. "Teşekkür ederim."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Hadi, araban seni aşağıda bekliyor."

Başımı yana eğdim. "Arabam mı? Seninle gelmeyecek miyim?"

Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı. "Arkadaşlarla gitmem gerek."

Bu gecenin etkinliği yeniden aklıma gelince geri çekilip, "Doğru, açık artırma," dedim.

"Kıskandın mı, Fırlama?" diye sordu, sıntışına bakılırsa kıskandığımı anlamıştı.

Gözlerimi devirdim. "Ben kıskanmam."

Gülerek, "Tabii ki kıskanmazsın," dedi.

El ele asansöre bindik ve yurttan çıkıp siyah bir arabanın beklediği yere kadar birlikte yürüdük.

Beni kollarına çekip öptü. "Bana bir dans borçlusun."

Gülümsedim. "Söz veremem."

İnleyerek alt dudağımı ısırdı ve arabanın kapısını açtı. "Görüşürüz."

Arka koltuğa kayarak oturunca kapımı kapattı. Kendi arabasına doğru koşarken arkasından baktım.

Misty yanımda, "Aman Tanrım. Harika görünüyorsun," diye çığlık attı, ben de ona dönüp gülümsedim.

Galayı, bu gece o adama yapacaklarımı düşünerek atlatacaktım.

Otelin lobisi, balo salonunun girişine uzanan, iki sıra hâlinde dizilmiş beyaz ve pembe çiçeklerden oluşan devasa buketlerle son derece lüks bir şekilde dekore edilmişti.

Bu yılki ana etkinlik açık artırma olsa da ev sahibi otelin kendisiydi. Otelcilikle uğraşan Bostonlı bir İtalyan aile, geçen yıl bu binayı satın almış, geçen yaz da tadilatını tamamlamıştı.

Meşeden yapılma çifte kapı fazlasıyla genişti ve açık artırmanın olacağı gala salonuna açılıyordu. Salonun ön tarafına siyah bir sahne kurulmuştu ve zeminin üçte ikisi yuvarlak masalarla doluydu, üçte biri de dans için boş bırakılmıştı.

Ama asıl dikkatimi çeken, nehre ve Detroit'in silüetine bakan, zeminden tavana kadar uzanan pencerelerdi.

"Muhteşem." Kulağımın dibinde bir nefes hissettim, dönüp baktığımda Lucas'ı gördüm ve sırtımdan bir ürperti geçti.

"Senin sahne arkasında olman gerekmiyor mu?"

Sırıtıp başını aşağı yukarı salladı. "Gerekiyor ama seni içeri girerken gördüm ve yanına gelmek istedim."

"Sana şans dilemek isterdim ama kimsenin teklif vermemesini daha çok istiyor gibiyim." Gülümsedim ama aksini iddia etsem yalan söylemiş olurdum.

Tek kaşını kaldırdı. "Yani yardım gecesi için randevuya çıkmaktansa sahnede küçük duruma düşmemi mi tercih edersin?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Etmem desem inanır mısın?"

"Asla." Beni kollarına çekip başımın üzerine bir öpücük kondurdu.

Jax sahnenin yanındaki perdeden kafasını uzatıp, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

Lucas kulağıma eğilip, "Bittiğinde görüşürüz," dedi.

Siyah takım elbiseli uzun boylu bir adam sahneye çıkıp mikrofona vurdu. Ses tonu sakin olsa da cümlesinde buyurgan bir hava vardı. "Lütfen herkes yerine geçsin, beş dakika sonra başlayacağız."

Misty koluma girip beni pencereye en yakın masaya götürdü. Her sandalyenin üzerinde isim kartları ve numaraların yazılı olduğu ahşap levhalar vardı. Benimki on üçtü, Lucas bunu önceden planladıysa hiç şaşırmazdım. Sandalyem doğrudan sahneye bakıyordu, sağımda da Misty vardı.

Parmağımı kartın üstünde yazan ismimde gezdirdim. "Geleceğimden nasıl emin olabildiler?"

Bana sinsi bir gülümseme fırlattı. "Lucas haftalar önce benden yardım istedi."

"Hain," diye mırıldandım.

Koluma hafifçe vurdu, gözleri parlıyordu. "Hadi ama, çok eğlenceli olacak."

Şampanya kadehlerini taşıyan bir garsona işaret ettim ve bana attığı yargılayıcı bakışları görmezden gelerek iki kadeh aldım. Bu geceyi atlatmak için biraz cesaret iksirine ihtiyacım olacaktı. Birkaç saniye sonra ışıklar söndü ve sahne bir spot ışığıyla aydınlatıldı. Mikrofonun önünde parlak, kızıl saçlı bir kadın duruyordu. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize baktı.

"Öncelikle bu gece bizleri yalnız bırakmadığınız için hepinize teşekkür etmek istiyorum. Son birkaç yıldır Northern Lights Vakfı'nın bir parçasıyım ve bu kuruluşun dünyada yarattığı değişime bizzat tanık oldum."

Arkalardan sarışın, dövmeli bir adam bağırınca kadın gözlerini devirdi, sonra konuşmasına devam etti. "Bu gece çok eğlenecek ve umarım biraz da para harcayacağız. Huskies'in hokey

oyuncuları kesinlikle zamanınızı ayırmaya değer. Hem belki birden fazla oyuncu kapacak kadar şanslısınızdır, kim bilebilir?"

Kolları gri dövmelerle kaplı, kahverengi saçlı bir adam ona mavi bir dosya getirdi. Kadın ona samimi bir bakış atınca birlikte olduklarını hemen anladım.

"Evet, bu geceye forvet Alex Grayson'la başlıyoruz. Kendisi 1.93 boyunda, kaslı ve bir *golden retriever*ı andırıyor. Tam benim tipim." Sahnenin yan tarafına işaret etti ve Alex ona doğru yürüyerek kalabalığa geniş bir gülümsemeyle selam verdi. Bu tür şovlara bayılırdı.

Kadın duruşunu dikleştirdi ve gülünç derecede hızlı konuşarak, "Teklif beş yüz dolardan başlıyor," dedi.

Açılış teklifini duyunca koltuğumda irkildim. Bunun oyuncuların son teklifi olacağını sanmıştım. Alex için dört kadın arasında bir açık artırma savaşı başladığında yanıldığımı hemen anladım.

"Bin dolar. Bin beş yüz veren var mı?"

Kalabalıkta teklifler birbiri ardına uçuştu, sonra iki masa arkamdaki bir kız beş bin dolar teklif etti.

Alex'in yüzü gülüyordu ve kazananı izlerken dudaklarım ısırmasına bakılırsa sonucun onu hayal kırıklığına uğratmadığını anlamak zor değildi.

Erkekler birbiri ardına açık artırmaya çıkarken odada bir uğultu vardı, kendimi gülümserken buldum. Misty kaşlarını kaldırıp, "Gördün mü? Sana eğlenceli olacak demiştim," dedi.

Lucas sahneye çıkana kadar öyleydi.

Kadın ona işaret edip istatistiklerini sıralamaya başladı ama benim tek duyduğum cızırtılardı ve kulaklarımda atan nabzımın sesiydi. İkinci kadehimi bir dikişte içtim ve üçüncüyü de almış olmayı diledim. Yapamazdım. Sandalyemi geri itip ayağa

kalktım, bu iş bitene kadar saklanmayı planlıyordum ama Misty kolumdan tutup beni aşağı çekti.

Kavrayışını sıkılaştırıp, "Korkaklık yapmayacaksın," dedi.

Ona öfke dolu bir bakış atıp sahneye döndüm, vücudumdaki tüm sinirler isyana hazırdı. Lucas, yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyle gözünü bana dikmişti. Ona istediğim kadar sert bir bakış atamadım, kahkaha atmamak için kendini tuttuğunu görebiliyordum ve bunun bedelini ödeyecekti.

Açık artırma yine beş yüz dolardan başladı ama hızla beş bine çıktı. Üç kadın arasında bir açık artırma savaşı başlamıştı, hepsi kartını diğerinden daha hızlı kaldırıyordu.

Rakam on bine ulaştığında mor elbiseli kadının teklifini kimse artırmadı, göğsüm sıkışacak gibi olmuştu. Diğer ikisi sandalyelerinin arkasına yaslandı, yüzleri düşmüştü.

"On bin. Bir, iki—"

Misty ayağa kalkıp, "On beş bin," diye bağırınca kızıl saçlı kadının sözünü kesti.

Ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı, ağzım açık kalmıştı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Yüzünü buruşturdu. "Ne yapıyor gibi görünüyorum, bahsi kazanıyorum."

Kırmızı elbiseli kadın kartını kaldırarak fiyatı on yedi bine çıkardı. Her şeyin bittiğini sandığım an Misty fiyatı yirmi iki bine çıkardı. Açık artırma o kadar hızlı ilerliyordu ki müzayedeci, "Yirmi beş bine on üç numaralı karta satıldı," diye bağırana dek rakamları takip edemedim.

Misty'nin kolunu aşağı çekip ellerimle kavradım ve konuşmaya çalıştım. "Ne yaptığını sanıyorsun, elindeki benim tahtam."

"Evet." Bu kadar para vermiş biri için fazla sakin görünüyordu.

Aniden endişelenmiştim, aklını kaçırmış olmalıydı. "Misty, bunu ödeyebilecek misin?"

"Hayır." Kelimenin sonunu uzattıktan sonra da yüzüne muzip bir gülümseme takındı. "Bu yüzden Lucas ödüyor ya."

Geri çekildim. "Ne?"

"Başka birinin kazanmasına izin vereceğini düşünmedin, değil mi?"

Sahneye en son çıkan Jax'ti ve bahsi otuz bin dolar gibi muazzam bir rakamla sonlandırdı. Müzayedeci kadın hâlinden memnun bir ifadeyle açık artırmayı kapattı.

"Cömertliğiniz için hepinize teşekkürler. Danslar başlamadan önce konuklarımızdan birinin özel bir duyurusu olacak."

Lucas mikrofona doğru yürüdü, üzerine bir kez vurup eğildi. "Ben Lucas Knight. Bazılarınız beni Huskies'in kaptanı olarak tanıyor olabilir."

Arkadan bir adam, "Bastır Huskies," diye bağırdı.

Lucas, "Teşekkürler, dostum," deyip güldü ama bakışları ciddiydi. "Geçen yıl tanıdığım en iyi insanlardan birini bir trafik kazasında kaybettim."

Bakışlarımız buluştu, güçlükle nefes alırken elimi göğsüme bastırdım.

"Hokeyi o kadar çok severdi ki onu izlerken oynamak istememek imkânsızdı. Bugün Jax ve ben buradaysak sebebi odur. Marcus'un oyuna olan saygısı sıradan bir gencin rekabetçiliğinden de öteydi, onunkisi spora olan hakiki bir tutkuydu." Lucas burnunu çekince gözlerim yaşlarla doldu. Hızla gözlerimi kırpıştırdım. "Bu sevgiyi onurlandırmak için Marcus Adams bursunu başlatacağımı duyurmak istiyorum. Bu sayede toplumun yoksul kesimindeki çocuklar hokey oynayabilmek için finansal destek alabilecek."

Konuşmanın devamında fonun ekipman ve buz pisti kiralama gibi amaçlarla nasıl kullanılacağından bahsetti. Daha önce yalnızca maddi durumu iyi ailelerin çocuklarına özgü olan kamplara artık daha fazla çocuğun erişebileceğini söyledi. Kalbim delice atmaya başlamıştı, bu adamı çok ama çok seviyordum.

Lucas konuşmasını bitirdiğinde salondaki herkesin gözleri dolmuştu ve herkes onu ayakta alkışlıyordu. Yanına gitmek istiyordum ama hemen perdenin arkasına kaçtı.

Çok geçmeden müzik çalmaya başladı ve herkes yavaş yavaş ayaklandı, kimi dans pistine yöneliyor kimi de sohbet ediyordu.

Geçen geceki hokey oyuncusu Misty'nin yanına gelip elini uzattı. "Benimle dans eder misin?"

Aralarında işlerin yolunda gitmediğini bildiğimden ona baktım, yanakları kızarmıştı. Hemen elini uzattı ve bana, "Sonra görüşürüz," deyip göz kırptı.

Onları izlemeye devam ederken arkamdan bir kol beni sardı, Lucas'ın baharatlı kokusunu içime çektim. Kollarının arasındayken arkama döndüm, gözyaşları çenemden akıyordu. "Teşekkür ederim." Bu inanılmaz adam benim sonumu getirecekti. "Bunu yapmana gerek yoktu."

İki eliyle çenemi kavradı ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşarken gözyaşlarımı sildi. "Yapmak istedim."

Yapmak istedim. Bunları ilk kez söylemiyordu, kelimeleri kalbimi sarıp sarmalamıştı. Gözlerinin içine baktığımda samimiyetini gördüm, sonra parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Seni seviyorum. Sana güveniyorum. Lütfen artık daha fazla beklemeyelim."

Gözlerini gözlerime dikti, "Sen yan komşum olduğun günden beri seni seviyorum," dedi, konuşurken sesi titriyordu.

"Senin haberin bile yoktu ama seni hep sevdim, seni elde edince kaybetmekten korktum." Ellerini saçlarımın arasından geçirip beni sıkıca tuttu. "Bir daha aynısını asla yapmam. Bana güç veren sensin, Piper. Hayatın sensiz yaşamaya değer olmadığını bana gösterdin."

Ona bir öpücük verdim ama her zamanki aceleci, arzulu öpücüklerin aksine bu seferki daha şefkatli ve daha yavaştı. Dile getiremediğimiz her şeyi sözsüz bir biçimde anlatmıştı. Kendimi kollarına bıraktım ve ellerimi boynuna doladım. Alnını alnıma yasladı. "Dans edelim."

Ama beni dans pistine yönlendirmek yerine kolunu belime sıkıca dolayıp beni kendine çekti. Müziğin ritmine uygun bir şekilde sallanarak olduğumuz yerde kaldık, parti devam ederken gözümüz birbirimizden başkasını görmüyordu.

Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirdim. "Beni eve götür, Lucas."

Otuz
LUCAS

Lobiye yöneldim ama kollarımız birbirinden ayrılınca durdum. Ellerimizi sıkıca birbirine kenetledim ve onu kendime doğru çekip eğildim, soluğu dudaklarında aldım. Gülümseyip, "Bizim için bir oda tuttum," dedim.

Tebessüm etti ve "Bu biraz küstahça," diye mırıldandı.

Alnımı alnına dayayıp yanağını avuçladım. "Sen bu riske değersin."

Parmaklarını gömleğimin düğmelerinde gezdirdi, sonra ilkini açarak boynumun çukurunu açığa çıkardı. Parmak uçlarında yükselip tenimi diliyle okşadığında aletim öyle bir sertleşti ki canım yanıyordu.

Arkadan biri yüksek sesli bir ıslık çaldı, Piper'la arkamıza döndüğümüzde Alex'i gördük. Sırıtarak, "Bu gece kendinize hâkim olun, çocuklar," dedi.

"Siktir git, Alex." Eğilip bir kolumu Piper'ın dizlerinin altına, diğerini sırtına doladım ve onu kucağıma aldım.

Bir kahkaha patlattı ve elini omzuma koyup dengede durmaya çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Diğerleri gelmeden seni buradan çıkarmaya çalışıyorum." Mermer fayanslı zeminde büyük adımlarla ilerleyerek asansörden içeri dalıp en üst kata kadar çıktık. Sonra onu kucağımdan indirdim. Asansörün içini kaplayan aynalar her bir parçasını bana yansıtıyordu. Nazikçe elbise askısını parmaklarımın arasına aldım. "Bu elbise sana çok yakıştı, bebeğim ama üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum."

Piper'ın yanakları kıpkırmızı olmuştu, dudağının kenarını ısırdı. Onun yanaklarını her gün böyle kızartmak yeni görevimdi, ensesinden tutup dudaklarını öptüm, alt dudağını dişlerinin arasına alınca inledim.

Tutuşumu biraz daha sıkılaştırıp başını nazikçe geriye çektim ve dudaklarımı boynuna gömdüm. Kulaklarına kadar uzanan hassas cildine küçük öpücükler kondururken elma kokusunu içime çektim. Piper gömleğimi sıkıca tutup beni kendine çekti, ben de kulak memesini emerek nefesimi kulağına üfledim. "Seni seviyorum, Piper."

Mavi gözleriyle bana bakıp parmaklarını çenemde gezdirdi. "Seni seviyorum, Lucas."

Asansör durup kapılar doğrudan önümüzde açıldığında Piper nefesini tuttu. Odaya girer girmez dudaklarını araladı ve içeriyi incelemeye başladı. Eşyalarımızı bırakırken odayı önden kontrol etmiştim. Bakışları duvarlarda, pencerelerde ve odanın lüks mobilyalarla döşenmiş kusursuz oturma bölümünde gezindi ama ben gözümü ondan ayırmıyordum. Fark ettiği her detayda gözlerinin parlaması ve tezgâhın üzerindeki buketi görünce kocaman gülümsemesi içimi ısıtmıştı. Bana dönüp baktığında ne kadar şanslı olduğum düşüncesiyle nefesim kesildi.

Kollarımı arkadan ona doladım ve başımı başına yaslayıp, "Beğendin mi, bebeğim?" diye sordum.

"Lucas, bu çok fazla... Sana çok pahalıya mal olmuştur," diye fısıldadı, sanki yüksek sesle konuşursa mobilyalar rahatsız olacakmış gibi.

Boynuna yaklaşıp, "Sana yapacağım şeyleri düşünürsek her kuruşuna değer," diye fısıldadım ve diken diken olmuş tüylerini öptüm.

Kollarımda yavaşça dönüp bana tutku dolu bir bakış attı. "Sırada ne var?"

Siktir, bana böyle baktığında inanılmaz çekici oluyordu. Parmaklarımı kulaklarının arkasından boynuna doğru kaydırdım ve omuzlarına kadar indim. Dokunuşlarımın etkisiyle titriyordu, eğilip onu öptüm. "Sırada seni soymam var." Elbisesinin askılarını omuzlarından kaydırdım ve çıplak tenine öpücükler kondurdum.

Geriye doğru bir adım atarak gözlerini gözlerimden ayırmadan arkasına uzandı ve fermuarını açtı. Elbisenin kumaşı beline kadar indiğinde ona aldığım siyah sütyenle karşımda duruyordu. *Vay be, ne kadar da doğru bir karar vermişim ama.*

Öne eğilip kumaşın üzerinden meme ucunu ısırdım ve zevkten inleyişlerini dinledim. Sütyeni aşağı çektim ve Piper daha fazlası için bana yalvarana dek bir meme ucunu ağzıma alırken diğerini de parmaklarımla okşamaya başladım. Elbise kalçalarına kadar indikten sonra ufak bir müdahaleyle yere düştü.

Dudaklarımdan ayrılıp, "Elbisemi mi yırttın?" diye sordu.

"Olabilir." Bir adım geri çekildim ve onu tepeden tırnağa süzerken yumruğumu ısırdım. Bana elbisesini soruyordu ama benim tek odaklanabildiğim iç çamaşırlarıydı. Bakışlarım jartiyerin külotlu çorabıyla birleştiği yere kaydı ve ardından birkaç

santim uzunluğundaki topuklularına indi. İnledim ve onu bana veren tanrı hangisiyse ona şükrettim.

"Lucas, beni dinliyor musun?"

Karşısında dizlerimin üzerine çöküp sözünü kestim. "Elbise konusuna kızmış olabilirsin ama sana yüz tane başka elbise alırım. Ne istersen veririm." İç bacağına bir öpücük kondurdum. "Senin karşında seve seve diz çökerim." Birkaç santim yukarıya bir öpücük daha kondurdum. "Ayaklarına bile kapanırım." Klitorisinin üzerini öptüğümde Piper nefessiz kaldı. "Sana fena hâlde kafayı taktım."

Piper'ın dizleri titredi ve ben onu ayakta tutarken vücudu sallanmaya başladı. Nihayet dengesini sağladığında parmaklarımı baldırlarının arkasına kaydırıp ayağını göğsüme kaldırdım ve gözlerinin içine bakarken ayakkabısının kayışını çözüp ayakkabısını yavaşça çıkardım. Ayağını yere indirip dengede durmasını bekledim, sonra diğer ayakkabısını da aynı şekilde çıkardım. "Tadına bakmam lazım."

Külotunun kenarlarından tutup ince dikişlerini kopardıktan sonra çıkardım ama jartiyerine dokunmadım. "Siktir, seni her gün böyle görmek istiyorum." Dilimi bacak arasına kaydırıp klitorisini yaladım, ilk darbemde mırıldandım. "Aferin kızıma."

Dilimi düzleştirdiğimde, "Lucas. Lucas, lütfen," diye haykırdı.

Geri çekilip ayağa kalktım ve burnumu boğazında gezdirdim. "Lütfen ne?"

"Acele et." Bu kelimeyi söylerken nefes nefeseydi ve vücudu kollarımda titriyordu.

"Hizmetimden memnun kaldın mı?" diye fısıldadım.

Başını sallayıp, "Evet," dedi.

Derin bir nefes alıp, "Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Hiç kımıldamadan durdu, sonra da gözlerimin içine bakıp gülümsedi. "Evet."

Gülümsemesinin gücü iliklerime nüfuz edip vücudumu ateşe verdi. "Güzel çünkü şimdi benim kurallarıma göre oynayacağız."

Başını eğdi, yüzünde *Ne?* dercesine bir ifade belirmişti ama bir şey söylemedi.

Bir adım geri çekilerek gömleğimin kol düğmesini açtım, sonra da sırayla kollarımı kıvırdım. Bakışlarının üzerimde olması bana keyif veriyordu. Kravatımı çekip gevşettim. "Seni bağlayacağım, Fırlama. Ve öyle çok orgazm olacaksın ki bana durmam için yalvaracaksın." Yutkundu, bakışları elimdeki ipek kumaşla yüzüm arasında gidip geliyordu.

Kumaşı gerginleştirip, "İster misin?" diye sordum.

Dudağını ısırdı. "Evet."

"Güzel. Sütyenini çıkar." Omuzlarından kaydırdığı askılar yere düşerken onu izledim. "Buraya gel." Elimi uzattım, bana yaklaşıp kocaman gözleriyle bana baktı. "Yatağa uzan."

Ağzını açtı ama hiçbir şey söylemeden geri kapattı ve başım sallayıp yatak odasının kapısından girdi. Yatağın üstüne çıktı ve parmaklarıyla koyu mavi renkli nevresimi kavradı.

"Pencereye dönüp diz çök, bebeğim."

Yüzü karşıya bakacak şekilde dönerek ayak bileklerinin üzerine oturdu. Jartiyerlerin içindeki çıplak kalçalarını görünce aletim içine girmek için kıpırdanmaya başlamıştı. Parmak eklemlerimi kollarında gezdirdim ve bileklerini ellerimle tutup sırtının alt kısmında birleştirdim. Kravatın katlanmamasına dikkat ederek bileğine birkaç kez doladıktan sonra düğüm attım. Parmağımı derisiyle ipek kumaşın arasından kaydırıp fazla sıkmadığımdan emin olunca ellerini aşağıya çektim. Kulağına, "Siktir, böyle çok

güzel görünüyorsun," diye fısıldadım ve ardından da yüzünü yatağa gömüp kıçı havada kalacak şekilde gövdesini yatağa bastırdım. Dizlerinin üzerinde dengede kalmaya çalışırken kendini elleriyle destekleyemediği için sendeledi.

Tırnaklarımı çoraplarının üzerinde gezdirip bacaklarının arkasına doğru kaydırdım, sonra kalçalarının yanlarını avuçlayıp başparmağımı bacak arasından geçirdim. Ellerim sırılsıklam olduğunda gözlerimi geriye yuvarladım ve parmaklarımı içine sokabilmek için elimi çevirdim. Parmaklarım hemen ıslanmıştı ve ben onu yavaş yavaş okşarken inledi.

"Yaramaz kız, hoşuna gideceğini biliyordum."

O inlemeye devam ederken parmaklarımla hem içini hem dışını okşadım. Onu öyle bir pozisyonda bırakmıştım ki bana doğru hareket edemediği için olduğu yerde kalmak ve ona verdiklerimle yetinmek zorundaydı. Parmaklarımı içinden çıkarıp iki parmağımla klitorisinin etrafında daireler çizmeye başladım ve nefesinin, parmak ritmime uyum sağlayışını dinledim. Güçlükle nefes almaya çalıştığını fark edince elimi çektim. "Çok yaklaşmıştım," diye homurdandı.

"Sabret, Fırlama." Klitorisinin etrafında daha yavaş daireler çizmeye başladım ve elindeki bağdan kurtulmaya çalışana dek onu tahrik etmeyi sürdürdüm. Bir elimle onu sabit tutarken bir yandan da klitorisini aynı hızda okşuyordum. Elimin altında sertleşip titreyene kadar adımı söyleyerek inledi. "Bu bir, bebeğim."

Nefes nefese kalmıştı. "Çöz beni, Lucas."

"Henüz çözemem." Kıçına bir şaplak attım, ben hassas tenini ovarken inledi ve bir kez daha onu hazzın doruğuna taşımadan önce ona birkaç saniyeliğine izin verdim. Nefesi düzene girdiğinde omurgasına bastırarak kıçını havaya kaldırdım ve dilimi kıvrımlarının üzerinde gezdirdim. Nihayet klitorisine vardığım-

da kıvranınca kıkırdadım. Çok hassaslaşmıştı ama henüz işimi bitirmemiştim. Nefesi kesilene kadar az önce parmaklarımla yaptığımı dilimle tekrarlamaya başladım. Kıçını kavrayıp daha yukarı kaldırdım, böylece klitorisini dişlerimin arasına alıp emebilecektim.

"İşte böyle, bebeğim. Benim için boşalacaksın." Kıvranarak bir daha boşalamayacağını söylese de ben yapabileceğini biliyordum. Ağzımla onu tatmin etmeyi, yalamayı emmeyi ve ısırmayı sürdürdüm, sonunda kollarımda titrerken sessiz bir çığlıkla boşaldı. "İki."

Onu tutmasam yere yığılacaktı. Yine de dinlenmesine izin vermeden parmaklarımı içine soktum ve bir çığlık attığında kıçını ısırdım. Parmaklarım içinde kaybolurken gözümü ondan alamıyordum, kendini bana böylesine açması aletimdeki sızıyı artırmıştı. Klitorisi dokunulamayacak kadar hassastı ama kızımı başka yollarla da boşaltabilirdim. Parmaklarımı içine sokup kıvırdım ve boğazındaki inlemeden yaklaştığını anladım. Kasları gerildi ve yaklaşan orgazmın etkisiyle titredi. Her nefesini inilti yle verene kadar onu zorladım. "Lütfen. Lütfen."

"Lütfen ne?" diye sordum.

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

Bir parmağımı klitorisinde gezdirip ıslattıktan sonra kıçının girişine bastırmaya başladım. Hareketsiz kaldı.

Boynuna yaklaşıp, "Benim için nefes al," diye emrettim. Derin bir nefes alınca parmaklarımı içine bastırıp dar deliğin içine soktum. "Aynen böyle, bebeğim." Rahatlaması sadece bir an sürmüştü, sonra kıçındaki parmağım da içindeki parmağım kadar hızla hareket etmeye başladı. Hazzın doruğuna ulaşması uzun sürmemişti. Defalarca kez adımı haykırdı. Piper jöle kıvamına gelmişti, dik durması için kolumu etrafına doladım.

"Üç etti. Ellerindeki düğümü gevşetip onu sırtüstü yatırdım. İki bileğini de kaldırıp kravatımın bıraktığı izleri öptüm. Gözlerini kısarak beni izledi.

Kuru, boğuk bir kahkaha patlatıp, "Beni mahvettin," dedi.

Gömleğimi çıkarıp pantolonumun fermuarını açtım ve pantolonun ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. *Boxer*ımı indirip aletimi çıkardığımda dudaklarını ıslattı.

"Daha yeni başladım," deyip üstüne çıktım ve kolumu dizinin altına sokup onu yukarı kaldırdım, sonra da içine girdim. Boğazımdan boğuk bir inilti koptu. "Daracıksın."

Aletimin boyutuna alışana kadar içinde yavaş yavaş hareket ettim, sonra daha hızlı içine girdiğimde adımı haykırdı. Birlikte geçirdiğimiz o geceyi hayallerimde defalarca kez canlandırmıştım ama anılar, gerçeğin yanında sönük kalıyordu. İç duvarları aletimi sıkıca sararken aletim boşalma isteğiyle titriyordu.

Piper tırnaklarını sırtımda gezdirirken uyluklarımı kavrayıp beni kendine doğru çekti. O an içimde bir şey koptu. Alnımı alnına dayayıp nefeslerimiz birbirine karışırken sert bir tempo tutturdum. Ben içine girip çıkmaya devam ederken uyluklarımın onun tenine çarpma sesi odada yankılanıyordu. Her darbeme karşılık veriyor, parmaklarını tenime bastırarak beni hızlanmaya teşvik ediyordu. Kaslarım gerilince omurgamda iğne batması gibi hisler oluştu.

Piper başını çevirip kulağıma, "Benim için boşal, Lucas," diye fısıldadı.

Sahiplenici tavrı karşısında haz bütün bedenime yayılıp beni doruk noktasına taşıdı; onun için zevkin doruğuna çıktım, hem bedenim hem ruhum binbir parçaya ayrıldı. Şimdiye dek hissettiğim en sert boşalmayla içini doldururken kendime hâkim olmak için titremeye başladım. Üstüne yığılıp yüzümü boynuna

gömdüm, çaresiz nefesler alıp vermeye çalışırken, "Siktir, kızım. Beni öldüreceksin," dedim.

"Ne güzel bir ölüm ama," deyip kıkırdadı, ben de sırtüstü yuvarlandım ve onu yanıma çekip göğsüme yatırdım.

Sarı saçları etrafına dökülmüş, ay ışığında parlıyordu, nefeslerimiz düzene girene kadar parmaklarımla saçlarını okşadım. Dirseklerinin üstüne kalkıp odaya göz gezdirdi. "Lucas, burası muhteşem."

Tarzını net olarak ifade edemesem de odanın çok hoş olduğunu ben bile fark etmiştim. Kalkıp çıplak omzuna bir öpücük kondurdum ve gülümsedim. "Beğenmene sevindim, sana göstermek istediğim başka bir şey var."

Başını bana doğru çevirip, "Bunun üstüne çıkabileceğini sanmam," dedi.

Yataktan kalkıp onu kollarıma aldım. Küçük bir çığlık atıp ellerini boynuma doladı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Sana tapınmayı henüz bitirmedim."

Banyoya girdiğimizde Piper'ın ağzı açık kalmıştı. Gözünü küvete dikmişti; en az iki metre uzunluğunda ve ikimizin de sığabileceği genişlikteydi ama dikkatini çeken asıl şeyin bu olmadığını biliyordum. Küvet, nehir manzaralı cam yüzeyin dibindeydi. Nehrin karşısındaki gökdelenlerin ışıkları yanıp sönüyor, sanat eserine benzer bir manzarayı gözler önüne seriyordu.

Piper bana döndü, ben de kaşlarının arasına bir öpücük kondurdum. "Sana hoşuna gidecek demiştim."

"Muhteşem."

O kollarımda olduğu müddetçe manzara umurumda değildi, onu onaylamak için mırıldandım, sonra da onu dengede tutup suya uzandım. Titremeye başlayınca askıda duran pembe çiçekli lacivert ipek bornozu omuzlarına sardım.

Kuşağı bağlarken, "Şimdi daha iyi mi?" diye sordum.

Çenemi öptü. "Daha iyisi olamazdı."

Sözleri içime işlemişti, kalbimi sarıp sarmalamış ve olduğum yere çakılmama neden olmuştu. Bu kadar zaman beklemekle aptallık etmiştim. Yüzünü kavrayıp eğdim ve dudaklarına, bugüne dek söyleyemediğim her şeyi anlatan yavaş, sahiplenici bir öpücük kondurdum. Öpüşmemiz bittiğinde ikimiz de nefes nefeseydik ve dengesini koruyabilmek için omuzlarıma tutundu. *Büyüleyiciydi.*

Kuşağını yavaşça çözdü ve bornozun omuzlarından kaymasına izin verince öpücüklerimin iziyle süslü mükemmel göğüsleri açığa çıktı. Aletim yeniden sertleşmişti, onu kucağıma alıp bacaklarını belime doladım ve birlikte suya girdik.

Piper gözlerini kapatıp suyun sıcaklığıyla inledi ama ben sadece kucağımda oturduğunu hissedebiliyordum. Bornozunu tamamen çıkarmadığı için suya girince ipek kumaş dirseklerine yapışmış ve suya değen kısmı siyaha dönüşmüştü. Omuzlarına dökülen sapsarı saçlarının uçları suya girdi. Gözüme beni kayalıklara çağıran bir siren gibi geliyordu.

Bir elimi beline, diğerini de omuzlarının arasına koyarak geriye yaslanmasını sağladım, böylece göğüsleri tüm cazibesiyle karşımda uzanıyordu. Ellerini omuzlarıma hafifçe koydu, onu tutacağıma güveniyordu. Meme ucunu ağzıma alıp dilimi etrafında döndürmeye başladım. Kucağımda kıpırdandı ve aletim bacak arasına temas ettiğinde nefes nefese bir hâlde ileri geri sallandı. Kalçalarını aşağı bastırıp içinde biriken gergin enerjiyi atmaya çalışırken ben de diğer meme ucunun tadına bakmaya başladım.

Tırnaklarını omuzlarıma batırdı, ben de kalçalarını kaldırıp aletimin tam üzerine getirdim ve yavaş yavaş indirdim.

Parmaklarımız birbirimizin vücudunu keşfederken hareketlerimiz yavaşladı. Yüzünü boynuma gömdü ve titreyerek bedenini kaldırdı. Her inişinde klitorisi bana sürtünüyordu. Kalçalarını kavradım ve o kollarımda titrerken ritmi korudum. Zevkin doruğuna çok yaklaşmıştım ama bunu aynı anda deneyimlemek istiyordum. Elimi suyun altına soktum ve başparmağımla klitorisinin çevresinde daireler çizmeye başladım. O da kalçalarıyla aletimin üzerinde daireler çiziyordu.

"Devam et, bebeğim. Devam et," diyerek onu cesaretlendirdim, orgazm olabilmek için çabalıyordu. Nefes alış verişleri gittikçe düzensizleşti ve sonra kollarımda sarsıldı.

Birkaç saniye dinlenmesine izin verdikten sonra onu sudan çıkarıp küvetin kenarına oturttum. Alnımı alnına dayayıp dudaklarında inleyerek uyluklarımı sert bir ritimle iterek içini doldurdum.

Boşalınca onu tekrar suya çektim ve bornozunu küvetin kenarına atıp sırtına nazikçe masaj yapmaya başladım. Gözleri kapandı ve uykuya dalarken nefesi hızlandı.

Birkaç dakika bu şekilde yatmasına izin verdim, elma kokusunu içime çektikten sonra uyandırmamaya özen göstererek onu yatağa taşıdım.

Onu göğsüme çekip sıkıca sardım ve burnumu boynuna gömdüm.

"Artık benimsin Piper. Seni asla bırakmayacağım."

Ninova

Otuz Bir

PIPER

Yorgun ama bir yandan da huzurlu bir hâlde pencereden içeri süzülen güneş ışığına direndim, bu rüyadan uyanmayı hiç istemiyordum. Bir çift dudak boynumun kıvrımında dolaşıyordu ve Lucas, elini karnımın üstüne koyup beni kendine çektiğinde mırıldandım.

"Günaydın, Fırlama." Lucas'ın nefesi kulağımı okşadı ve parmakları aşağı inmeye başladı. Parmaklarını klitorisime bastırırken ona doğru kıvrıldığımda aletini kıçıma sürttü.

"Günaydın," diye fısıldadım ama iki parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi.

İnleyişlerini sırtımda hissedebiliyordum. "Siktir, şimdiden benim için hazırsın."

Parmaklarından daha fazlasını istiyordum ama beni üzerine çekerken asansörden bir ses geldi. Yatakta doğrulup çarşafı üzerime çektim, sonra Lucas'a döndüm.

"Buraya istedikleri gibi gelebiliyorlar mı?" diye sordum, neyse ki yatak odasının kapısı kapalıydı.

Yataktan kalktı ve yerdeki çantadan bir eşofman altı çıkardı, sonra da başımın üzerine bir öpücük kondurup, "Oda servisi istemiştim," dedi.

Dolaptan kalın, beyaz bir bornoz alıp giydim. Asansörün gittiğini haber veren sesi duyana kadar bekleyip yatak odasından çıktım.

Gün ışığında bu muhteşem odanın her ayrıntısını daha iyi görebiliyordum. Modern tasarımı, rahat mobilyalarla taçlandırılmıştı. Perdeler açıktı ve sabah gökyüzü parıldıyordu. "Saat kaç."

Lucas ahşap, yuvarlak masaya otururken, "On olmak üzere," dedi. Masada yumurta, kızarmış ekmek, pastırma, bisküvi ve keklerden oluşan farklı kahvaltılıklar vardı. Karşısındaki devasa sandalyeye oturdum ve bir parça pastırma aldım. Ağzıma attığımda dilime yayılan tuzlu tadıyla mırıldandım.

Lucas'ın bakışları kararmıştı ve masaya doğru eğildi. "Böyle sesler çıkarmaya devam edersen kahvaltın soğuyacak."

Sırıttım ve pastırmadan bir ısırık daha aldıktan sonra parmaklarımı emdim. "Bugün planın ne?"

Bakışlarımı inceledi, sonra da parmaklarını bileğimin içinden geçirerek kolumu okşadı. "Otelde bir gece daha rezervasyonumuz var, istersen bütün gün burada kalabiliriz."

"Ah harika, peki ne yapacağız?" Yanaklarımın ısındığını ve boynumun kızardığını hissedebiliyordum.

Boğuk bir sesle, "Sana yapmak istediğim sayısız şeylerden birini," dedi, vaat dolu sözleri karşısında içim ürpermişti.

Bana uyardı. Bir fincan kahve doldurup bir yudum almadan önce bardağıma üfledim. Acı tadı karşısında yüzümü buruşturdum.

"İğrenç."

Lucas fincanı elimden aldı, yüzüne bakınca onun da beğenmediğini anlayabiliyordum. "İnip köşedeki kafeden kahve alayım."

Lucas yatak odasına girip kapıyı kapattı, çok geçmeden kapüşonlu bir *sweatshirt* ve şapkayla çıktı. Nefesim kesilmişti, onu kanepeye itip kucağına çıkmak dışında hiçbir şey istemiyordum. Karşıma dikilip saçımı kulağımın arkasına attı.

Birkaç dakika sonra sabırsızlanmaya başlamıştım ve odada telefonumu aradım. Dün gece çantamı yanıma aldığımı hatırlamıyordum ama çantamın girişteki küçük masanın üzerinde olduğunu gördüm. Telefonumu alıp masaya döndüm ve çikolatalı kekten bir ısırık alınca inledim. Bir kız bu denli bir ilgiye çok kolay alışabilirdi. Ayaklarımı altımda topladım ve bornozun önünü kapatıp telefonumdaki bildirimleri gözden geçirdim. Misty ve Shana'ya birer mesaj atıp döndüğümde her şeyi anlatacağımı söyledim. Sonra da Grief Anonymous uygulamasına tıkladım.

Mesajlarımı okuduğunu görebiliyorum, Lucas'la sonunda birlikteyiz ve çok mutluyum, bunu bilmeni istedim. Keşke sana her şeyi anlatabilseydim.

Mesajı gönderir göndermez Lucas'ın telefonu titreyip ekranın ışığı yanınca eğilip bildirime bakmadan edemedim. Ekranın üst kısmında Grief Anonymous uygulamasından gelen okunmamış bir mesaj duruyordu. Kaşlarımı çattım ve çaresizce aklıma gelen şeyin doğru olmamasını umdum.

Sen misin?

Lucas'ın ekranı yeniden aydınlanınca omuzlarım çöktü ve gerçekler, bir yapbozun parçaları gibi yerine oturmaya başladı. Bunca zaman bana yalan söylemişti. Ona söylediğim her şeyi düşününce avucumu göğsüme bastırdım. Gözlerim yanmaya başlamıştı, hemen masadan kalktım. O dönmeden çekip gitmekte kararlıydım çünkü bununla yüzleşmeye hazır değildim.

Lucas'ın hazırladığı çantayı karıştırdım, içinde bir elbise ve hırka vardı. Hemen üzerimi giyinip çantaya attığı siyah botları ayağıma geçirdim ve asansörün düğmesine bastım. Telefonu avucumun içinde sıkıca tutarken ayağımı yere sabırsızca vurmaya başladım. *Hadi. Hadi. Hadi.*

Asansör kapısı açılınca rahat bir nefes aldım ama Lucas'ı karşımda görünce nefesim kesildi. Başını yana eğip beni inceledi ama gözümdeki yaşları görünce donakaldı. Yanağımı okşamak için elini uzattığında geri çekildim.

Şaşırdı, yaklaşmak için bir hamle yaptı ama ben bir kez daha geri çekilince aniden durdu. "Bebeğim, sorun ne?"

Burnumu çekip çenemi kaldırdım ve gözlerinin içine baktım. Yüzüme baka baka yalan söylemeye yeltenip yeltenmeyeceğini merak ediyordum. "Kim olduğunu söylemeliydin."

Kaşlarını çatıp, "Kim olduğumu zaten biliyorsun," dedi.

"Öyle mi? O zaman Anon13 bana kim olduğunu söylemeliydi diyelim."

"Açıklayabilirim." Suratı asılmıştı ve bana doğru bir adım attı.

"Açıkla. Bir yıldır bana yalan söylerken nasıl, 'Bana güvenebilirsin,' diyebildiğini açıkla."

Sesim her kelimede daha da yükseliyordu, neredeyse çığlık atacaktım.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum..." Omuzları çöktü, kelimeler ağzından dökülürken göğsünün çöktüğünü görebiliyordum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." O sessizce dururken elimi saçlarımın arasından geçirip dişlerimi sıktım. Bakışlarımı gözlerine kilitledim, "Sana asla söyleyemeyeceğim şeyleri ona söyledim. Bunları bilmeye hakkın yoktu. Tanrım, sana her şeyi anlattım. Hepsini biliyordun." Gerçekleri idrak etmeye başladıkça aldığım nefes ciğerlerimi yakıyordu. "Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu, ne kadar berbat durumda olduğumu biliyordun. Buna rağmen dönmedin."

Lucas bana doğru bir adım atıp elini uzattı ama yanağıma dokunamadı. "Elimden bir tek bu geliyordu, yanında olmak istedim."

"Başına bir şey gelmesinden endişelendiğimi bile bile doğruyu söylemedin... Lucas... Cevap bile vermedin." Gözlerimden yaşlar akarken aramıza yeniden duvar örmeye başladım. Ortaya çıkmak üzere olan her duyguya engel oldum ve hepsini kesip attım.

Başını iki yana salladı. "Sana daha fazla yalan söylemek istemedim."

Dikleşip gözlerinin içine baktım. "Yalanını sürdürmeyi planlıyordun yani?"

"Bilmiyorum." Bu cevabı içimdeki duvarı sağlamlaştırmıştı.

Başımı iki yana sallayıp yanından geçip gittim ve asansörün hâlâ bizim katta olduğunu görünce sevindim. Arkama bakmadan asansöre bindim, Lucas beni durdurmaya çalışmadı.

Kapılar kapandığı an yere çöktüm, dünya başıma yıkılırken nefes almakta güçlük çekiyordum. Telefonumu alıp Shana'ya bir mesaj gönderdim. Lucas'ın beni bulamayacağı bir yere gitmeliydim.

Shana kapıyı açıp hemen bana sarıldı. "İyi misin?"

Başımı iki yana sallayıp ondan uzaklaştım. "Burada kalabilir miyim? Evinin yerini bilmiyor."

"Tabii ki. Mesajını görünce misafir odasını hazırladım bile."

"Teşekkürler." Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışıyordum ama kendimi zor tutuyordum. "Hemen...Gidebilir miyim?"

Shana yüzüme bakıp başını hafifçe aşağı yukarı salladı. "Elbette."

Bana odaya kadar eşlik ederken sevgilisinin hafta sonu için şehir dışına gittiğini, istediğim kadar kalabileceğimi söyledi. Banyo ve mutfakla ilgili bir şeyler anlatıyordu ama gözlerim yaşardığı için hiçbir şey göremiyordum. Yatak odasının kapısını açıp beni odaya yönlendirdi.

"Seninle kalmamı ister misin?"

"Sadece... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Neler olup bittiğini anlamaya çalışacağım."

Bana anlayışlı bir şekilde gülümseyip kapımı kapattı. Hırkamı bile çıkarmadan yatağa kıvrılıp kollarımı kendime doladım ve iliklerime kadar işleyen hıçkırıklardan korunmaya çalıştım. Düşüncelerime anlam veremiyordum ve mantıklı davranıp davranmadığımı düşünecek enerjim yoktu. Sadece ihanete uğramış hissediyordum. Anon13'ün de beni terk ettiğini sanmıştım ama Lucas bana ne kadar değer verdiğini söyleyip dururken diğer yandan yine aynı hisleri yaşatıyordu. Marcus'un ölümünden sonra başa çıkamadığım onca acıya bir de isimsiz arkadaşımın başına bir şey gelmiş olabileceği endişesi eklenmişti.

İyi olduğundan emin olana dek ne kadar korktuğumun farkına bile varmamıştım. Gözlerimi kapatıp zihnimi ele geçiren düşüncelerle savaştım, zamana ihtiyacım vardı.

Dört gün sonra yatak odasının kapısı tıklatıldı. "Kimseyi görmek istemiyorum," diye bağırdım. Kendi evinde Shana'yı kapımdan kovmak içime sinmiyordu ama bu konuyu konuşacak durumda değildim.

Kapı açıldı ve tek kaşını kaldırmış, yeşil saçlarıyla bana bakan bir peri kızı karşımda duruyordu. "İstesen de istemesen de göreceksin."

Yatağımın ucuna oturup beni baştan aşağı süzdü. "Berbat görünüyorsun."

Bir kahkaha patlattım. "Evet, kalbi kırılınca insan böyle oluyor."

"Biliyorum tatlım. Yaptığının hesabını ona daha sonra soracağım ama toparlanman gerek." Yataktan kalkıp bir elini kalçasına koydu, diğerini de bana uzattı. "Duşa girmen lazım, hem de hemen."

Beni ayağa kaldırıp duşa sürüklerken ona direnmedim. Kapıyı kapatırken Shana'nın "Geldiğin için teşekkür ederim, ne yapacağımı bilemedim," dediğini duydum.

Saçımı üç kez yıkadım ve sıcak su tenimden akıp giderken üstümdeki yükün bir kısmından kurtulmaya çalıştım. Uzun süre hareketsiz hâlde yattığımdan vücudumun bir kısmı uyuşmuştu, kendimi kış uykusundan kalkmış gibi hissediyordum.

Duştan çıkıp Misty'nin getirdiği kıyafetleri giydim ve kendimi beni zorlayacakları konuşmaya hazırladım.

Banyodan çıktığımda iki arkadaşım da beni bekliyordu.

İlk konuşan Shana oldu. "Konuşmamız gerek, bir erkek için kendini odaya kapatamazsın."

Alaycı bir kahkaha attım. "Onu *sadece bir erkek* olarak tanımlayabileceğimizden emin değilim." Sesim ciddileşmişti. "Ayrıca bu hâlimin tek sorumlusunun o olduğunu da söyleyemem."

"Öyleyse bize neler olduğunu anlat."

Kanepeye oturduk, Misty bana sıcak bir çay koydu ve üzerime bir battaniye örterek elimi tuttu. "Ne oldu?"

Anon13'ün Lucas çıktığım ama haftalardır onun için endişelendiğimi ve bu duyguyu içime attığım için meselenin biraz daha ciddi olduğunu anlatmaya başladım. Lucas'a fazla derin duygularımı açtığımı ama onun benden kim olduğunu gizlediğini söyledim. Ona gerçekten ihtiyacım vardı.

Misty yanımda oturuyordu, "Anon13, ihtiyacın olduğunda yanında mıydı?" diye sordu.

Başımı aşağı yukarı sallayarak onayladım.

"Peki başından beri onun Lucas olduğunu bilseydin, yine de konuşur muydun?"

Konuşur muydum? sorusu zihnimde yankılandı, sonunda bir cevaba ulaştım. "Evet, tek istediğim buydu."

Shana öne eğildi, gözlerimin içine bakıp daha yumuşak bir ses tonuyla, "Sence bu onun da tek istediği şey olabilir miydi?" diye sordu.

Geçtiğimiz seneyi beni kullandığını düşünerek geçirmiştim ama böyle davranmasındaki sebep Marcus'un ölümüne sebep olduğuna inanmasıydı. Onu asla affetmeyeceğimi düşünüyordu ve bu söylediklerine güveniyordum. Bunca zamandır beni

gerçekten sevdiyse ve yanımda olmak için elinden gelen tek şey buysa, yaptığı sahiden o kadar da kötü müydü?

"Onu görmem lazım."

"Telefonunu arama ve mesaj yağmuruna tutuyor." Shana telefonu bana uzatınca telefondaki bildirimlere şaşırdım.

Bana hem Anon13'ten hem de kendi numarasından mesajlar atmıştı. Özür dilemek için milyonlarca farklı yolu denemişti ve elinden gelseydi her şeyi çok daha farklı yapabileceğini anlatıyordu. Benden tamamen kopmamak için çaresizce bu yola mecbur kaldığından bahsediyordu. Derin bir nefes aldım, sonra da ona cevap yazdım.

Yakında konuşacağız.

Ayağa kalktım. Huskies bu hafta sonu için şehir dışına gitmişti. "Kim seyahat etmek ister?"

Misty'nin yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ben!"

Otuz İki
LUCAS

Londra yolunda takımın Greyhound otobüsünde Jax yanımda oturuyordu. "Her şey yoluna girecek, dostum," dedi. İki saatlik yolculukta zaman geçmek bilmiyordu. Piper'ın çekip gidişinden bu yana günler geçmişti, dünyam başıma yıkılmıştı ve olmak istediğim tek yer onun yanıydı. Şu an bu otobüste oturuyorsam, bunun tek sebebi Piper'ın beni görmek istemediğini son derece net biçimde belirtmesiydi.

"Nasıl olacak o? Çünkü gördüğüm kadarıyla hayatımı mahvettim." İlk geceyi Piper'ın yurt odasının önünde kamp kurarak geçirmiştim, onu görebilirsem ikna olacağını düşünüyordum ama sonra Misty bana acıyıp kapıyı açmıştı. Piper yoktu. Çekmeceleri de boştu, ders kitaplarını da almıştı. Her şeyi mahvettiğimi fark edince göğüs kafesim yırtılmış gibi hissettim.

Jax arkasına yaslanıp ayak ucuna koyduğu sırt çantasından bir parça meyan kökü çıkarıp bir ısırık aldı. "Bil diye söylüyorum, bugüne kadarki tüm saçmalıklarını affetti."

İnleyip avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. "Aynen, sorun da bu ya. Neden sürekli bunu yapsın?"

Jax'in ses tonundaki alaycılık kaybolmuştu, elini omzuma atıp, "Rahatla, dostum. Piper seni anlayamayacak biri değil. Evet, yaptığın şey saçmalık ama ben bile nedenlerini anlıyorum. Anlıyorum sayılır yani," dedi.

Derin bir nefes verip pencereye döndüm. "Teşekkürler."

"Bana bak, telefonunu mesaj yağmuruna tutmak onu daha çabuk döndürmeyecek." Jax telefonumu kaptığında ona öfke dolu bir bakış attım.

"Ver şunu." Ona mesaj göndermiyordum, eski mesajlarımızı okuyordum.

Telefonu kaldırdı. "Olmaz. Maça konsantre ol, sonra ikimiz birlikte yanına gidip yediğin haltları affetmesi için ona yalvarırız."

"Piper'ın güvenini yeniden kazanmama yardım mı edeceksin?" Şaşırmıştım, başımı geriye attım.

Jax sırıtıp telefonumu bana uzattı. "Tabii ki yardım edeceğim. İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. O yüzden artık biraz sakin ol."

Telefonu elinden almaya çalışırken bir bildirimle titredi, ben de mesajı görmek için ekranı kaydırdım.

Fırlama: Yakında konuşacağız.

Jax yüzünü buruşturdu. "Yalan söylemeyeceğim, bu hiç hayra alamet değil."

Yutkundum ve mesajın üzerinde parmağımı gezdirdim. "Haklısın ama... Konuşmaya karar verdiyse her şeyi düzeltmek için bir şansım daha var demektir."

Maçtan önce on dakikalık ısınma hareketleri için buz pistine çıktım. Bıçaklarım buzu keser kesmez bir anlığına geçen yıl boğuştuğum o uyuşukluk beni ele geçirdi. Kahretsin, hiçbir şeyi umursamamanın bağımlılık yapan bir etkisi vardı ama söz konusu Piper'sa her şeyi hissetmek istiyordum. Karşılığında kalbim paramparça olsa bile.

Londra'daki arena bu gece dolup taşıyordu, taraftarlar siyah-sarı renklere bürünmüştü. En büyük rakibimizle çıktığımız bu maçta kazanan, sıralamada bir üst noktaya yükselecekti. Bakışlarım tribünlerde gezindi ve gözlerim, orada olmayacağından emin olsam da aynı sarışın kızı aradı.

Biri koluma omuz atınca yere dizimin üstüne düştüm ve acı üst bacağıma kadar yayıldı. Dizliklerim takılı olmasına rağmen darbe çok canımı yakmıştı. "Ne yapıyorsun, ulan?"

Ön dişlerinden biri eksik bir herif, kendini beğenmiş gülümsemeyle bana baktı. "Son maçta kuzenimi yere sermiştin, bunun bedelini sana bu gece ödeteceğim."

Ayağa kalkıp üzerine yürüdüm, kaslarım öfkeden iyice gerginleşmişti. Öfkeme zar zor hâkim olduğum yetmezmiş gibi bir de bu aptal herif bana musallat olmuştu. "Yerinde olsam bu gece bana bulaşmazdım."

Güldü. "Sana seçim şansı veren mi var? İlk devrede işini bitireceğim. Koçuna seni oyundan almasını söylesen iyi olur."

Onu yere sermek için kolumu geriye doğru attım ama biri kolumu arkadan yakaladı.

Alex beni geriye çekerek, "Sakin ol," dedi. "Isınmalar sırasında yapılan her hata birden fazla maçlık ceza getirir, bunu sen de biliyorsun. Maçı bekle."

Kolundan kurtuldum ama ona karşı koymadım ve peşine takılarak birlikte takımın antrenman yaptığı yere kaydık. Jax ve River taktikleri son bir kez gözden geçiriyordu, ben de bir pak alıp hızlıca Alex'e attım. O da pası River'a attı, sonra pak geri geldi. Hareketler kas hafızasını hareke geçirene ve düşünmeden paslaşmaya başlayana dek bize ezberletilen hareketleri tekrarladık. Üçüncü pası kaçırdığımda sopamın bıçağını yere vurdum. *Siktir.*

Alex bana doğru kaydı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle "Bok gibi oynuyorsun," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Canın yumruk mu istiyor?"

Alex gülüp geri çekilirken eldivenli ellerini kendine siper etti. "Seni kendine getirecek bir şey biliyorum."

"Neymiş o?"

"Bak." Arkamı işaret etti. Arkamı döndüğümde gök mavisi gözlerle karşılaşınca ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

Piper, üzerinde formamla camın önünde duruyordu, yanağına *on üç* yazmıştı. Ona doğru kayarken bana gülümsedi, kalbim deli gibi atarken etrafımdaki başka hiçbir sesi duyamıyordum. Eldivenlerimi çıkardım, avucumu cama dayadım, o da diğer taraftan elini koyduğunda nefesim kesildi. Yüzüne baktım, sıcacık bakışlarıyla beni izliyordu.

"Çok özür dilerim." Günlerdir sayısız kez mesajlarda yazdığım sözleri söylerken sesim titredi.

Başını aşağı yukarı sallayıp tebessüm etti. "Sorun kalmadı."

"Ne?" Tekrar duyabilmek için tahtayı kırıp geçmek istedim.

Yüzündeki gülümseme genişledi ve "Sorun kalmadı dedim. Konuşur hallederiz," dedi.

Camın üzerine yığıldım, sözleri içime bir sıcaklık yayarken neredeyse kıçımın üzerine düşecektim. *Sorun kalmadı.* Arkamda, takımdakilerin buzdan ayrılıp soyunma odalarına döndüğünü duyabiliyordum ama onu hemen bırakamazdım. Kaskımı çıkarıp alnımı cama dayadım. Piper da bana yaklaşabilmek için kenara çıkmak zorunda kaldı.

"Seni seviyorum, Piper. Üstümü değiştirip hemen geleceğim." Hokey umurumda değildi, koç dilerse beni takımdan atabilirdi. Şu an Piper'la aramızın iyi olmasından daha önemli hiçbir şey yoktu.

Kendini işaret edip, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu. "Maçı kazandığını görmek için o kadar süslendim. Beni sakın hayal kırıklığına uğratma, Knight."

Yüzünü dikkatlice inceledim, üzerimden bir yük kalkmıştı. Benim için daha mükemmel biri olamazdı. Cama yaklaşıp kafam kadar büyük bir alana sıcak nefesimi üfledim, sonra da buhara P ve L harflerini yazdım ve etrafına bir kalp çizdim.

Piper camın kendi tarafından harflere baktı, sonra da dudağını ısırıp bana baktı. "Git rakiplerine dünyayı dar et, sonra da beni eve götür."

Bana yeniden hayat vermiş gibi hissediyordum, damarlarım adrenalinle dolmuştu. Geriye kayarak bankın yanına gittim ve "Senin için, bebeğim," dedim.

Otuz Üç
PIPER

Camın önünden ayrılıp piste kayan Lucas'ı bakışlarımla takip ettim. Maç boyunca formundaydı ve kaptanlığının hakkını vererek enerjisini tüm takıma yayıyordu. Savunma oyuncusu olarak görevi pakı rakip takımın mavi çizgilerinin içinde tutmaktı ve son devrede bir an olsun pes etmemişti.

Jax ve Alex ikişer gol atmıştı ve Huskies maçı 4-0 önde bitirmişti.

"Şşt, o boktan kıyafetle burada yerin yok." Biri elini omzuma koydu, arkamı döndüğümde devasa bir adamın bana alaycı bakışlar attığını gördüm. Üniversite liginde hokey maçlarının sakin geçmesi gerektiğini düşünüyordum ama belli ki yanılmışım.

Omuz silkip, "Diğer takımı izlemeye geldim," dedim ama elini omzumdan çekmeden beni geriye itti.

"O zaman dışarıda bekle." Beni merdivenlere doğru çekip birkaç basamak aşağı itti.

Misty, "Çek elini," diyerek araya girmeye çalıştı ama minyon vücudu yüzünden tehditkâr olmak yerine sevimli görünüyordu.

Adam pes edeceğe benzemiyordu, benim de kavga etmeye niyetim yoktu. Çocuklar çıkana kadar otobüsün yanında beklemeye karar verdim. "Boş ver, gidelim."

"Bundan sonra tribün sürtüklüğünü başka yerde yap." Kelimeleri yutuyordu, bu pisliğin sarhoş olduğunu fark edince tüylerim diken diken oldu.

Uzatmadan elimi kaldırdım. "Anlaştık, şimdi gidiyorum, bir daha da gelmem."

"Gelmesen iyi edersin."

İrkilmiştim. Tam da o sırada Lucas sertçe panele vurunca cam sallandı ve adam beni bırakmak zorunda kaldı. "Çek lan elini," diye bağırdı Lucas. Onun, adama saldırmasını engelleyen tek şey aramızdaki camdı.

Rakip takımın taraftarı bir bana bir Lucas'a baktıktan sonra beni bıraktı. Lucas adamı görmezden gelip bana baktı. "İyi misin, bebeği—"

Bir oyuncu Lucas'a arkadan vurunca kafasını cama çarptı. Çarpmanın etkisiyle kafası geriye savruldu ve bakışları donuklaştıktan sonra önümde yere yığıldı. Lucas'ın hareketsiz yattığı her saniye kalp atışlarım hızlanıyor, nabzım kulaklarımda atıyordu.

"Kalk. Kalk. Lütfen kalk," diye bağırdım ama hareket etmiyordu. Gözlerim yanmaya başlamıştı, sağlık görevlileri yanına gelip gözlerine ışık tuttu ama Lucas'tan tepki gelmediğinde kaburgalarım ciğerlerimi delip geçiyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. "Lütfen, Lucas."

Lucas'ın baygın bedeni sedyeye taşınırken kalabalık sessizce olanları seyrediyordu. Nefes alıp almadığını kontrol etme-

ye çalıştım ama kat kat kıyafetleri bunu imkânsız kılıyordu. *Hayır, hayır, hayır, hayır.* Olamaz. Daha yeni kavuşmuştuk. Gözyaşlarımın arasından derin bir nefes aldım ve ona benimle kalması için yalvardım ama söylediklerimi duymadı.

Misty beni kollarına almıştı ve sakinleştirici sözler fısıldıyordu ama sesi çok uzaktan geliyordu, önümdeki manzara dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum. Benim güçlü, zeki, mükemmel sevgilim yerde hareketsiz yatıyordu ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordum.

Sağlık görevlileri sedyeyi kaldırıp onu dikkatlice buzun üzerinden taşıdı. Ne olduğunu anlayamadan koşmaya başladım ve kimsenin beni durdurmasına izin vermeden soyunma odasına açılan kapıdan içeri daldım.

Lucas'ı çıkışa doğru taşıyorlardı ve ambulansın kırmızı beyaz ışıkları gecenin karanlığında parlıyordu. Yanına gitmem gerekiyordu. Koçunu iterek önüne geçtim. "Ben de geliyorum."

Sağlık görevlisi kaşlarını kaldırıp, "Üzgünüm ancak ambulansa sadece yakın aile üyeleri binebilir," dedi.

"*Ben de geliyorum* dedim." Her kelimeyi vurgulayarak söylemiştim.

Öne doğru bir adım atamadan ayaklarım yerden kesildi, biri beni sertçe kendine çekti. Jax'in, "Doğruca arkalarından gidiyoruz, Pips," diyen sesini duyunca kalp atışlarım sakinleşmeye başladı. Arkama dönüp ıslak gözlerine baktım.

"İyi olacak, değil mi? İyi olmak zorunda." Yüzümü göğsüne gömdüm, Jax beni daha sıkı sardı. Kıyafetlerini hızlıca çıkarıp üzerine kapüşonlu *sweatshirt*ünü ve eşofmanını giymişti.

"Elbette iyi olacak. Bu hokey oyuncuları için sıradan bir kaza." Şakacı olmaya çalışıyordu ama ikimiz de bu sporu yete-

rince uzun zamandır yakından takip ediyorduk ve kafaya alınan bir darbenin ciddi sonuçlar doğurabileceğini biliyorduk.

Jax elimi tutup beni öne doğru çekti. "Bekle. Arabayı sen sürmemişsin ki."

Misty köşeden çıkageldi ve anahtarlarını uzattı. "Gidelim."

Hastaneye giden yol işkenceyse beklemek cehennem azabıydı. Acil servise geleli iki saatten fazla olmuştu ve kimse içeri giremiyordu. Hemşireler girip çıkarken bir haber olup olmadığına bakmak için kafamı kaldırıyordum ama kimse durup bir şey demiyordu.

"Al, iyi gelir diye düşündüm." Önümde bir kahve belirdi, başımı kaldırdığımda River'ı gördüm. Alex'le ikisinin burada olduğunun farkında bile değildim.

Kahveden küçük bir yudum aldım. "Teşekkürler."

"Çocukluğum burada geçti, hemşirelerden birini tanıyorum. Lucas'ın durumu stabilmiş, doktor gördükten sonra içeri girebileceğimizi söyledi."

Ayağa fırlayıp onu kucakladım, az kalsın sıcak kahveyi üzerine dökecektim. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, milyonlarca kez teşekkür ederim."

Geri çekilip gözlerime baktı. "Piper, bilmen gereken bir şey var. Hâlâ bilinci kapalı ve uyandığında durumunun nasıl olacağını öngöremiyorlar."

Boğazım düğümlenmişi ama bunun ne demek olduğunu kavrayacak enerjim yoktu. Sadece onu görmem gerekiyordu. "Beni yanına götür."

River bana mavi önlüklü bir kadının yanına kadar eşlik etti, kadın bana hüzünlü bakışlar atıyordu, elimden tuttu. "Seni onun yanına götürebilirim."

Lucas'ın yattığı odaya kadar onu takip ettim, beynim olanların hızına yetişmeye çalışırken vücudum tamamen otomatik pilottaydı. Onu görene kadar nefes alamadım. Şimdi daha iyi görünüyordu, solgunluğu gitmiş yüzüne renk gelmişti. Yanına gittim ve elini sıkıca tuttum, sonra da hemşireye dönüp, "Ne kadar süre baygın kalacağını biliyor musunuz?" diye sordum.

"Üzgünüm," dedi kadın. "Bir bilgim yok ama doktoru uyanır uyanmaz gelip size durumunu açıklayacak." Hemşire odadan çıkıp bizi yalnız bırakınca yatağının yanına bir sandalye çektim. Odanın ışıkları loştu, ekranda beliren düzenli kalp atışlarını seyrettim.

Başımı yatağa yaslayıp sessizce ağlamaya başladım. Uyanmak zorundaydı. Ona söyleyecek çok şeyim vardı. Birden biri saçlarımı okşayınca nefesim kesildi, hemen yerimden fırladım. Lucas birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, "Ne oldu?" diye sordu. "Hatırladığım son şey herifin tekinin seni çekiştirdiği."

Sandalyeye oturup derin bir nefes verdim. "Biri sana arkadan vurdu, başını cama çarptın. Lucas, ödümü kopardın." Çenem titreyince Lucas parmaklarımızı birbirine kenetledi.

"Yanımdasın," dedi, gözlerini hâlâ gözlerimden ayırmıyordu. Göğsümden bir hıçkırık koptu ve yaşlar gözlerimden süzüldü.

"Dalga mı geçiyorsun? Bir daha sakın bana bunu yapma."

Sözlerimi duymazdan geldi ve yanağıma uzanıp başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. "Benim için savaşmayı bıraktın sanmıştım, ki buna hakkın var ama yanımdasın, buradasın. Kahretsin, çok özür dilerim, Piper. Sana söylemeliydim."

Başımı iki yana sallayıp yanağımı avucuna bastırdım. Bakışları yanağıma kaydı ve bana hayran hayran baktı. "Yaptıklarına kızmadığımı söyleyemem ama sanırım nedenlerini anlıyorum." Derin bir nefes aldım. "Sana gerçekten çok ihtiyacım vardı ama

meğer seni hiç kaybetmemişim. Delilik ama bir yandan da tatlı. Yaptığın şeyleri anlamam biraz zamanımı aldı ama kendini suçlaman yüreğimi paramparça ediyor."

Çenesini sıkıp, "Piper, öyle düşünmediğinin farkındayım ama evden gitmesinin sebebi bendim," dedi.

Ne kadar yanıldığını anlasın istiyordum bu yüzden sözünü kestim. "Onunla telefonda konuşuyordum, Lucas. Senin hatan değildi. Sen onun kardeşi sayılırsın, sakinleşmesi gerekiyordu. O da bunun farkındaydı, sadece karşısına çıkan arabayı görmedi. Kazaydı."

Lucas titrek bir nefes aldı ve alnını alnıma dayadı. "Çok üzgünüm. Seni öylece bırakıp gitmemeliydim. Tek mesele Marcus'un kaza yapmasına sebep olmanın suçluluğu değildi... Öğrenirsen benden nefret edersin diye korktum. Başka şeylerin üstesinden gelebilirdim ama bunu atlatamazdım."

Başını kaldırıp kehribar rengi gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Şu yas uygulaması... Orada seni aramaya başladım ve kullanıcı adını, yani FırlamaB'yi görünce sana yazmadan edemedim. Çok geçmeden onun, sen olduğunu anladım. Biliyorum, berbat bir şey ve sana daha önce söylemeliydim ama söylediklerine, yalnız olduğunu bilmeye dayanamıyordum. Ailenin bile sana yardım edemeyişi... Yanında olabilmenin tek yolu buydu."

"Yanımda kalabilirdin, sana ihtiyacım vardı." Güçlükle yutkundum, sonunda yüksek sesle söyleyebilmiştim.

"Aptalın tekiyim."

Böyle söyleyince gülümsedim, o da gözlerini bana dikip ciddileşmemi bekledi. "Bunun pişmanlığını hayatımın sonuna dek yaşayacağım. Senin adına karar vermekten bıktım. Bu sefer seni gerçekten kaybettiğimi sandım. Buna asla izin vermeyeceğim.

Bir daha asla hata yapmayacağıma söz veremem ama senden hiçbir şey saklamayacağımdan emin olabilirsin."

Elini tutup bana bakmasını sağladım. "Elbette kavga edeceğiz, bu ilişkinin bir parçası ama daima birlikte olacağız. İlişkimiz her zaman uğruna kavga etmeye değecek. Sen uğruna kavga etmeye her zaman değeceksin."

"Siktir, seni seviyorum." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu ve dilini dilime değdirirken boğazımın derinliklerinden bir uğultu çıktı.

Biri arkamızda yüksek sesle boğazını temizlediğinde birbirimizden ayrıldık. "Uyandığınıza sevindim ama şimdi birkaç test yapmam gerekiyor." Önceki hemşire bize gülümsedi, yanaklarımın kızardığını hissettim.

Sandalyeyi geri itip odanın köşesine geçtim, ayak altında dolaşmak istemiyordum ama onu bırakmaya da gönlüm razı gelmiyordu.

Hemşire doktorun birazdan geleceğini söyledi, o çıkar çıkmaz da çocuklar içeri daldı. İlk giren Jax oldu ve hemen Lucas'a sarıldı.

"Tanrı'ya şükür, dostum. Bir daha beni böyle korkutursan seni öldürürüm."

"Bir dahaki sefere arkadan kural dışı bir darbe almamaya çalışacağım," deyip güldü Lucas ama Jax ciddiydi.

"Yanında olup buna engel olmalıydım."

"Saçmalama, senin devren bile değildi." Lucas, Jax'i şakayla hafifçe itince ikisi birbirine gülümsedi. "Bir şeyim yok, büyük olasılıkla bu gece eve dönebilirim."

Doktor elinde bir dosyayla içeri girdi. "Bay Knight, bu gece hiçbir yere gidemezsiniz. Kafanıza şiddetli bir darbe aldınız ve beyin sarsıntısı geçirdiniz. Uyanmış olmanız ve tutarlı cümleler

kurabilmeniz iyiye işaret olsa da birkaç saat sonrasına bir tomografi randevunuz var. Her şey yolunda giderse sabah taburcu olabilirsiniz. Şimdi bunu söyleyeceğim için üzgünüm ama ziyaret saati bitti ve odadan çıkmanızı rica etmek zorundayım."

Alex ve River, Lucas'a bir şey fısıldadı ama ben duyamadım, arkalarından da Jax çıktı. Yatağa yaklaştım ve Lucas beni yanına çekince ciyakladım, göğsüne tutunup dengemi korudum. Doğrulup beni nefessiz bırakana kadar öptü, sonra geri yaslanıp, "Sabah görüşürüz, bebeğim," dedi. "Çocuklara göz kulak ol."

Alex, River ve Jax o gece eve otobüsle dönmek zorunda kaldı. Koç, arabasını bana bırakması için Misty'yi götürebileceğini söylediğinde oda arkadaşım aklını kaçırmak üzereydi. Geceyi bekleme odasında geçirdim, ara sıra birkaç dakikalığına uyukluyordum, bir ara hemşire gelip elini omzuma koyunca gözlerimi hemen açtım.

Ellili yaşlarda bir kadın bana gülümseyip, "Yanına girebilirsiniz," dedi.

Koltuğumdan fırlayıp Lucas'a doğru koştuğumda kadın güldü. Lucas çoktan uyanmıştı ve yeşil jöleyi yemeye çalışırken yüzünü buruşturmuştu. Onu görene dek son yirmi dört saatin yorgunluğunu hissetmemiştim bile. Yine de hâlim yüzümden okunuyor olacaktı ki beni yatağa yatırıp yanına çekti. Elini sırtımdan aşağı kaydırıp belimi kavradı. "Ölüm döşeğinde olan ben değil miydim?"

"Hiç komik değil," dedim şakasına sert bir cevap vererek.

Başımın üstüne bir öpücük kondurup beni biraz daha kendine doğru çekti. "Biraz dinlen. Bugün seni eve götüreceğim."

Otuz Dört
LUCAS

Piper, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle ve neredeyse gövdesi kadar kocaman bir karton poşetle içeri girdi. "Bu akşam tortellini yiyelim dedim."

Yazlık elbisesinin üstüne giydiği şişme montuna bakıp gülümsedim. Altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyor, yüzünü bir hale gibi çevreliyordu. "Kulağa lezzetli geliyor."

Ejderha binicilerinin, zorlu görevlerin ve ölümüne dövüşlerin olduğu, sağlam bir kitap okuyordum. O gelince kitabı bırakıp yanına, mutfağa gittim. Elindeki poşeti alıp dudaklarına bir öpücük kondurana dek onu kendime çektim. Boşta kalan elimi omurgasından kaydırıp kalçalarını kendime doğru basturdığımda dudaklarından yumuşak, arzu dolu bir inilti döküldü. Öpücüğü yarıda kesip alnını alnıma dayadım. "Seni özledim."

Derin bir nefes alıp usulca güldü. "Sadece birkaç saat yoktum."

Piper son bir haftadır her gün bizdeydi ve sürekli beni kontrol ediyordu. Doktor hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi, ba-

yılmamın sebebinin çarpmanın acısı olduğunu söylemişti. Önümüzdeki hafta sonu normale dönüp maça çıkmaya hazır olacaktım ama yine de Piper endişelenmeden edemiyordu.

"Eee yani, özleyemez miyim?" dedim ve alnının ortasına bir öpücük kondurdum. Poşeti tezgâhın üzerine koydum ve içindekileri çıkarmaya başladım. Soğan, sarımsak, domates ve sirke. Hazır tavuk tortellini paketini kaldırıp sınıttım. "Bu hile yapmak olmuyor mu?"

Abartılı bir tepkiyle paketi elimden aldı. "Sıfırdan yapmak için gerekli beş saati gözden çıkarmak istemiyorsan buna mecbursun."

Doktor bir süre elektronik aletleri kullanmayı yasakladığı için her gün birlikte yemek pişirerek vakit geçiriyorduk. Evdekiler yemeklere bayılıyordu, ben de onun mutfakta koşturup bana emirler yağdırmasına hayrandım.

"Büyük tencereyi doldurup ocağı en yüksek ateşte aç."

Arkadan ona sarılıp yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. "Emredersiniz, hanımefendi." Ama istediği şeyi yapmaktansa saçlarını kenara çekip boynuna yavaş, ıslak öpücükler kondurmaya başladım.

Mırıldanıp boynunu bana doğru eğdi. Kızım çok itaatkârdı ve onu özlediğimi söylerken ciddiydim.

"Yemek yiyeceğiz." Ben omuzlarından aşağı inerken boğuk nefesleri beni ikna etmeye yetmemişti, itirazını kabul etmiyordum.

"Yemeği boş ver." Bir elimi yukarı kaydırıp göğsünü avuçladım, diğer elimi de elbisesinin üzerinden karnına indirdim. Gövdesini öne çıkararak vücudunu ellerime bastırdı ve kıçını aletime sürtmeye başladı. "Bu gece muhteşem görünüyorsun, bebeğim."

"Hı hı." Eliyle elimi ittirip baskıyı artırdı, beni duyduğunu sanmıyordum. Siktir, çok ateşli.

İnledim ve onu kendime çevirip dudaklarına gömüldüm. O da parmak uçlarında yükselip açgözlü öpücükler kondurmaya başladı. Alt dudağımı ısırıp dilimi ağzına soktuğumda Piper dilimi emince titredim. Tanrım. Kalçalarını kavrayıp onu kaldırdım ve tezgâha oturttum. Sonra da elbisesini yukarı kaydırıp bacaklarının arasına yerleştim.

Piper avuçlarıyla kendini destekledi ve ben aletimi bacak arasına yaklaştırdığımda başını geriye düşürdü. "Hoşuna gitti mi, bebeğim?"

"Tanrım, evet." Vücudunun delice arzuladığı temasa ulaşmak için kalçalarını hareket ettiriyordu.

Bacaklarının dışını kavrayarak, ellerimi yavaşça uyluklarına kaydırdım ve başparmağımı klitorisinin üzerine koydum. Külotu çoktan sırılsıklam olmuştu ve aletim içine girmek için can atıyordu. Kumaşı yana itip klitorisinde başparmağımla daireler çizmeye başladım. Hazzın etkisiyle sessiz bir çığlık attı. Bana sürtünmesine baktıkça boşalacak gibi oluyordum.

Onu tezgâhın üzerinde becermek üzereyken beni itince geriye doğru birkaç adım sendeledim. Tezgâhın üzerinden atlayıp dizlerinin üzerine çöküp kocaman mavi gözleriyle bana baktığında itiraz etmedim.

Yavaşça şortumu indirip aletimi çıkardığında titrek bir nefes aldım.

Eğilip saçlarını yüzünden çektim. Kız arkadaşım dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyordu. Aletimin ucundaki ıslaklığı yalayıp aletimi ağzına aldığında vücudum sarsıldı. Dizlerim titriyordu ve aletimin giderek daha fazlasını ağzına alırken tezgâha tutunmak için üzerine eğilmek zorunda kaldım. Dişlerimi sıka-

rak içine girme dürtüsüne direndim ama o kalçalarımdan tutup beni daha da kendine çekince hakimiyetimi kaybettim.

"Siktir." Ağzında gidip gelirken gözünden akan yaşları sildim. Aletimin etrafında inlerken vücudum titremeye başladı ve uyluklarım gerildi. Orgazmın hissi omurgamdan yukarı çıkarken kaslarımda şimşekler çakıyordu. Testislerim sertleşmişti ve o güzel ağzına boşalmanın düşüncesi bile sonumu getirmeye yetmişti.

O uzanıp testislerimi okşarken ben de parmaklarımı saçlarına geçirip başını daha hızlı hareket ettirerek boşalmaya çalıştım. O inlediğinde beynimde bir patlama olmuş gibi hissettim ve boşaldım. Her bir damlayı yuttuğunda ona bir kez daha hayran kaldım.

Çömelip onu kollarımın arasına aldım ve doğruca odama götürdüm. Onunla işim bitmemişti ama diğerlerinin onu bu hâlde görmesine izin veremezdim. Onu yatağa yatırdım, elbisesini başının üzerinden çıkardım ve külotunu indirdim.

Cildi kızarmıştı ve meme uçları pespembeydi, sakallarımın bıraktığı izler teninde belli oluyordu. "Siktir, öyle güzelsin ki."

Bakışları karardı ve ben tişörtümü çıkarıp şortum ile *boxer*ımı yere atarken gözleriyle hareketlerimi takip etti. Ona bakmak bile aletimi yeniden sertleştirmişti.

Bacaklarının arasına geçip parmaklarımı saçlarına gömünce başını geriye düşürdü. Dudakları aralandı, ben de tereddüt etmeden boşluğu dudaklarımla kapadım. Dudaklarında benim tadım kalmıştı, ellerimle çıplak kıçını sertçe sıktım. Siktir, bu kız beni ne hâle getiriyordu böyle.

Yatağa boylu boyunca uzanmasına yardım ettim ve bir elimi belinin altına, diğerini de omuzlarının altına koyarak onunla yatağın arasına girdim. "Lucas, içime gir."

Emredersiniz, hanımefendi. Boynunu ve göğüslerini öptüm, sonunda meme ucunu ağzıma aldım. Gövdesini yükseltti ve

arzunun verdiği gerilimle inledi, ben de onu sabit tutmak için elimle destekledim. Meme uçlarını sırayla yalayıp karnına ve bacaklarının arasına öpücükler kondurmaya başladım.

Nefesim hassas tenine değince irkildi. Burnumu bacak arasına sürtüp tatlı kokusunu içime çektim ve kafamı, bacak arasına bastırınca inledim. Dilimi kıvrımlarının arasında gezdirmeye başladım ve kalçalarını avuçladım, her zerresini yalarken bacaklarını sıkıca tuttum. Kalçalarını elinden geldiğince hareket ettirmeye çalışıyordu. Hiç acele etmeden onunla ilgilenirken arzusunu yakarışlarıyla belli ediyordu. Aldığı zevkin her saniyesini kontrol ettiğim, onu daha kuvvetli bir orgazma sürüklediğim bu kısımdan çok hoşlanıyordum.

"Lucas, daha fazla bekletme," diye yalvardığında iki parmağımı içine soktum. Ona yavaş yavaş istediğini dile getirmeyi öğretiyordum.

"İstediğin bu mu, bebeğim?" Elimi kalçasından çektiğimde istediği gibi hareket edebildi, hiç zaman kaybetmeden kalçalarını yüzüme sürtmeye başladı.

"Boşalt beni, lütfen."

Onun yakarışlarına karşı koyamayıp inledim ve parmaklarımı içine daha hızlı sokup çıkarırken klitorisini emdim. Hazzın doruğuna yaklaştıkça beni sıkıca kavradı, ben de parmaklarımı içinde kıvırdım. Boşalırken titredi. Hareketimi yavaşlattım ama orgazmının her zerresi tükenene kadar durmadım.

Vücudunu öperek yukarı çıktım, meme uçlarıyla oynayıp uyluklarımı uyluuklarının arasına yerleştirdim. Kendimi daha fazla tutamadan içine girdim.

İçinde yavaş yavaş ileri geri hareket ederken zevkten her inleyişini içime çekip gözlerinin içine baktım. Saçını kulağının arkasına atıp dudaklarından öptüm. "Seni seviyorum."

Gözleri yaşarırken, "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Yavaş ama düzenli bir ritimde sevişiyorduk, sıcacık tenine öpücükler konduruyordum ve ellerimi dokunabildiğim her yerinde gezdiriyordum. Ritmimi hızlandırınca Piper tırnaklarını sırtımda gezdirerek inledi. Çenesinden başlayıp kulaklarının altına kadar onu öperek ilerledim ve yüzümü boynuna gömdüm, içine daha sert girerken çıkardığı sesleri dinleyip doğru noktaya temas edene kadar ileri geri hareket etmeye devam ettim. Sonunda Piper adımı haykırmaya başladı. "Devam et, bebeğim. Ben içindeyken gel."

Kollarımda kaskatı kesilip titredi, açıklığı aletimi sıkıca kavrıyordu ve ben de orgazm oldum. Birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra sırtüstü yatıp onu da üzerime çektim.

Piper çenesini göğsüme dayayıp gülümsedi. "Sanırım bu şimdiye kadarki en iyisiydi."

"Bir dahaki sefere daha iyisini yapmamız lazım." Kalçalarını kavrayıp hafifçe sıktım, sonra avucumu karnının üzerinde gezdirip göbek deliğinin altına bir öpücük kondurdum. "Burada bir bebek olmamasının beni biraz üzmesi ne kadar saçma?"

Güldü. "Fazlasıyla."

Bu şekilde sonsuza dek kalabilirdim ama o an evin kapısı gürültüyle açıldı ve birkaç kişi içeri daldı.

Jax mutfaktan, "Hey, yemekte ne var?" diye seslendi.

Piper'ın yanakları kızardı ve kıkırdaması duyulmasın diye dudağını ısırdı.

Ona yavaş ve nazik bir öpücük daha kondurdum. "Daima benim olacaksın, Piper. Seninle evleneceğim. Sadece henüz teklifime hazır değilsin."

Akşam yemeğinden sonra Piper dördümüzü oturma odasına topladı. Mutfağa girip Av için asılan beyaz tahtayı duvardan indirip önümüze koyarken onu izledim. Üzerinde benim tişörtüm vardı ve altında şortu olduğunu bilsem de bu hâliyle ağzımın suyunu akıtıyordu.

"Bu iş," deyip tahtayı işaret etti, "bitti."

Jax, "Ama..." diyerek itiraz edecek oldu ama Piper elini kaldırdı.

"Bu çok iğrenç ve biraz aşağılayıcı bir oyun."

"Ama kızlar gerçeği biliyor," diyerek karşı çıktı Jax.

"Öyle mi? Peki onlara bunun bir yarış olduğunu mu yoksa tek gecelik bir şey olduğunu mu söylüyorsun? İkisi birbirinden oldukça farklı da." Piper elini kalçasına koyup kaşlarını kaldırdı.

Jax'in yüzü kızarınca sustu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Piper eliyle tahtadaki rakamları silip gülümsedi. "Böyle daha iyi oldu. Şimdi git kendine başka iğrenç şeyler bul."

Patronluk taslayan tavırlarına bayılıyordum. Kanepeden fırladım ve onu kaldırıp omzuma aldım.

"İndir beni!" diye bağırdı ama kıçına o kadar sert vurdum ki nefesini tuttu. "Bunun bedelini ödetirim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum, Fırlama." Vurduğum yeri okşadım, tam kapıdan çıkarken Alex "Kazandığımı hepimiz gördük, değil mi?" diye sordu.

Son Söz

PIPER

Üniversitenin Üçüncü Senesi

Lucas bir saat önce yurt odama gelip beni bir randevuya çıkaracağını ve şık giyinmemi söylemişti ama başka bir ayrıntı vermemişti. Yatağımda oturup hazırlanmamı izliyordu, ona göz ucuyla bakınca heyecandan midem kıpır kıpır oldu. Kaslı bacaklarını saran siyah pantolonu ve geniş göğsüne yapışan gri kaşmir kazağı dikkatimi o kadar çok dağıtmıştı ki hazırlanmaktan çok onu izliyordum.

Sarı çizgili mor bir elbiseyi üzerime tuttum, sonra beyaz çiçekli lacivert elbisemi denedim. Mor olanı daha çok beğenmiştim ama sıradan bir gece için fazla abartılı olabilirdi. "Sence hangisi daha iyi?"

"Bebeğim, farkında mısın bilmiyorum ama bence ikisi de sana çok yakışıyor." Ben aynada kendime bakarken arkama ge-

çip kulağıma eğilince omurgamdan bir ürperti geçti. "*Sana* hangisi daha iyi hissettiriyorsa onu giy."

İçim sıcacık olmuştu ve geriye yaslanıp başımı omzuna dayadım. Bu adam öz güvenimi ilmek ilmek örmüştü. Tebessüm edip kıyafetlerimi çıkardım, üzerimde bir tek iç çamaşırlarım kalmıştı. Lucas inledi ve kalçalarımı avuçladı. Aynadaki bakışları kararmıştı.

Beni kollarında döndürüp açgözlü bir öpücükle dudaklarıma gömüldü. Kalçalarımı kavrayıp beni kendine çektiğinde inledim. Geri çekilip, "Eve gitmek istemediğine emin misin?" diye sordum.

"İmkânı yok." Lucas alnımı öpüp geri adım attı.

Başımı yana eğdim, planın ne olduğunu iyice merak etmiştim. Gözleri tutkuluydu ama davranışlarında bir tuhaflık vardı. Mor elbiseyi elimden alıp, "Beğendiğin bu mu?" diye sordu.

Elimi ipek kumaşın üzerinde gezdirdim. "Nereden bildin?"

"Aynada üzerine tuttuğunda gözlerin parladı." Lucas elbiseyi askıdan çıkarıp yukarı kaldırdı. Ben de ellerimi elbisenin askılarından geçirdim ve kumaşın tenimde kaymasına izin verdim.

Başparmağını ince askının üzerinden geçirdi, sonra elbisenin daralan beline ve dökümlü eteğine indirdi. "Muhteşem görünüyorsun, Fırlama."

Sesi kısıktı, yanına yaklaşıp onu evde kalmaya ikna etmeye kararlıydım. Bu gece onda her ne varsa, göğsüne sokulup bir daha ayrılmak istemememe neden oluyordu.

Elini çeneme koyup başparmağıyla yanağımı okşadı. "Üzerine bir ceket al."

"Dışarı çıkmak istediğine emin misin?" dedim bir nefes vererek, sonra da komodinin üzerine uzanıp ceketimi aldım.

Bakışları derinleşti ve beni tepeden tırnağa süzdü. "Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Lucas kolunu omzuma attı, ben de Coventry Gardens'ta yürürken kolumu beline doladım. Bu şekilde daha yavaş ilerliyorduk ama ikimizin de umurunda değildi. Buraya gündüz birkaç kez kısa süreliğine gelmiştim ama geceleri bahçelerin bu denli büyüleyici olacağını düşünmemiştim. Dolambaçlı yolun etrafı akla gelebilecek her türden çiçekle süslenmişti ve farklı hayvan şekillerinde budanmış ağaçları aydınlatan küçük ışıklar vardı.

Şehrin, yola paralel olarak akan Detroit Nehri'ne yansıyan ışıkları buranın büyüsünü artırıyordu. Bir şekilde bu manzara beni Lucas'a daha da yaklaştırdı.

Eli seğirdi ve göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. Dikkatini önündeki beton korkuluklara vermişti ve bana hiç bakmıyordu. Birden karşımızda bir kalabalık belirdiğinde bu kadar dikkatlice neye baktıklarını anlamak için betonu inceledim.

Karşımızdakiler sıradan insanlar değildi, arkadaşlarımızdı. Önümüze dev bir pankart açtılar ve üzerindeki yazıyı gördüğümde nefesim kesildi. ***Benimle evlenir misin?***

Lucas'a döndüm ama çoktan önümde diz çökmüş, bana yumuşak ve sevgi dolu bir şekilde bakıyordu.

"Piper, hayatıma girdiğin günden bu yana dünyam değişti, bunu yedi yaşındaki bir çocukken bile anlamıştım. Sonraki on beş yılımı bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışarak geçirdim ama artık çok iyi biliyorum. Sen olmadan hayatımın hiçbir anla-

mı yok. Hiçbir para veya ödül bana verdiğin mutlulukla yarışamaz. Ayrı kalma fikri bile göğsümde kocaman bir delik açıyor."

Kalbim deli gibi atıyordu, sakinleşmek için avucumu göğsüme bastırdım. Lucas bana hüzünlü bir şekilde gülümsedi, gözleri yaşarmıştı ve konuşmaya devam ederken vuran ışıkla gözleri parlıyordu.

"Seni kaybetmek üzereydim, bu hayatımın en büyük hatası olacaktı, Piper çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız. Ruh ikizi denen şey gerçekten varsa benimki sensin. Hayatımı, hassas noktalarımın keşfedileceğinden korkarak geçirdim ama sen... Benim en savunmasız, en paramparça yanlarımı görmene rağmen beni sevdin. Eminim yine bir şeyleri berbat ederim ama izin verirsen seni herkesten çok seveceğime söz veriyorum. Hayatımda senden önemli kimse yok ve senin mutluluğun için dünyanın altını üstüne getiririm. Hâlâ çok genç olduğumuzun, mezuniyetin ve NHL'nin yaklaştığının farkındayım, kolay olmayacak ama son birkaç seneden öğrendiğim bir şey varsa o da bizim bunu da başarabileceğimiz. Piper, sana körkütük âşığım. Hayatının geri kalanını benimle—"

"Evet." Sorusunu bitirmesine fırsat vermeden başımı aşağı yukarı sallayıp ona evet diye bağırdım. Ayağa kalkıp beni kollarına alıp döndürmeye başladı. Yavaş, şehvetli öpücüğüyle nefesimi keserken kalabalıktan bir alkış koptu, yüzümü göğsüne gömdüm. Orada olduklarını unutmuştum.

İkimizin de aileleri gelmişti, Alex ve River da gülümseyerek bize bakıyordu.

Misty, Shana'nın yanında durmuş, gözünden akan yaşları siliyordu. Gözlerim Jax'e takıldı, herkes bizi izlerken o gözünü Sidney'den alamıyordu. Alkışların arasında beni duyabilmesi için kulağına eğildim.

"Bence Jax abayı fena hâlde yakmış."

"Hem de nasıl."

Gecenin geri kalanı herkesin bizi tebrik etmesi ve iyi dileklerde bulunmasıyla geçti. Lucas ve Jax her şeyi planlamıştı ve geceyi yakınlardaki bir mekânda noktaladık. En sevdiğim yemeklerle dolu upuzun masayı gördüğümde şaşkınlıktan kalakaldım ve gözlerim yaşardı. Masada badem sütü ve Froot Loop bile vardı.

Lucas'ın yanına sokulmuş, misafirlerimizin dans edişlerini izlerken Lucas'ın babası yanımıza geldi. Lucas, babası bana sarılabilsin diye gönülsüzce de olsa beni bıraktı ve ardından da annesiyle sıkıca kucaklaştık.

Lucas'ın babası, "Sana hep kızım gibi olduğunu söylemiştim. Bu çocuk sonunda doğru yolu buldu," dedi ve oğlunu kucakladı. "Ne kadar şanslı olduğunun farkına var, çoğu insan böyle bir sevgiyi yaşayamadan ölüp gidiyor." Karısına bir bakış atınca aralarında duygusal bir an yaşandı, sonra tekrar Lucas'a dönüp, "Ona en iyi şekilde davranmanın yollarını ara ve daima çok daha iyisini yap," dedi.

Lucas beni tekrar yanına çekip başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Endişelenme, ne kadar şanslı olduğumu çok iyi biliyorum."

Knight ailesi bizden uzaklaşınca gözüm Jax'e takıldı. Masalarına gitmek için kalabalığın arasında ilerlerken Lucas'ı arkamdan çekiştirdim. Hemen Sidney'ye sıkıca sarıldım, sadece birkaç aydır tanışıyorduk ama Jax'i duygularıyla barıştıran biri benim için aileden sayılırdı. Jax'in işi zordu, onu ikna etmek için önünde uzun bir yol vardı ama bu zorlu görevi seve seve üstleneceği ona bakışlarından bile belliydi. Sidney'nin kolunu hafifçe sıkıp, "Gelmene sevindim, Lucas az kalsın gelemeyeceğini söyledi," dedim.

Jax kıpırdandı ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Sidney'nin buraya gelmesini sağlayan şey her ne ise Jax'in bundan hiç memnun olmadığı açıktı. Sidney bana kocaman gülümseyip "Tebrikler," dedi.

"Eğer sana sorun çıkarırsa haber ver." Jax bana göz kırpıp sevgilisine sarıldı. En iyi arkadaşımın mutlu olduğunu görmek içimi sıcacık yapmıştı.

Annem, "Piper," diye seslenince kalabalığın arasına dönmek zorunda kaldım ve gecenin geri kalanında konuklarla sohbet ettim.

O kadar insanla konuşmaktan yorgun düşmüştüm ve ayakta zor duruyordum ki Lucas beni dans pistine doğru çekti. Kolunu belime dolayıp ağırlığımı kendi üzerine verdi, ben de yanağımı göğsüne yasladım. Ona yaslanmak beni rahatlatmıştı, sonunda baş başa kalabildiğimiz için mutluydum, kokusunu içime çektim. Birlikte müziğin ritmine uygun hareket ederken sonunda bu ânın gerçek olduğunu idrak edebildim.

Ayak parmaklarımın ucunda yükselerek dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Benimle evleneceksin... Yani ben senin—"

"Evet, karım olacaksın." Dudaklarıma bir öpücük kondurduğunda dünya yalnızca ikimiz için dönüyor gibiydi.

10 yıl sonra...

"Hayır, hayır, hayır. Ona dokunma." Marcus'un yapış yapış olmuş parmaklarından kumandayı nazikçe aldım. Cuma günü dört yaşına girmişti ve yediği şekerin etkisiyle fazla hareketliydi. Kumandayı iyice temizleyip oturma odasındaki yüksek bir rafa koydum. Boston, bu yılki *All Star* etkinliğine ev sahipliği yapma

şansını elde etmişti ve bu da her zamanki kulüp evinde kalabileceğimiz anlamına geliyordu.

Çocuksuz eşlerin ve sevgililerin çoğu maçı tribünde seyretmeyi sevdiğinden kulüp daha çok aileler düşünülerek tasarlanmıştı. Bir de çocuklarının burada kalmasını tercih eden bizim gibi çiftler vardı çünkü burada çocukları eğlendirmek daha kolaydı.

"Anne, istemiyorum." Marcus, benden aldığı masmavi gözleriyle bana bakıp babasının kopyası çilli burnunu kırıştırdı. Elini çekip ona işkence ediyormuşum gibi kıpırdandı, halbuki sadece yarısını yediği çöreğin kırıntılarını temizliyordum.

"Çok az kaldı." O kaçmaya çalışırken parmaklarının arasını ıslak mendille sildim ve son parmağını da temizlediğimde yüksek sesle güldü.

Bir anda yanımızda kahverengi bukleler belirdi ve iki küçük kız Marcus'un etrafını sardı. Hemen kapının pervazına yaslanıp çocuklara gülümseyerek bakan Sidney'nin yanına koştum.

Omzundan çantasını aldım. "Uçuşun nasıldı?"

"İyiydi. Kızlar yol boyu uyudu, bu yüzden oldukça rahattı. Hatta kitabımı bile okuyabildim." Bana göz kırpıp içeri yürüdü. Jax dün gece ekiple gelmiş, Sidney'yi de üç yaşındaki ikizlerle tek başına göndermişti. Etrafına bakındı ve televizyonların yer aldığı duvarın önünde durdu, bir tanesinde bir çocuk programı açıktı. "Burası çok güzelmiş, Ottawa'daki kulüp evi bunun yanına bile yaklaşamaz."

"Jax'in buraya transfer olmak istemediğinden emin misin?" deyip sırıttığımda Sidney gözlerini devirdi.

"O gemi çoktan kalktı." Jax'in Bruins'te geçirdiği birkaç günü hatırlayınca güldüm.

Kapının dışındaki arenada müziğin ve artan kalabalığın sesi giderek yükseliyordu. Sidney eğilip ellerini uzattı. "Summer, Emma, hadi gidip babayı görelim."

Kızlar kıkırdayarak annelerine doğru koştu. Çocuklar yeni arenaları gezmekten hep hoşlanırdı. Marcus da peşlerinden pistin dışına çıktı, ben de kanepenin yanındaki oyun parkına doğru yürüdüm.

"Gel bakalım!" Noah, kocaman gülümsemesiyle oturduğu yerde ellerini kaldırdı. Gözleri kahverengiydi ve kıvırcık, sarı saçları vardı.

Onu kucaklayıp gıdıklayarak güldürdüm. "Hadi babayı görmeye gidelim."

O, *baba* diye tekrarlamaya devam ederken Sidney'nin yanına, camın önüne gittik. Stadyum, takım *benchi* ile tribün arasında bir geçit bırakacak şekilde tasarlanmıştı, böylece panellerin yanında durmak için bir metrelik bir alan kalıyordu.

Alex ve River yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle kayarak yanımızdan geçti, dört çocuk da amcalarını görünce çığlık attı ancak bu, Jax ve Lucas önümüzde durunca çıkardıkları gürültüyle yarışamazdı.

Lucas eldivenli elini cama koyunca Noah ona ulaşmak için kollarımdan atlamaya çalışınca onu neredeyse düşürüyordum. "Uslu dur!"

Eğilip Marcus'u babasının hizasına getirdim ve ikisini de cam bariyere dokunacak kadar yaklaştırdım.

Emma eğilip dilini çıkardığında Jax bir kahkaha patlattı. Çocuklar kahkahalara boğulunca Lucas'la göz göze geldim. Yüzünde bir tebessümle beni seyrediyordu.

Çocuklara uslu dururlarsa daha sonra dondurma alabileceklerini söylemeden önce, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Akşam

çocuklara bakacağını bildiğimden gülümsedim. Profesyonel sporcu olmalarına rağmen Lucas da Jax de zamanlarının çoğunu evde aileleriyle geçiriyordu ve yardım için ellerinden geleni yapıyorlardı. Lucas bana her zaman destek olduğundan sosyal medyada karşıma çıkan "hiçbir yardımı dokunmayan kocam" etiketli paylaşımlara katılamıyordum.

Lucas buzun üstünde uzaklaşır uzaklaşmaz Marcus kollarımdan kurtulup kulüp binasına doğru koşmaya başladı. "Gelin, bir sürü oyuncak getirdim!"

Maç ikinci kez uzatmalara gittiğinde çocuklar kanepelerde ufak ayyaşlar gibi sızmıştı. Ayaklarımı altıma topladım ve Sidney bana bir kadeh kırmızı şarap uzattığında gülümsedim.

"İş nasıl gidiyor?" diye sorunca gülümsedi. Kanada'daki on sekiz aylık doğum iznini sonuna kadar kullanmıştı ve işe dönmek için bu kadar heyecanlı birini daha önce hiç görmemiştim.

Karşımdaki kanepeye yığılıp Summer'ın saçlarını okşadı. "İyi, yeni bir politika üzerinde çalışıyoru—"

Birden duvardaki büyük ekrandan müzik sesi yükseldi. Hızlıca sesi kısarken Lucas'ın tutulan üç mikrofonun arkasında olduğunu gördüm. Sanırım basın röportajı için şanssız kişi o olmuştu.

Ekranda görünmeyen bir muhabirden, "Bu gece harika oynadın. NHL'nin en sert şutuydu," yorumu geldi.

Lucas omuz silkti. "Şanslı günümdeydim."

Sanki son dört ay boyunca her gece bu beceriyi geliştirmek için çalışmamış gibi konuşuyordu. En hızlısı olmasa da en sert şutu atabildiğini söylemişti. Görünüşe göre haklıydı.

"Bu gece ailenin de seni izlemeye geldiğini gördüm. Sizi izlediklerini bilmek nasıl bir duygu?"

Lucas'ın yüzünü kaplayan gülümseme nefesimi kesti. "Dünyanın en güzel hissi."

"Kupayı kazanmaktan daha mı güzel?"

"Kesinlikle öyle."

Kısa bir süre sonra kulüp binasına geldi. Lucas kahkahalarla içeri daldı ama çocukların uyuduğunu görünce sessizleşti. Başımın üstüne bir öpücük kondurup Marcus'u kucakladı ve küçük başını göğsüne yasladı. "Ne zamandır uyuyorlar?"

Oğlumuzun salyaları Lucas'ın kıyafetine akarken gülümsedim. Farkına varmamıştı. "Bir saat bile olmadı."

"Tahmin etmiştim." Sidney'ye selam vermek için başını salladı ve çocukların uykudayken dünyadan koptuğunu bilse de fısıltıyla konuşmaya devam etti.

Sidney de kucağındaki kızını fazla hareket ettirmemeye çalışarak ona selam verdi. "Harika iş çıkardın."

Jax odaya girip, "Rakibimi desteklemesen iyi olur," diyerek Sidney'nin yanına geldi, sonra başını geriye doğru eğip şehvetli bir öpücükle dudaklarına gömüldü.

Alex, River'ın arkasından yanımıza gelerek "Bunu görmek istemiyoruz," dedi. Kanepelerin karşısındaki iki koltuğa kurulduldular.

Jax kanepeye oturup kolunu Sidney'nin omzuna attıktan sonra da o meşhur gülümsemesiyle, "Herkesi yenmemi izlemekten keyif aldınız mı?" diye sordu.

Lucas yanımda gülerek, "Sen tam bir pisliksin," dedi. "En zor atışı ben yaptım bir kere."

Alex, "Evet ama çok yavaşsın," diyerek sohbete katıldı. River derin bir nefes verip başını sallamakla yetindi.

"Daha sık bir araya gelmeliyiz. Hepinizi aynı yerde toplamak için *All Star* maçı olması gerekmemeli," dedi Sidney. Elini Jax'in bacağında gezdirince Jax'in bakışları karardı. Daha fazla dayanamayacaktı.

Lucas da bunun farkına varmış olacaktı ki parmaklarını boynumdan aşağı kaydırıp beni titretti. Yüzüne baktığımda kaşlarını kaldırdı. Evet, bu buluşmayı kısa kesmek hepimizin yararına olacaktı.

Alex'in telefonuna bildirim gelince hepimiz ona döndük. Boynuna yayılan kızarıklık yanaklarına kadar çıktı. Telefonu River'a uzattı, o da sertçe yutkunup dudaklarını ıslattı.

Jax hemen konuya girdi. "Ee, Mia nasıl?"

SON

Ninova